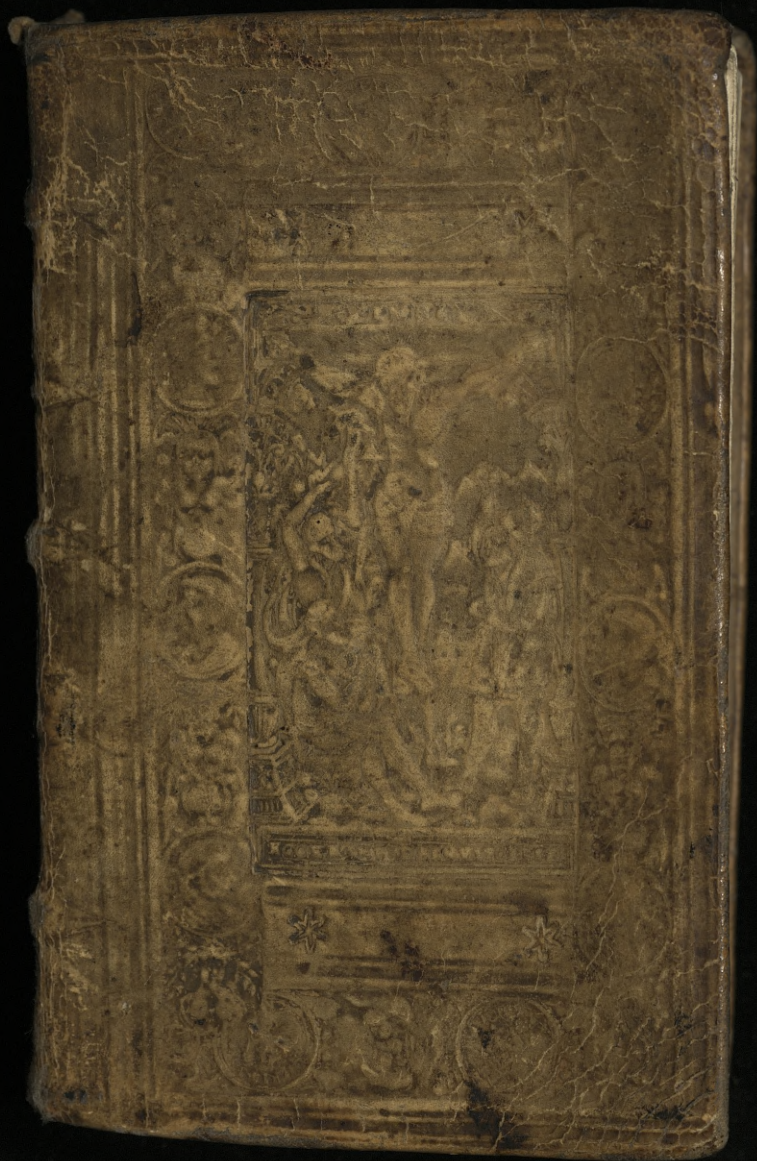

Ha a 4 1 2 0 1 4 8 4 8
K 8 8 8 8 8 8 8 8 8
u x x x

2 6 1 m a m 8 m 1 m 8 m 8 m
8 m 8 m 1 m 8 m 1 m 8 m
8 m 8 m 8 m 8 m 8 m 8 m
8 m 8 m 8 m 8 m 8 m 8 m

Ha a b i d e s s
8 8 8 8 8 8 8 8 8 8 8 8 8 8
u x x x

I o c o b K e a n g e r

1 3 8 7 1

L

Jacobus M...

1720

Ex libris Thomae Roti.
Comparavi mihi Elbingae
Anno 95

Da

Ti

PARAPHRASIS
PSALMORVM
DAVIDIS POETICA,
NUNC PRIMVM EDITA,

Auctore Georgio Buchanano Scoto, poetarum
nostri sæculi faciliẽ principe.

PSALMI ALIQVOT IN VER-
sus Græcos nuper à diuersis
translati.

Annotata ubiq3 diligenter carminum genera.

Tio

ARGENTORATI,
Excudebat Iofias Rihélius,
M. D. LXVIII.

THE LATERAL

P. S. A. L. M. O. R. Y. M.

DAY OF THE MONTH

YEAR OF THE CENTURY

RECEIVED OF THE

RECEIVED OF THE

RECEIVED OF THE

13884

RECEIVED OF THE

RECEIVED OF THE

RECEIVED OF THE

1911 a 1981

AD MARIAM

ILLVSTRISSIMAM SCO-

TORVM REGINAM,

Georgij Buchanani Epigramma.

Nympha, Caledoniæ quæ nunc feliciter oræ
Missa per innumeros sceptrâ tueris auos,
Quæ fortè anteuenis meritis, uirtutibus annos,
Sexum animis, morum nobilitate genus:
Accipe (sed facilis) cultu donata Latino
Carmina, fatidici nobile regis opus.
Illa quidè, Cyrrha procul & Permesside lym-
Penè sub ætôi fidere nata poli: (pha,
Non tamen ausus erâ malè natū exponere fœ
Ne mihi displiceât quæ placuere tibi (tum,
Nam quod ab ingenio dñi sperare nequibant,
Debebunt genio forsitan illa tuo.

.. ij

ΦΕΔΕΡΙΚΟΥ ΙΑΜΩΤΙΟΥ ΕΙΣ

Γεώργιον Βησανανόν ὠδή.

Στροφή.

Φαυτὶ ρήσεις πωλαίαι
Υἱὸν Αλιμάνας, ἐς ἔλνυ
πονδ' ἔβα, πολλὰς ἐπὶ γὰς
Πολίᾳς θ' ἄλως κτηνῶν
Θύρας ἀδροδίκας, Κελτῶν παρ' ὄχθαις
Ανθρώπων θ' ἀπορρίψα χυτὰ δεισμὸν
Ὡσὶν ἐλύνσαι τὸ πλῆθ'·
καὶ τόδ' ἔπειτα πατασχόμενον
Ζανὸς ἐξαίφνης ἔπεδαι
Ὀβρίμῳ βάλα βιαδού.

Ἀντιστροφή.

Ἀλλὰ γάρ γε δ' ἄμεινον,
Ἄτ' ἰσάζεται μελιόαν
Κυρίῳ, τὰν Βησανανῆ
Γλυκορωτάταν ὄπα,
Τῆ καὶ ἀπὸ στόματ' ὡγαῖα ῥέοντι
Αδινμελὲς ἐπ' ἔωρ νένταρ χέουσαι,
Τὰν κοραὺν τὰς χευσοπέπλς
Μναμοσύνας δόσιρ ἀγνωτάταν,
Τῷ παταβρέχωρ ἰαίνει
Αλιμῶν ἀνδρῶν αἴφραν.

Εἶπεν

Επωδός.

Παῖς γὰρ τ' ἀναμάντο πόδων
Βροντᾶν ἐλατῆ=
ρ^ο Διὸς, εἴλεν ἄμυσσον
Πρόδον ἀνθρώπων γαῖ^α.
Νυῦ δ' ὀρθοβάλων καὶ σοφῶν
Ἀνδρῶν κραδίαις ὅδε σύρει,
Ταῦ ἀγαθὲ γῆ^α καὶ αἰοδαῦ,
Ἀδινφώνων καὶ μελῶν
Παντὰ παράγων σοφία
Τῶ καὶ τῶ σὺνδρυσ^ς
Ηρακλῆ^ς πάνσφρτορ ἔλθοι τὰν πέδαν.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΟΡΤΟΥ ΕΙΣ ΓΕΩΡ

γιου Βυηχνανόν, τὸς τῷ Δαβὶδ ψαλμοῦς
ῥωμαῖστὶ οὐ ἔπεισι μεθόρμη=
νύσαντα.

Σιγῇ νυῦ λαοῖς Δαβὶδ ἄλλ^ο θέσπιν αἰοιδῶν
(Θαῦμα μέγ') οὐ τιυέει πᾶσιρ ἐπιχθονίαις.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀντολίης νάεταῖς θεῶ μέλπετο κάρτε^ς.
Εσσερίοις ὁ δὲτ' εἰς ἔχχατορ ἰωνεανόν.
Ἡ σε Παλαιστίνωρ ὅπῃ κείν^ο γ'. αὐτὰρ ὁ ρυθμοῖς
Αὐσονίης θέλγει νυῦ νόσῳ σὺν μοῖ^α ὁσῶν.
Εἰ μὲλ^α περτόροιο, τύπῳ τόδε νύσαντο Χεῖρ^ς
Εξοχον ὑρανόθεν παντογυῖ^ατορ βασιλεῦς.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

εἰς τὸν αὐτόν.

Πατρίς μου σ' εἰπεν, μῦσαν ἢ σὺ πατρίδι τίνι
Τῇ γυνετῷ δέσῃ αὐτίδ' ὅς γυνετῷ. (ἦτες

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ἥγαγέ σε προφώσθε πᾶτρι, ἥντιν' οὐ φαίνεις·
Ὡς σοι ἐδῶκε φάϑ', καὶ φάϑ' αὐτέλαβεν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Καλλιόπῃ τί σὺ τίσοσθ' ὁδύσασθ' Κελτίδι γαίῃ,
καὶ χθονὶ Γόρμακινῃ, Αὐστονικῷ τε πῶδω,
Ὡς τε Καλυδονίων μετανάστρια ἰχνεα βῆναι
οὐδεὶ, πᾶγχυ μάλ' αὖ πῦρ ποτε βαρβαρικῷ·
Ἰλαθε Καλλιόπῃ, ἐπεὶν ὄρχεο ἢ μετανάστει
εἰς τὸ Καλυδονίων ἔδρας αἶμα' ἐψόμεθα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Τίπτε Καλυδονίων Μῦσαι προβεβύλατε ἔδρας;
Πῶς τὸ πῦρ ἔχθιστον, φίλτατον ὕμμι πέλει;
εἰς Ἑλικῶνα θεὰ ἐπαγνήσεται. ἦγε καλεῖσθε
οὐχ Ἑλικῶν' ἐμοί, ἀλλὰ Καλυδονίαι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Φασὶ Καλυδόνιος μαῖρα ἂν τινὰ το πῦρ ἐπωδῶρ
ἴσθ' ὅτε πολλῶν καὶ κακώτεχον ἔμεν.

Θαῦ=

Θαυμά μ' ἔχεις, ὦ δ' αἶς πῶς ἀντήλαξεν ἐπ' ὠδ' αἶς.

Τὸτ' ἄπορόν μοι εὖ νυὶ λῦε Καλλιόπην.

Πάνσοφε Καλλιόπην σὺ δ' ὁμῶς ἀπορῶσα σιωπᾶς·

Σὺς πρέϊτον σοφίης πάνσοφε τὸτο πέλεις·

Μὴ ποτε σὰς ὦδ' αἶς ἰδίαις κατέβελξεν ἐπ' ὠδ' αἶς,

Ιὺ γὺς τε κακῇ δῆσεν ἀλυπτο πένθει·

Θάρρει Καλλιόπην θελητήρι' αἰ μείζονα οἶδας.

Μέναν αἰοῖ δ' αἰ σά, αἰ ἣ ὑπερδαῖ ἔβαν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Μισήσασα θεὰ σὺν πατρίδ' αἰ πῶς φιλεῖ ὥδε

Ἀντὶ ἣ μισήτρῳ φίλτρα πατρὶς τὴν ἔχει·

Σὺ πάτρην Βυκωναῖν τεῷ ἐχρήσατο φίλτρῳ.

Τύτῳ βελγομοῖλῳ ἤγαγε Καλλιόπην.

Ἀλλὰ τίς λῦν φίλτρ' αἰ χρεῖν πρὸς σε φιλοῦσαν ἐνεί·

Μάλλον σοὶ φίλτρον αὐτὴ ὅπως σε θεά. (νῦν)

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Σοῖς λῶν ἐπορρην πάτρην, πόρες ἔνομα πάτρην·

Οὔνομα νυὶ παρὰ σὲ καὶ κλέϑ' ἐδδλ' ἔχει.

Ἀλλὰ πόρε λῶν μινυώριον ἔνομα δ' ὄνομας

Οἷον, σῆσε παρ' ἐϑ', σῆσεται αἰθανάτορ.

LVDOVICI CASTELVETRI
in Georgium Buchananum.

Vatis Idumæi sacro quòd percitus æstro
Exprimis Ausonia carmina culta lyra,
Non tibi quas soluat dignas pro munere gra-
Roman⁹, quâvis maxim⁹, orbis habet. (tes,
Diuinis nam si qua fuit uox auribus apta,
Per te illa alloquitur concelebratq; Deum.

INCERTI AVCTORIS
in eundem.

Ludicra Christicolæ ponant: Aeneide maius
Exit opus, celebri maius & Iliade.

HENRICI STEPHANI
in eundem.

Ecce, Caledonia Maro, Naso & Flaccus in ora,
Pro Ioue nunc discunt posse sonare Iouam

EIVSDEM.

Dauidis hîc corpus, sed tectum ueste Latina,
Quæ picta est Flacci, picta Maronis acu.

EIVSDEM.

Assere te auctorem: collatas Zoilus inquit
Vatibus à priscis hoc operas in opus.

EIVSDEM.

Oras si repetar superas Maro, te sibi iuret
Heroum tandem surripuisse pedem:
Reddita si fuerit lux Flacco, iuret & ille
Te lyricos numeros surripuisse sibi.

Fallor

Fallor ego: & poti^{us} stupefactus credet uterque
Se quondam numeros surripuisse tibi.

EIVSDEM.

Legerat hoc Phœbus, turba comitâte sororū,
Carmen: at incertus carminis auctor erat.
Miratur Phœbus, Musæ mirantur & ipsæ,
Iamq; alio metuunt abs Helicone sibi.
Tum Phœbus, Vates priscos agnoscite, ritus
Qui didicere nouos, dedidicere meos.

EIVSDEM.

Quærebâ Buchananæ, tibi quis & unde dedis-
Nomen, & an Graia hæc uox foret, an La- (set
Inueta est tandē mihi nominis hui^{us} origo: (tia:
Ex re hoc, diuino nomine, nomen habes.
Et quicumq; ex re te nomen habere negabit,
Quid *sonax* Græcis, se quoq; scire neget.

EIVSDEM.

Cur non uel prius hæc donasti carmina luce,
Vel non perpetuis obruis hæc tenebris?
Tot uatum labor ecce perit, Germania nobis,
Gallia quos nobis, quos dedit Ausonia.
Carmina tot uatum, tam longo scripta labore,
Siccine tam facile deleat una dies?
Namq; ea quis uoluet, Cereris nisi fruge reper
Gaudeat iligna pellere glande famem? (ta
Verum quàm malè tu famæ nūc cōsulis horū,
Tam bene dicēris consuluisse tuæ.

EIVS-

EIVSDEM.

Frustra hæc Davidis conati reddere multi,
Conatus contrà uicit at iste suos.

EIVSDEM.

Hunc erga Hebræum miracula maxima uatem
Ediderat mundi maximus ille parens.
Quis non obstupuit iuuenilibus acta lacertis
Saxa neci uastum posse giganta dare?
Quis non attonitus tanti fastigia regni
Ex humili uidit prosiluisse casa?
Quis non attonitus fundentem oracula uidit
Qui modo lanigeras pastor agebat oues?
Hoc in uate igitur diuina potentia quondam
Virtutis dederat tot documenta suæ:
Non contenta istis, en nostro rursus in æuo
Miraculum antiquis addidit illa nouum.
Nam quò Musarum tenuis perlapsa nec aura,
Hic pandit uati nunc Heliconæ suo.
Hic sacra Calliope, sacer est hîc, lector, Apollo:
Castalis hîc sacra est, hîc sacer est Helicon.
At dum tu nobis Buchananæ profana sacraſti,
Sacraſti ſæclis te quoq; perpetuis.

GEOR=

1

GEORGII BV-
CHANANI PARAPHRASIS IN
primū librum Psalmorum.

PSAL. I. *Beatus uir qui non abiit in consi-
lio impiorum, &c.* Carm. gen. 1.

Felix ille animi, quem non de tramite recto
Impia sacrilegæ flexit contagio turbæ:
Non iter erroris tenuit, sessōrue cathedræ
Pestiferæ, facilem dedit irrisoribus aurem:
Sed uitæ rimatur iter melioris, & alta
Mente Deileges noctes quæ diesque reuoluit.

Ille, uelut riguæ quæ margine cōsita ripæ est
Arbor, erit: quam non uiolento Sirius æstu
Exurit, non torret hyems, sed prodiga læto
Prouentu beat agricolam: nec flore caduco
Arridens, blanda dominum spe lactat inanem.

Non ita diuini gens nescia fœderis, exlex,
Contemptrix quæ poli: subiti sed turbine rapti
Pulueris instar erūt, uolucris quæ concita gyro
Aura leuis torquet celeri ludibria uento.

Ergo ubi ueridicus iudex in nube serena
Dicere ius ueniet, scelerisquæ coarguet orbem,
Nō coram impietas mœstos attollere uultus,
Nec misera audebit iustæ se adiungere turbæ.
Nam pater æthereus iustorū & fraude carentū
Nouit iter, sensumquæ tenet: curuosquæ sequuta
Impietas fraudū anfractus scelerata peribit.

PSAL. II. *Quare fremuerunt gentes? &c.**Carm. gen. 2.*

Quid trepidę gētes, uano fremuere tumul-
 Minisq; populi seuiunt inanibus? (tus?
 Et cum principibus magni coiere tyranni,
 Dominumq; Christūq; Dñi aduersū truces?
 Vincula quin horū fortes dirumpimus, (aiūt)
 Et lora nostris demimus ceruicibus?
 At pater æthereus, rerum cui summa potestas,
 Ridebit impotentium irritas minas.
 Tum iusta accensus miserōs affabitur ira,
 Et per furorem cæca consilia suum
 Turbabit: Cingamq; meum diademate regē,
 Inquit Sionis iura sanctis collibus
 Qui dabit, & latē fundet mea iussa per orbem.
 Deinde allocutus Dominus est me, Filius
 Tu meus es, genui te hodie: me posce, daboq;
 Omnes ut hæres gentium fines regas,
 Qua circumfusus tellus se porrigit undis,
 Regasq; sceptro sempiternū ferro:
 Quumq; uoles, tumidosq; præmas, frāgasq; re
 Ut fiēta fragili uasa franguntur luto. (belles,
 At uos, in populos quibus est permissa pote-
 Et ius ab alta sede plebi dicitis, (stas,
 Errorum tenebras depellite, discite uerum:
 Seruite Domino cum tremore: gaudijs
 Et timor & Domini accedat reuerētia uestris.
 Ut missum ab illo filium amplectamini:
 In uos ne iustæ uindictam exercent iræ,
 De

De calle recti deuios. nam quum breui
 Sciet inuictos contra iusta ira, scietis
 Quam sint beati spes in illo quilocant.

PSAL. III. Domine quam multiplicati.

etc.

Carm. gen. 3.

Heu quanta numero uiribusq; factio
 Me uexat odijs impij!
 Quam perditorum firma conspiratio
 Coniurat in meum caput!
 Et asseuerant spem salutis in Deo
 Superesse iam nullam mihi:
 Quum tu sub umbrapraeliantem me tui
 Tam saepe scuti texeris:
 Quum laudis auctor sis mea, quum gloria
 Meum corones uerticem.
 Quum nocte Dominus inuocantem me, suo
 De monte sancto exaudiat,
 Curis solutus & recumbo & dormio,
 Resurgo liber à metu.
 Domino excubante, nec meum formidine
 Pectus mouebunt agmina
 Numerosa, nec si seua feritas omnium
 Coniuret in me gentium.
 Tu Domine in aciem ductor, ut me liberes,
 Prodis: hostium omnium
 Malasque franges, impiorum & conteres
 Dentes potenti dextera.
 At tu, salutis una spes, populum tuum
 Bonitate solita amplectere.

A ij

PSAL. IIII. *Quum inuocarem, exaudi-*
uit me Deus, &c. Carm. gen. 4.

○ Pater, ô hominum, diuûmq; eterna pote-
 Sincere mihi conscie mentis, (stas,
 Qui mihi consilijsq; inopi, incertoq; salutis,
 Imploranti rebus in arctis,
 Tutum pandis iter, latumq; educis in equor:
 Nunc obseffo fraude maligna
 Da mihi te facile, & iustis bonus annue uotis:
 Non dura placabilis aure.

O hominum cæcæ mentes, quo me usq; relicto
 Intenti mendacibus umbris,
 Sollicita in uanas torquetis pectora curas?
 Tandem credite uera monenti:

Quem Deus electum miro dignatur honore,
 Per discrimina cuncta tuetur.
 Me Dominus clamâtem ad se, auxiliumq; ro-
 Mitis & exorabilis audit. (gatem
 Ergo Dei, miseri nunc saltem agnoscite numē,
 Et uitijs absistite prauis.

Vobiscum in tacito per noctem expédite lecto
 Longi dicta ac facta diei.

Non pecudum fibris Domino sed mēte litatur
 Innocua: si admoueris aris

Hanc poteris sperare animi securus ab alto
 Dextra munera larga benigna.

Poscit opes modò degeneres pars maxima uul
 Hæc animos uota una fatigant: (gi,

At tu me placido tantum bonus aspice uultu:
 Aura tui iucunda fauoris

Me

Me super irradiet: sat amico te mihi felix.
Alter frugibus horrea stipet,
Impleat & multas generoso neſtare cellas,
Et congeſto gaudeat auro:
Aſt ego, curarum uacuis de nocte recubam,
Et ſine ſollicitudine ſomnos
Accipiam: tu ſecuram mihi robore mentem,
Tu certa ſpectora firmas.

PSAL. V. Verba mea auribus percipe,
etc. Carm. gen. 5.

O Potens rerum Deus, aure leni
Mitis exaudi mea uerba, mentis
Mente non dura tetricusque tristes
Percipe queſtus.

Adſpice attentus, mihi quanta tendat
Vox latus: quando mihi rex Deusque
Solus es, ſolum ueneror precorque
Rebus in artibus.

Mane clamantem Deus æquus audi.
Nam tuum caſta prece, non inanem
Spem fouens, nomen iubar ante Eoum
Mane ciebo.

Tu Deus, lætus pietate uera,
Impij ritus ſcelus execraris:
Nec frui prauī ſtudioſa mens te
Speret amico.

Viſtuos uultus metuit, neſasque:
Hoſtis es fraudum & cupidæ cruoris
Cædis: audacem ſimulare linguam
Falla recides.

A iij

Tu mihi, ut castes fugiam dolosos
Hostium, lumen Deus æquitatis
Dux tuæ præfer, dubioque cæcos
Dirige gressus.

Lingua adulatrix tacito ueneno
Blandiens, cæcos meditatur ictus.
O Deus, rerum ô pater alme, gentem
Perde nefandam.

Sed tua semper bonitate tuti
Gaudeant qui spem posuere in uno
Te sibi certam impanidi, tuumque
Nomen adorant.

PSAL.

PSAL. VI. Domine ne in furore tuo arguas me, &c.

Carm gen. 3.

Dum feruet ira, Domine, dum mens æstuat,
Ne me merentem corripe:

Dum sæuientis flagrat in cursu furor,
Exigere pœnas abstine.

O parce, parce: languor ægrum conficit:
Manum salutarem admoue.

Corpus, solutis ossium compagibus,
Enerue uires deserunt:

Mentemque grauius mœror angit turbidam.

Quo me usque miserum negliges?

Quo me usque linques? iam reuerte ac libera
Ægrum inferum de faucibus.

Vbi sæua duram mors manum iniecit semel,

Quis amplius meminit tui?

Quis mortis alta subrutus caligine
Nomen celebrabit tuum?

De nocte pectus anxium suspirijs

Pulsans, gemensque, lacrymis

Lauro cubile strata fletuum madent

Rorata largis imbribus.

Caligat acies luminum, doloribus

Hebetata longis: hostium

Interque risus & dolos emarcuit

Color uigorque corporis.

Attu sceleribus turba gaudens impijs,

Facesse, spem pone irritam:

Lamenta Dominus & meorum fletuum

Placatus audiit sonum.

A iiij

Dominus benignus supplicem me exaudivit,
Orationique annuit:
Subitus ut hostes obruat pudor meos,
Vultusque confundat rubor:
Tristi repente ut palleant infamia,
Fugamque turpem mœreant.

PSALM. VII. Domine Deus meus in te
speraui, &c. Carm. gen. 6.

In te salutis spem posui meæ,
Iseruator orbis: faucibus hostium
Me libera, qui mente sæua
Interitum mihi moluntur.
Si nemo uindex asserat, ut leo
Imbelle crudus dilaniat pecus,
Sic me ferus discerpet hostis,
Innocui sitiens cruoris.
Si uerus index me merito arguit,
Nec falsa mendax crimina texuit,
Si damna pro damnis rependi,
Nec miseris facilis peperci,
Me persequatur dum capiat sequens,
Captumque sternat, stratum & humi pede
Conculcet, & sceptri superbum
Proterat abijciatque fastum.
Exurge, iustas te furor impius
Meorum in iras excitet hostium.
Exurge, promissamque redde
Perfidie Deus ultionem.
Exurge, terris luceat omnibus
Augusta maiestas tua, te suum

Accur-

Accurrat agnoscatque regem
Concilium populi, patremque.
O qui potenti sceptrā tenens manu,
Gentes per omnes crimina vindicas,
Me uindica, si ritē poenas
Ore pio innocuoque posco.
O iuste iudex, cordis in intimo
Quem nil recessu praeiterit abditum,
Frangē impios ausus malorum:
Fulci animos refouēque iustos.
Securus hostes nil metuo, Deo
Custode: quem simplex animi iuuat
Candor, pios seruat, malisque
Exitium assidue minatur.
Nam ni redimus, iam gladium tenet,
Iam tendit arcum promptus, & arripit
Ferale telum, & igne sauo
Lethiferas acuit sagittas.
En, qui nefandum parturijt scelus,
Concepit ærumnam, pariet uelut
Quæ uana per somnum inquietas
Ludificant simulacra mentes.
Fodit dolosam, ut me caperet, scrobem,
Incautus in fossam ipse suam ruit.
In uerticem ipsius recurret
Pernicies, recidentque fraudes.
Ergo expeditus fraudibus & metu,
Rerum parentis iustitiam canam,
Nomenque sanctum: gratiasque
Lætus agam, repetamque laudes.

PSAL. VIII. Domine Dominus noster,
quàm admirabile, &c. Carm. gen. 7.

GEntis humanæ pater atque custos,
Quàm sancta maiestas tui
Nominis terras stupefecit omnes,
Sol quas recurrens adspicit.
Et super cæli radiantis orbes
Tua magnitudo se extulit.
In Dei laudes patefecit ora
Lactens puelli infantia:
Et tuas vires inimica castra
Sensere, & ultrices manus.
Luce quum cælos uitrea serenos,
Pollentis opera dexteræ
Cerno, quum lunam, nitidasque stellas
Per te creatas conspicio,
Quantulus (mecum tacitus reuoluo)
Homo est, ut eius sis memor!
Quantula humanæ est sobolis propago,
Dignere ut illam uisere!
Hunc Deo æqualem propè reddidisti:
Ornasti honore & gloria:
Et tuæ dextræ super uniuersa
Opera creasti principem:
Cuncta uitalis quibus haustus auræ est,
Illi dedisti sub pedes.
Huic boues parent & oues, pecusque
Quodcunq; campis pascitur:
Quique pennarum celeri uolatu
Metitur ales aëra:

Quique

Quique primarum celeri natatu
 Piscis pererrat æquora.
 Gentis humanæ pater atque custos,
 Quam sancta maiestas tui
 Nominis terras stupefecit omnes,
 Sol quas recurrens adspicit!

PSAL. IX. Confitebor tibi Domine, in
 toto corde meo, &c. Carm. gen. 8.

Rerum certa salus te cano, gratias
 Exoluo meritis ex animo tibi:
 Et miranda futuris
 Pandam facta nepotibus.
 Tutus præsidio nil metuam tuo:
 Lætus læta canam sed tibi carmina,
 Te laudabo supremi
 Aeternum ætheris arbitrum.
 Spes hostis temere elatus in improbas,
 Conuersus trepida terga dedit fuga,
 Et uirtute potentis
 Dextræ pectus abijt tuæ.
 Tu uindex cupidos exitij mei
 Perdis, tu trepido præsidium es reo:
 Tu litem mihi iudex
 Ex alto dirimis throno.
 Tu gentis ualido robore barbaræ
 Compescis furias: destruis impios,
 Vt nec nomina seris
 Narraret fama nepotibus.
 Tu ferum è manibus detrahis hostium:
 Prosterneisque solo funditis oppida,

Et

Et prostrata perennis
Condis nube silentij.
Tu rerum sine fine imperium tenens,
Fixisti folium iustitiæ tibi,
Orbem ut legibus æquis,
Vtiuste populos regas.
Quum uis incubuit fœta superbia
Infræni, miseris præsidium pates,
Tuti pandis a syli
Arcem rebus in asperis.
In te uno meritò spem solidam locans
Qui nouere tuum nomen, & ultimo
Vt discrimine amicos
Nunquam destituas tuos.
Ergo arcis merita laude Sionia
Custodem Dominum pangite: consilij
Decreta ardua gentes
Latè ferte per exteras.
Vindex innocui sanguinis expetit
Pœnas, ui tenues nec sinit opprimi
Impunè: applicat aurem
Clamantum querimonijs.
Affligas bonus ô res propius meas
Contemplare, odijs quem petit improbis
Vis hostilis: & atræ
Mortis faucibus eripe.
Vt qua mole Sion crescit in æthera
Latè conspicua, laudibus efferam
Te, letusque salutem
Acceptam referam tibi.
Demerit meritò fraus sua perfidas
Gentes

Gentes exitio: queis alios plagis
 Irretire parabant,
 Hæfere impliciti pedes.
 O miranda Dei iudicis æquitas!
 Fraudis fraude sua prenditur artifex.
 O res pectoris altis
 Condenda in penetralibus.
 Sic est: interitu deuorat impios
 Improvisa dies: immemores Dei
 Gentes mors inopina
 Aternis tenebris premit.
 At confusa Deo nuda modestia
 Aternum Domini non animo excidet,
 Ne clæto miserorum
 Spes frustrabitur exitu.
 Rerum surge parens, neu sine ut impotens
 Aduersus tenues crescat homunculus:
 Et iuris preme frænis
 Gentes arbiter impias.
 Circumfiste tuæ mole potentiæ,
 Terroremque feris mentibusingere:
 Agnoscat malè firmam
 Sortem gens hominum suam.

PSAL. X. Vt quid Domine recessisti lon
 gete.

Carm. gen. 3.

QVónam usq; castos gentis humanæ tuos

In rebus arctis negliges?

QVónam aberis usque, dum pios tyrannide

Premat arroganter impius?

O si scelestum uergat in caput scelus,

Suis-

Suisque pereant artibus.
Dum mentis explet per nefas libidinem,
Sic gloriatur impius,
Sic gaudet in se sempiternum ceu decus
Rectis pararit artibus.
Nec deest nefandam scurra mentem percitus
Turpis lucri cupidine,
Linguam procacem probra cælo dicere
Qui prosequatur laudibus.
At ille cæca turgidus uesania,
Et in futurum improbidus,
Dum machinatur sæua, securus Dei,
Præcogitatum urget nefas.
Seu se tenebris induit nox, seu dies
Lucem refudit auream,
Animum nefandis ille curis carpitur,
Scelusq; comminiscitur.
Nec te futurum cogitat uel iudicem,
Vel perpetrati uindictam.
Hostes minoris æstimat nihilo suos,
Sic ipse secum computans,
Incommodi expers ad senectam usq; ultimam
Securus æuum transigam.
Non cura lætis ulla sese gaudijs,
Non ægritudo interferet.
Os execranda despuit conuicia,
Spumatq; probris & dolis.
Bonis labores continenter pestilens
Lingua & dolores parturit.
Circa uiarum compita insidias locat,
Ut innocentem clam inuolet.

Inten-

Intentus oculis intuetur acribus
In transeuntes pauperes.
Qualis cruentus subter alta delitet
Spelæa conditus leo:
Sic è latebris corde trepido palpitan,
Infirmioribus imminet:
Et occupatos multimodis nexibus,
Nasæ inuolutos attrahit,
Malisq; subigit: & tenebris occultit
Crudelitatem callidus.
Ah strage quanta transeuntes perculit,
Grassatis istis artibus!
Sic deinde secum colligit malè credulus,
Hæc prorsus ignorat Deus:
Auertit ora rebus humanis sua,
Fandi & nefandi negligens.
Exurge Domine, tolle in altum dexteram,
Librata fige uulnera.
Ope destitutos ne pios silentio
Obliuioſo desere.
Tene impiorum peruicax uesania
Sic audeat contemnere?
Secreta secum corde tacito ut murmuret,
Humana non curat Deus.
Cernis profectò cuncta, cernis: & tuam
Scelestus in manum cadet,
Vt telabores & dolores pauperum
Non præterire intelligat.
Tibi relictus est inops atq; innocens:
Tu tutor orbos protegis.
Tu frange uires impij, uiolentiam

Tu

Tu mentis improbæ doma,
 A stirpe cæsa donec impietas simul
 Eliminetur & impius.
 Tum firma Dominus sæculorum in sæcula
 Sceptra obtinebis imperij,
 Gentesque terræ finibus procul tuæ
 Exterminabis impias.
 Hæc uota duris obruti laboribus,
 Has supplices fundunt preces:
 Animosque stimulis incitati talibus,
 Telacrymantes postulant
 Pupillum & inopem ut iudices potentium
 Ab impotenti audacia
 Homo ut feroces spiritus ponat, suæ
 Infirmitatis confcius.

PSAL. XI. In Domino confido, &c.

Carm. gen. 6.

Q Vum spe salutis non dubia fruar,
 Deoque fidam, uos mihi dicitis:
 Facesse rupes in remotas,
 Anteuolans pauidas uolucres.
 Intendit arcum (en aspicias) impius,
 Neruo sagittas admouet, ut petat
 Incogitantes è latebris
 Innocuos, animique rectos.
 At tu potenti Rex bone dextera
 Domas rebelles, & facis irrita
 Decreta uesani furoris
 Contra humiles malè nil merentes.
 Aeterna cæli templa colens Deus,

Et

Et lucido astrorum in folio sedens,
 Humana per terras acutis
 Facta oculis speculatur omnes.
 Non iustus illum, non latet impius
 Cuncta intuentem, sed studio ad nefas
 Pronos maligno iustus orbis
 Ex animo moderator odit.
 Super scelestos retia depluet:
 Ignes remisso sulphure flammeos
 Ad impios eliminandos
 Fulmineæ rapiunt procellæ.
 Iustosq; iustus iustitiæ parens
 Amore sancto amplectitur unicè,
 Et fraudis ignaram ante uultus
 Assiduè uidet æquitatem.

PSAL. XII. *Saluum me fac Dom. &c.*

Carm. gen. 9.

Affer opem, seruator opem fer. pulsa recessit
 Intemerata fides:
 Nuda fides, hominum fugit commercia: uana
 Cum socio loquitur
 Quisq; suo, blanda exercēs mendacia lingua,
 Corde scelus meditans.
 Ora Deus fraudum dulci medicata ueneno
 Conterat, & penitus
 Grandiloquam ex ima linguā radice reuellat:
 Quicque pudore carent,
 Dicere nec metuunt, Falsa ad periuria linguas
 Fortiter intrepidi
 Assuescamus, & os age confirmemus ad omne

B

Flagitium. neq3 enim
 Oris fræna mei, linguæ uere pagula quenquam
 Me nisi habere puto.
 At Dominus planctus miserorû, & dura feren-
 Aure trahens gemitus, (tum
 Surgam, ait, atq3 inopẽ, tuta ut respiret in ar-
 Insidijs q3 procul, (ce,
 Securum statuã. Hæc Dominus. quod ab ore fi
 Cui q3 fuit Domini, (deli
 Auro purius est, auro quod fusile fecit
 Septima flamma coquens:
 Dum fex in fumos exploratore camino
 Crassa abit & cineres.
 Polliciti memor ergo, malæ mala toxica lin-
 Sancte parens inhihe: (guæ
 Pestifera de gente hominû nos optime custos
 Assere perpetuò.
 Nam latè impietas grassatur libera, passim
 Omnia plena malis,
 Quum penes iniustos ius est, & iussa malorum
 Sunt metuenda bonis.

PSAL. XIII. Vsq3 quo Domine obli-
 uisc. &c. Carm. gen. 10.

Q Vovsque rector unice,
 Me destitutum negliges?
 An sempiterna me obrutum
 Obluione deseres?
 Quousque uultum amabilem
 Iratus abscondes mihi?
 Quousque curæ turbidæ

Mentis

Mentis quietem distrahent?
 Quousque cor cruciabitur
 Mœroris æstu fluctuans?
 Quousque me prostrato aget
 Hostis triumphos insolens?
 Regnator orbis aspice:
 Opem fer, & lucem tuam
 Infunde, ne mors lumina
 Somno perenni sopiat:
 Ne iactet hostis arrogans
 Me uiribus fractum suis,
 Ne me perosi perfidi
 Meo dolore gaudeant.
 Tu me salutis recreas
 Spe, largus auxilij: tuum
 Salute parta, laudibus
 Rex imagne nomen efferam.

PSAL. XIII. Dixit insipiens in corde
 suo, Non est Deus, &c. Carm. gen. 11.

Scum insania callide
 Indulgens uitij sic loquitur, Deum
 Formido sibi credula
 Commenta est hominum, quum temerario
 Casu fors ferat omnia.
 Ergo flagitijs se penitus dedit
 Secura impietas Dei:
 Nec quisquam ex animo recta sequi studet.
 De templo æthereo Deus
 Ad curas hominum lumina uerterat,

Si quis non stolidè improbus
Ad cultum reuocet pectora numinis:
Omnes in scelera omnia
Coniurasse putes: fœda, nefaria,
Detestandaq; perpetrant:
Nec cuiquam est studium recta capeßere.
Nam quæ recta capeßerent?
Quem sanis aditum consilij darent
Quorum nequitia & scelus
Infecere animos: qui populum meum,
Ceum prædam fera, deuorant:
Nec rerum Dominum mente colunt Deum.
Ast illos gelido metu
Horror concutiet, iustitiæ Deus
Quum patronus opem feret
Infanti: increpitans talibus impios,
Vobis luti bro fuit
Infantum pietas: uos in opum pium
Risistis studium, preces,
Spes lentas, trepidas sollicitudines:
At cui fidit inops, Deus
Spes & uota bonos ducet ad exitus.
O si mittat opem suis
Speratam Deus è rupe Sionia.
Nam quum uincula ruperit,
Exoluetque suos, pectore libero
Gaudebunt Abrahamidæ,
Et iusta Ifacidæ lætitia fremant.

PSAL.

PSAL. XV. Domine quis habitabit in tabernaculo tuo? &c.

Carm. gen. 15.

S Tellata cæli templa quis incolet
 Rex magne tecum? quem statues tuum
 Sanctum super montem, ut malorum
 Liber agat placidam quietem?
 Quem fraudis experts simplicitas iuuat:
 Virgetq; rectum propositi tenax:
 Nec mente sæuus grata blandam
 Edocuit simulare linguam.
 Nec ore mendax exitiabiles
 Concinnat artes: nec mala proximis
 Excogitat, nec dulcem amicum
 Opprobrijs maculat pudendis.
 Qui fastuosum despicit impium,
 Dei timentem suspicit & pium:
 Tenaxq; promissi, fidemq;
 Indocilis temerare pactam.
 Qui non egenos fœnore perdidit,
 Non innocentes munere prodidit.
 In monte sancto, hæc qui peregit,
 Perpetua requie fruatur.

PSAL. XVI. Conserua me Domine.

Carm. gen. 2.

O Rerum sator, & salus
 Humani generis certa periculis,
 Qui te respicit unum, famulū instatibus eripe.
 Te seruus Dominum libens
 Agnosco, & populis prædico: sed tibi

B iij

Omni ex parte beato officijs nil opus est meis.
 Ergo illuc animum appuli,
 Vt gentem studio prosequerer pio,
 Quam tu ex omnibus unā populis sorte rece-
 Ast illi immemores tui (peras.
 Defecere: nouos quisq; sibi deos
 Effinxere, colentes animi ludicra somnia.
 Horum sanguineas dapes
 Non libabo, epulas respuo: nomina
 Testis nunquā adhibebo, aut fidei foedera san-
 At fortis populum meæ (ciens.
 Defendet Domini perpetuus fauor,
 Mercedemq; laborum cumulatam dabit affa-
 Opulchra agricolatio, (tim.
 Opæclara mei sors patrimonij:
 Vt florum undiq; ridēs animū pascit amœni-
 Immortalis honor Deo (tas
 Aeterno, monitu cuius ago dies,
 Arcanisq; per umbrā stimulor pectora moti-
 Quicquid molior, aut gero, (bus.
 Præsentem Dominum conspicio: is mihi
 Semper dexter adhæret, stabili ne mouear gra-
 Pulsat pectora gaudio (du.
 Cor læto trepidum: lingua tuas auet
 Laudes promere: corpus tacitè spes bona re-
 Nam nec degere Tartari (creat.
 Permittes animam sub tenebris meam,
 Aut ut putre cadauer resolutū in cineres fluat.
 Tu uitæ referas uiam:
 De uultu fluii lætitiæ tuo
 Manant: tu tribuis munifica gaudia dextera.

PSAL.

PSAL. XVII. Exaudi Domine iustitiam
meam. &c. Carm. gen. 5.

A Equus exaudi bone rector orbis
AEqua poscentem: tibi quas profundit
Lingua non mendax, cape non iniqua
Aure querclas.

Ad tuum læsus fugio tribunal,
Et fidem appello: mihi cognitorem
Te peto: oppressos oculis benignis
Aspice iustos.

Sæpe per solas tacitæ tenebras
Noctis arcanos mihi cogitatus
Cautus inspekti, trepidoq; corda
Turbida motu.

Sæpe, ceu flammis, animum probasti
Casibus duris, neq; comperisti
Conscium fraudis scelerumq; fonti
Sæua minantem.

Os fuit concors animo, sonusq;
Sensui: legum monitis tuarum
Pectus innixum scelera impiosq;
Horruit ausus.

Hac uia gressus rege per tutarum
Orbitam legum, dubio uacillent
Ne pedes lapsu, instabilesq; turbent
Lubrica plantas.

Te uoco, duris ad opem periclis
Sæpe tentata tam fugio: precantis
Admoue attentam miseris benignus
Questibus aurem.

Tu bonus fulci tibi qui salutem
Spemq; committunt: tibi contumacis
Spiritus cordis tetricus refrēna

Vindice dextra.

Me uelut pupillam oculi tenellam
Prouidus muni: procul impiorum
Impetu, alarum trepidum tuarum

Conde sub umbra.

Nam meæ uitæ manus impiorum
Imminet: uallant opibus, superbis
Intonan linguis, mala dira sæua

Voce minantur.

Obsident cunctos aditus uiarum:
Commoda obseruant loca, destinantq;
Ad meam cædem, facinusq; patrant

Mentibus absens:

Qualis in prædam leo fertur ira
Feruidus, qualis catulus leonis
Lacte depulsus speculatur alto

Abditus antro.

Surge, conatus, pater, anteuerte
Impios, stratoq; in humum tyranno,
Me tuo quo nunc furit ille sæuus,

Eripe ferro.

Neu sine ut me ui premat impotentum
Diuitum fastus, quibus una cura est
Dum licet blandæ illecebras caducas

Carpere uitæ.

His opes teris penitus refossis
De penu fundis locuplete, uentri
Sufficis fruges, hilarasq; multa

Prole penates.

Puritas uitæ mihi te tueri
 Corporis uinclis tribuet soluto.
 Illa lux uerè faciet me ab omni
 Parte beatum:
 Lux uoluptatum cumulata cunctis
 Gaudijs, quum se sine nube menti
 Pura maiestas dabit intucndam
 Lumine puro.

PSAL. XVIII. Diligam te Domine. &c.
 Carm. gen. 1.

TE Deus alme colā, te toto pectore amabo,
 Sancte parēs, mea uis, mea sola potētia, tur
 Præfidiū, spes, & rebus solamen in arctis. (ris,
 Tu clypeus, tu tela mihi, tu certa salutis
 Anchora, tu statio tuti placidissima portus.
 Nam simulatq; tuas in laudes ora resoluo
 Te uenerans, pacemq; petēs, inimica facessunt
 Arma, salus, placidisq; comes pax aduolat alis.
 Iam me lethiferis mors circumuoluerat atra
 Cassibus, obsessum iam me torrentibus orcus
 Impediebat aquis, stygia iam cōpede uinctus
 Hærebam, laqueoq; pedem retinēte trahebar:
 Hic ego depensus, supplexq; humilisq; uocaui
 Voce Deū, & dubijs clamaui ad sidera rebus.
 Ille super solio residens flammantis Olympi
 Audijt orantem. postquam peruenit in altum
 Clamor, & attentas aduertit questibus aures,
 Protinus ē uultu Domini conterrita tellus
 Intremuit, montesq; caua compage soluta

Nutarunt,penitúsq; imis fremuere cauernis.

Fumeus afflatu de naribus æstus anhelō
Vndabat:rapidæ contorto uertice flammæ
Ore fluunt,uiuáq; animant attacta fauilla.
Vtq; suum Domínū terræ demittat in orbem,
Leniter inclinat iussum fastigia cælum:
Succedunt pedibus fuscæ caliginis umbræ.

Ille uehens curru uolucris, cui flammeus ales
Lora tenens leuibus uentorum adremigat alis,
Se circum furuo nebularum inuoluit amictu,
Prætenditq; cauis piceas in nubibus undas.
Acribus ex oculis uibratæ spicula flammæ
Discutiunt tristes claro fulgore tenebras.
Inderuit crepitans lapidosæ grandinis imber:
Discurrántq; uagæ sinuosa uolumina flammæ.

At uerò ut sancto sermone silentia rupit,
Protinus horrifico tonitru cælū omne remugit,
Grandinis & crebra tellus crepitante procella
Pulsa sonat,ruptisq; micant è nubibus ignes:
Flammiferæq; uolat magnū per inane sagitte,
Fulguráq; ingeminant:laticum concussa lacu
Pádithiās tellus,& fontibus ora relaxat: (nas
Succutitúr q; pauens & fundamenta reuelat,
Et reſerat chaos. Acterni sic uox tonat oris:
Sic formidandæ graue spiritus infremit iræ.

Ille salutiferam porrexit ab æthere dextram,
Et me de rapidis pereuntem sustulit un dis:
Hostibus eripuit ualidis,& acerba potentum
In me odia elusit:quum me studiosa nocendi
Temporibus duris cæca fraus arte petebat,
Auxilium tulit,& rebus patefecit in arctis

Latum

Latum iter, electumq; à morte reduxit amicū.

Scilicet immunē sceleris mentemq; , manūq;
Adspexit Deus, & merito dignatus honore est.

Quippe nec impietas nec prauī credulus error
Auertere, neos recto de tramite gressus.

Ante oculos mihi lex Domini, mihi iussa ueren
Sēper erant animo presentia: simplice uero (da

Gaudebam, fraudisq; illo sub teste uoluntas
Libera, flagitium, & scelerum uitauerat artes.

Ergo mihi integre fructū hunc decerpere uite
Munificus dedit, & qui conspicit omnia iustus

Arbiter innocuam cumulauit munere uitam.
Quisq; suis sibi te cōformat moribus: erga

Innocuum innocuus, te sentit amicus amicu,
Inq; bonos bonus es: male cautas callid⁹ artes

Artibus illudis. duro in discrimine seruas
Res humilis populi afflictas, oculiq; superbos

Deiſeis elati fastus. tu plebis ab imæ
Cœtibus ereptum celebri me in luce reponis:

Illustrasq; meas claro splendore tenebras.
Te duce perrumpo florentes ære phalanges,

Altaq; turrigeri supero fastigia muri.
Scilicet, ut sanctus Deus est, sua signa sequu-

Sancta salutiferæ pādit compendia uitæ. (tis
Illius æterno quicunq; effluxit ab ore

Sermo repurgato flammis sincerior auro est.
Ille suo clypeo fida spe pectora fulta

Protegit, aduersisq; uetat succumbere rebus.
Dicite qui colitis picti ludibria trunci,

Autebur, in uarias aut saxa excisa figuras,
Ecquis

Ecquis in æthereo rerum moderatur olym-
pō Fræna alius dominus? quis terrę temperat orbē
Alter, & inuicta quæ uult facit omnia dextra?

Ille Deus uiua mihi ui corroborat artus,
Ostenditq; uiam maculosa labe carentem.
Me pedibus fecit celeri contendere ceruo,
Et procul à sæuis subduxit in alta periclis:
Et tractare manu duro in discrimine belli
Arma dedit facili: solidoq; ex ære rigentem
Flectere & inflexum confringere uiribus arcū.

Ille salutiferi totum munimine scuti
Me tegit, & dextra nutantem fulcit & auget,
Largus opis perq; insidijs obfessa uiarum
Pandit iter tutum, prohibetq; per inuia plātas
Offenso titubare gradu. Te persequor hostes
Auspice, disiectos cōprendo: nec antē reuertor
Quam cecidere animi fracta uirtute minaces,
Affusiq; cadant pedibus, ne surgere possint
Rursus, & antiquas armis reparare ruinas.
Tu mihi diffundis uiuū per membra uigorē,
Et ualidos crūdo distendis robore neruos.
Tu bellare doces: tu me quicunq; laceffit (stes.
Sternis humi, trepidosq; fuga mihi disijcis ho-
Clamātes nemo exaudit. Domini prece poscūt
Auxilium: auersam negat implorantibus aurē.
Hos ego, ceu uersat Boreæ uiolentia nubem
Puluerream, impello, & turbatis feruidus insto:
Et pedibus premo, ceu cœnū deforme lutosis
Conteritur triuijs. Tu mē sine nomine plebis
Contemptu ereptū, populos frænare superbos
Imperio

Imperio facis, & famulas mihi tendere dextras
 Per longinqua iubes ignotas oppida gentes,
 Attonitas famæ nouitate, & nomine tantum
 Audito: & blandis uerba assentantia linguis
 Fingunt, nec tutis satis audent credere muris.

Laus, honor, imperiū Dño, qui robore cinctū
 Me tegit, incolumemq; rapit de morte propin
 Qui mihi perfidiā sceleratā ultricib. armis (qua
 Frangere dat, populosq; facit parēre uolentes:
 Securumq; uetat belli trepidare tumultus.

Qui mihi præsidio est, populi quū sēua rebel-
 Ira furit, mentisq; male scelerata retūdit (lis
 Consilia. Ergo feram latē tua facta per urbes
 Finitimas: semperq; meo celebrabere cantu

Sancte parēs, regē qui dura per omnia tutum
 Esse iubes, cumulasq; opibus: plenoq; fauore

Ipsum, & perpetuū sobolē amplectēris in æuū.

PSAL. XIX. Cæli enarrant gloriam
 Dei, & opera manuum, &c. Carm. gen. 6.

Insanientis gens sapientiæ,

Addicta mentem erroribus impijs,

Tot luce flammæ coruscum

Cerne oculis animoq; cælum.

Hinc disce, prudens quā fuit artifex

Qui templa Olympi fornice flammeo

Suspendit, & terræ capacem

Et pelagi sinuauit arcum.

Dies tenebras, & tenebræ diem

Semper prementes perpetua uice,

Non fortuito res caducas

Ire

Ire monent per inane lapsu:
Sed tota concors fabrica personat
Dei tuentis cuncta potentiam,
Non uoce quæ paucorum ad aures
Perueniat strepitu maligno.
Nam nec remotis barbara finibus
Gens ulla terras incolit ultimas,
Quæ nesciat certa meatibus
Lege poli stabilem tenorem.
Quis nocte clara lumine flammeo
Semper micantes non stupuit globos?
Aut manè castris prodeuntem
Quum rutilo uidet axe solem?
Sive ille Eois fluctibus exierit
Vultus decoros, sponsus uti nouus
Auro refulgens, gemme æq;
Tempora conspicuus corona:
Sed quum fugacem præcipitans diem
Curru citato tempora diuidit,
Artusq; uiresq; impetumq;
Centimano similis giganti.
Abusq; Eoo cardine ad ultimam
Metam occidentis sidera permeans,
Obliqua uitali calore
Cuncta creatq;, fouetq;, alitq;.
Sed ordo rerum & conspicuus decor
Non sic tuentum lumina detinent,
Diuina ut arcanis habenis
Lex animos ad honesta flectit.
Promissa fraudis nescia lubrica
Splendore ueri pectora roborant.

Hac

Hac plebitur culpa æquitate, ut
 Pœna iuuet recreetq; damnum.
 Puro recludunt lumine lumina
 Præcepta: puro religio nitet.
 Verenda cultu, quam nec antis
 Cuncta domans minuit uetustas.
 Decreta fas & conscia ueritas
 Astans tabellis seruat aheneis,
 Lucundiora melle, & auro
 Et nitidis potiora gemmis.
 Signata claustris pectoris intimi
 Seruus tuctur iugiter hæc tuus:
 Non inscius custodientem
 Quàm maneat numerosa merces.
 Errata mentis quis meminit uagæ?
 Quæ deprehendet uis sapientiæ?
 Ergo repurga quas refudit
 Clam maculas sinuosus error:
 Fac regna cordis ne sibi uendicet
 Vis impotentis dira superbix.
 Sic me malorum è maximorum
 Compedibus facile explicabis.
 Quæ lingua fundit uerba, quod in sinu
 Secum uolunt mens tacito, accipe
 Placatus, ô nostræ salutis
 Arx, Dominus, Deus, & redemptor.

PSAL. XX. Exaudiat te Dominus in die
 tribulationis, &c. Carm. gen. 2.

Cuncta licet ferro latè populetur & igni
 Insana gentis barbaræ crudelitas:
 Tu

Tu ne cede malis, sed contra audentior ito.
 Moderator orbis audiet preces tuas:
 Utq; bonus dubijs Iacobum ad sidera rebus
 Cum uoce palmas proferentem exaudijt,
 Annuet oranti, & te maiestate uerendi
 Nominis, ab hoste sospitem tuebitur.
 Ex adyto sacro arcanis tibi uiribus artus
 Firmabit, animum de Sione fulciet:
 Vota secundabit. memori tua munera mente
 Seruabit. omnis perlitabit uictima. (uet
 Protinus in cineres depasta holocausta resol-
 In astra uoluens flamma lucem splendidā.
 Ille aderit cœptis, casusq; in prospera uertet,
 Euenta finget omnia ex sententia.
 Iā tibi plaudemus reduci, auctoremq; salutis
 Patrium canemus patrio ritu Deum.
 Cuncta Deo grates fora, cōpita, tēpla sonabūt:
 Nomenq; sanctum prosequētur laudibus.
 Annuet ille pio, quæcunq; rogabitur, ore,
 Lætūmq; precibus exitum iustis dabit.
 Quin (scio, nec fallax animū mihi decipit o-
 Regē reducet sospitē Dominus suū (men)
 Mittet opem, sancti referans sacraria cæli,
 Et præpotenti proteget te dextera.
 Gloria sit Syriæ turmas numerare curules,
 Axēs q; curuis asperare falcibus:
 Fidat equis latēq; uagis discursset habenis
 Sonante Perles arua fidens ungula:
 Hi currus & equos iactent: nos rebus in arctis
 Dei potentis nomen inuocabimus.
 Illis nec currus, nec uis præstabit equorum

Ne

Ne scindat uncis uultur artus unguibus:
 Nos humiles fauor æthereus penitusq; iacêtes
 Tolle, suoq; sustinebit numine.
 Tu seruator opem fer: tu si respicis, arma
 Nec sociâ cupimus, nec timemus hostica.
 Respiciet, populiq; tui Rex optimus omni
 Vocatus hora facilis audiet preces.

PSAL. XXI. Domine, in uirtute tua la-
 tabitur rex, & super salutare, &c.

Carm. gen. 3.

Q Vòd hoste uicto rex triumphat gaudio,
 Curis solutus anxijs,
 Tibi id fatetur, rex beate cœlitum,
 Debere. tu laboribus
 Vires ferendis, tu dedisti è prælio
 Redire duro sospitem.
 Nullam repulsam, uoce quum te supplice
 Rogaret, unquam adhuc tulit.
 Nil in latebris pectoris reconditis
 Spe concupiuit irrita.
 Et uota supra & ante uota hunc omnibus
 Vitæ beasti commodis.
 Gemmis coronam ferre & auro splendidam
 Sacro dedisti uertici.
 Vitam poposcit: mortis illi est addita
 Immunis immortalitas.
 Tu claritatis auctor illi es, inclita
 Per te refulget gloria.
 Felicitatis ei fauor dedit tuus

Exemplar ut sit posteris:
Mensura voti ut matribus sit, quum bene
Blandis precantur liberis.
Tu nempe spes & anchora es fiducia,
Tu portus in rebus malis.
Te fractus uno firmus omnem perferet
Sortis procellam turbida.
Tu perduelles comprehendes. tu manu
Poenas reposces uindice.
Ceu flamma clausis æstuans fornacibus
Antiqua siluæ brachia
Vorat, furoris sic tui nefarios
Afflatus hostes hauriet.
A stirpe totam demeres propaginem
Semenq; gentis impia.
Te nanq; contra moliuntur abditam
Fraudem scelusq; perfidi:
Et mente praua uota uersant irrita,
Et spes inanes concoquunt.
Te persequente pallidi in fugam ruent,
In honesta tergo uulnera
Ferent: in ora, fata dum uitant fuga,
Rursum sagittas diriges.
O qui potenti fræna rerum dextera
Versas perennis arbiter,
Exurge, uires fac tuas ut hostium
Agnoscat insolentia:
Tum te piorum turba festis cantibus
Orbis parentem concinet,
Votis tuorum supplicum placabilem,
Malisq; formidabilem.

PSAL. XXII. Deus Deus meus respice in
me: quare me derel. &c. Carm. gen. 3.

Cur me relinquis ô Deus? Deus meus
Cur me relinquis? irrita
Heu uerba fundo. luce seu terras dies
Retegit, uocantem me dies
Frustra intuetur: siue nox silentibus
Terram tenebris obruit,
Nox me uocantem nulla non audit, meo
Nox nulla questu non sonat.
Tu sanctus ille ciuitatis incola es
Sanctæ, Ifaci nepotibus
Tu carmen es: tu fida spes maioribus
Nostis. salutem qui suam
Tibi credidère, à te salutis compotes
Abièrè. salui gratias
Egère duris qui tuam in malis opem
Petière: qui tuam in fidem
Se dedidère, non tulère dedecus,
Non hostium ludibria.
At uermis ego sum, non homo: sum fabula
Vulgi, infimorum opprobrium.
Nam turba nostris obuia illudit malis:
Nutatq3, niçtatq3 & caput
Motat, labella exporrigit: ludibria
Verbis acerbatur asperis,
En ille Domino carus, en fiducia
Securus ille numinis:
Nunc seruet illum, nunc periculis eruat,
Quem tanto amore amplectitur.

O Domine, tu me protinus susceperas
Aluo parentis editum.
De te pependi spe, parentis pendulus
Infans adhuc ad ubera.
Abusq; partu tu Deus meus: tuus
Ex matris aluo me fauor
Est prosequutus: ultimo in discrimine
Iam ne recede longius.
Discrimen instat ultimum: mortis metu
Cessere amici territi.
Tauri efferati, tauri obesi me undiq;
Circumdedere: faucibus
Hiant, leonum more rugientium,
Quos incitat spes & fames.
Rui cruoris corpus omne perluunt
Exangue: laxat artuum
Compago nexus: pectus intra liquitur,
Vt sole cera, cor metu.
Exaruerē testē ad instar coctilis
Defecta membra uiribus:
Rigens adhæsit lingua siccis faucibus.
Iam sto sepulchri ad aggerem.
Me rabidi ab omni parte latratu canes
Vrgent, petuntq; dentibus.
Mihi pessimorum sæua conspiratio
Manusq; fodit & pedes:
Et ossa numerant, ossa traluentia
Per corporis tensi cutem.
Tormenta postquam cūcta consumpsit furor,
Animus adhuc ira tumens
Se pascit: oculos satiat, & fruitur meis
Læto

Læto in malis spectaculo.
Partiti amictus sunt meos, tunica meæ
Fecere sortes arbitras.
Tu Domine saltem ne recede, ne malis
In ultimis me desere.
Tu robur unus, tu mea es potentia.
Accurre, festinus meæ
Succurre uitæ: destitutum ab omnibus
Defende: sæuorum hostium
Ferrum cruentum pelle: uim rapidam canum
Inhibe: leonum spumeos
Compesce rictus: cornua unicornium
Confringe: serua supplicem.
Tum morte uicta sospes auxilio tuo,
Narrabo fratribus tuum
Nomen, piorum prædicabo cœtibus
Robur, fidem, constantiam.
O mente pura qui Deum colitis, Deum
Laudate puris cantibus.
Semen Iacobi, magnitudinem Dei
Celebrate festis laudibus:
Erga fideles numinis clementiam
Agnosce proles Isaci.
Non spreuit inopis ille solitudinem,
Non pauperum fastidio
Auertit ora. Me uocantem exaudijs,
Vitæq; dulci reddidit.
Ergo per oras ultimas mundi, tuas
Sonabo laudes: gentibus
Te prædicabo, uota te timentium
Præsentem soluam Ecclesia.

Edet modesta turba fraudis nescia
Vocata sacras ad dapes:
Epulisq; functa, ac satura dulci nectare,
Laudabit auctorem Deum:
Deum sonabit, qui uigore flammeo
In corda se quærentium
Setantus infert, mortis ut procul metu
Perennè uiua gaudeant.
Ergo excitata tam nouo spectaculo
Tellus ab oris ultimis,
Quacunq; colitur, colla sub Domini iugum
Submittet, illi seruiet,
Pronaq; Domino supplicabunt omnium
Omnes familiæ gentium.
Nam sempiterno iure Domino competit
Regnum triformis machine.
Ille uniuersis imperabit gentibus.
Rerum potentes illius
Mensæ accubabunt, & sacri conuiuij
Dapibus referti sub iugum
Cedent uolentes. flectet illi poplitem
Pauper sepulchri in limine,
Qui membra fessis artubus languentia
Fugiente uita uix trahit,
Illumq; longa posterij propagine
Colent, suisq; posteris
Per longa deinceps nuntiabunt sæcula
In me fauorem numinis.
Hoc semen illi seruiet, gens illius
In posterum hæc censebitur.

PSAL-

PSAL. XXIII. Dominus regit me: nihil
mihi deerit. &c.

Carm. gen. 13.

Q Vid frustra rabidi me petitis canes?
Lior propositum cur premis improbum?
Sicut pastor ouem, me Dominus regit:

Nil deerit penitus mihi.

Per campi uiridis mitia pabula,
Quæ ueris teneri pingit amœnitas,
Nunc pascor placide, nunc saturum latus.

Fessus molliter explico.

Puræ riuus aquæ leniter astrepens
Membris restituit robora languidis,
Et blando recreat fomite spiritus

Solis sub face torrida.

Saltus quum peteret mens uaga deuios,
Errorum teneras illecebras sequens,
Retraxit miserans denuo me bonus

Pastor iustitiæ in uiam.

Nec si per trepidas lustrifica manu
Intentet tenebras mors mihi uulnera,
Formidem duce te pergere: me pecto

Securum facies tuo.

Tu mensas epulis accumulas, merum
Tu plenis pateris sufficis: & caput
Vnguento exilaras. Conficit æmulos,

Dum spectant, dolor anxius.

Menunquam bonitas destituet tua,
Profususq; bonis perpetuò fauor:

Et non sollicitæ longa domi tuæ

Vitæ tempora transigam.

PSAL. XXIIII. Domini est terra & plenitudo eius, orbis terrarum, & uniuersi qui,
 &c. Carm. gen. 2.

Tota quidē Dñi terra est, & quicquid ubiq;
 Vel parca celat, uel benigna sufficit:
 Quiq; colut montesq; feros, caposq; feraces,
 Vrbesq; sanctis temperatas legibus.
 Ille super pelagus solidum connexuit orbem,
 Stabilis ut undas inter instabiles foret,
 Et toties rapidis pulsatis fluctibus, omnes
 Compagē firma sustinēret impetus.
 Cūsta igitur Dñi meritō sunt: sed tamen unam
 Sedem sibi ille dedicauit propriam.
 Ecquis eō scādet? cuius hęc permissa potestas?
 Loco ut beatum sistat in sancto gradum?
 Cui manus & mēs est insons, nec uana uolutat
 Animo, nec ulli damna periurus dedit.
 Huic Dominus donabit opes: hūc numine dex
 A ui procaciq; eruet calumniā. (tro
 Hęc uera est pietas, hac itur ad æthera, ueri
 Sic intueri numinis uultum licet.
 Eia aditus reserate, fores age pandite portę,
 Portę perennes sempiternę regię:
 Claustra reuellite, limina pādite, magnus ut in
 Rex ille, multa clarus ille gloria. (tret
 Quis nouus hic sanctus succedit sedib⁹ hospes?
 Quis iste multa est inclitus rex gloria?
 Ille potens latē Dominus dextraq; opibusq;
 Belloq; multa nobilis uictoria.
 Eia aditus reserate, fores age pandite portę,
 Portę

Portæ perennes sempiternæ regiæ:
 Claustra reuellite, limina pādite, magnus ut in
 Rex ille, multa clarus ille gloria. (tret
 Quis nouus hic sanctis succedit sedib⁹ hospes?
 Quis iste multa est inclitus rex gloria?
 Ille potens armis numero soq; agmine ductor,
 Hic ille multa est inclitus rex gloria.

PSAL. XXV. Ad te Domine leuaui ani-
 mam, &c.
 Carm. gen. 14.

Hic fidat armis, plebe se clientium
 Defendat alter, militumq; copijs:
 At te creator orbis uno spes mea
 Pendet, malisq; in rebus unum respicit.
 Tu sancte genitor effice insolentibus
 Ne spes inanes risui sint hostibus.
 Sic me pudore liberabis: nec rubor
 Confundet ora ceteris, in te suæ
 Qui collocârunt anchoram fiduciæ.
 Frustratur illos spes, & irritæ spei
 Pudor dolorq; torqueat, qui sordium
 Amore sese sordibus contaminant,
 Bonosq; nulla prouocati iniuria
 Vexare gaudent. Mihi per anfractus uagos
 Vitæ, salebras inter & tenebras iter
 Ostende rectum; & erutum sequacibus
 Erroris undis, præuio lucis tuæ
 Splendore deduc ueritatis in uiam.
 Te nempe ab uno pendeo spe, te Deum
 Vnum & salutis columen agnosco meæ.

Si torta uitijis fortè morum regula
Deflexit, error si fefellit lubricus,
Fracta illecebris si uoluptatis malis
Incauta uitijis se iuuenta polluit,
Benignitatis tu tuæ memor tamen,
Et lenitatis, (qui parentes mollibus
Frænans habenis, usq; ab incunabulis
Orbis paterna es usus indulgentia)
Miserere. nostris quod negares moribus,
Tuæ negare non potes clementiæ.
Nec denegabis, nec precantes bona bonus
Vacuos repelles: nec uiam poscentibus
Rectam aberis unquam recti & æqui regula.
Tu mitis animi amplecteris modestiam,
Docesq; recti & improbi discrimina.
Tu dux comesque tuta per compendia
Ducis carentem fraude mansuetudinem:
Peccata bonus & facilis obliuisceris:
Promissa soluis liberali dextera:
Minuistq; pœnas mitis indulgentia:
Fidesq; dictis stabilis erga omnes adest
Qui pacta sacri fœderis non negligunt.
Hanc ut nepotum sæcla mansuetudinem
Noscant, tuiq; nominis se gloria
Latè per omnes fundat orbis angulos,
Ignosce nostris mitis erratis parens,
Quæ multa inussit ægritudo, & impotens
Amor, regi q; contumax ira & dolor,
Errorq; ueri non acutus arbiter.

O ter beatum, mente qui pura Deum

Venera-

Veneratur illi, quaecumq3 amplectitur
Vitæ institutum, dux adest semper Deus,
Rectorq3, & omnes actiones prosperat.
Securus animus anxio procul metu
Cunctis fruatur affluenter copijs:
Stirpisq3 series longa firmabit domum,
Genusq3 multa floridum propagine
Opes paternas ad nepotes transferet.
Quin & piorum mentibus mysteria,
Contempta prauis, impiè sapientibus
Occulta, Dominus luce proferet sua,
Et sacrosancti fœderis scientiam
(Quæ sola uitæ dux beatæ & regula est)
Docebit. Ergo rex beate cælitum
Te mente solum quæro, nusquam lumina
Abs te reflecto. tu pedes solus meos
Hostis dolosis crues è retibus.
O sancte custos hominum, amico lumine
In me intueri, & destitutum ab omnibus
Inopemq3 sancta me tuere dextera.
Curisq3 mentem quæ perurunt plurimæ,
Novisq3 semper differunt doloribus,
Exolue. pœnis usq3 & usq3 immanibus
Exercitato, & obruto laboribus
Ignosce: culpas mitis obliuiscere.
Heu quanta uis me factionis impiæ
Persequitur armis. quanta me crudelitas
Inexpiato quærit odio perdere!
Tu me periculis libera: tu protege
Eius salutem ab hostium ludibrio,
Omnem salutis qui locauit spem suæ

In

In te, nec alijs fudit opibus quàm suæ
Integritatiq3, & tuæ clementiæ.
Gens quæ tuarum iussa legum amplectitur,
Fac unde quaq3 tuta sit te uindice.

PSAL. XXVI. Iudica me Domine, &c.

Carm. gen. 15.

ME ui tyrannus persequitur palàm,
Me clam maligna fraude calumnia.
Te, qui latebras pectoris inspicis,
Appello; rerum conditor optime.
Mens fraudis experts, & manus innocens,
A uiq3 pura & flagitio: in Deo
Spes fixa, fortis qui uiolentia
Me sæuientis non finet opprimi.
Renesq3 flammis & penetralia
Scrutare cordis, cæcâq3 sensuum
Arcana, fustum ceu calidis focis
Explorat aurum callidus artifex:
Mentem uidebis munificentia
Quæ dona nunquam non meminit tuæ:
Actæq3 leges puriter ad tuas
Vitæ carentem flexibus orbitam.
Procul facessat, nec socium sibi
Me uana speret lingua: procul domo
Nostra recedat qui didicit suos
Fucare sensus pectore subdolo.
Odi scelestum consilia, impios
Cætus ueneno peius abominor:
Quorum resultant pectora gaudio
Quum perpetrarunt facta nefaria.

Sed

Sed mente prauī non sibi conscia,
 Lotusq; puris fontibus, ad tuas
 Aras adibo, lætus & offeram
 Lætæ choreæ dux tibi uictimās.
 Te nostra pangent tympana, te lyra.
 Te uox canoro consona tympano,
 Lyræq; cœtūq; in celebri tua
 Miranda pandet facta nepotibus.
 Testūmq; nomen quo canitur tuum,
 Aedemq; numen qua colitur tuum,
 Mens ardet: abstinent retrahunt tuæ
 Quæ templa celant pignora gloriæ.
 Hæc ossa tellus ne sine ut obruat
 Inter cruentos barbara barbaros,
 Qui fraudulenta mente coquunt scelus,
 Captant auara munera dextera.
 Ergo institutum carpere tramitem
 Pergam innocenter: tu propius meis
 Aurem benignus questibus admoue,
 Ac me periclis tristibus aflare.
 Per plana firmo quod gradior pede,
 Quod recta sector, muneris est tui.
 Ergo salutis te columen meæ
 Cœtu in celebri laudibus efferam.

PSAL. XXVII. Dominus illuminatio
 mea, & salus mea, &c.

Carm. gen. 3.

DEus in tenebris quum mihi præluceat,
 Vitamq; muniat meam,
 Quæ uis aperta terreat me: quæ mihi
 Fraus cæca sit formidini.

Aduer-

Aduersus unum quum scelesti factio
Cunctas parasset copias,
Dolosa letho quæ tetenderant meo
Ipsi incidere in retia.
Si comminentur castra, si minacibus
Infesta telis agmina,
Securus animi spectro castra, prælia
Timore liber intuo.
Vnum exoptui, & usq; & usq; id exoptam,
Curis ut exemptus malis,
Sim sacrosanctæ semper ædis incola:
Augusta mirer atria,
Deoq; laudes personem, artus dum regit
Vitalis auræ spiritus.
Tum me sub umbra conditum tentorij
Celabit, & periculis
Procul remotum, rupis abruptæ uelut
In arce positum, munier:
Ac nerelidum nunc quidem impiæ sinet
Vi factionis opprimi.
Victorq; soluam uota, nec uictoriæ
Auctor mihi tacere.
Audi inuocantem supplicem, & fractum malis
Bonus fauensq; subleua.
Te mens anhelat, uultus ad uultum tuum
Intentus usq; respicit:
Ne conde uultus lumen à me amabilis,
Neu me in tenebris desere.
Seruum per iram ne sine opprimi tuum:
Vitamq; quam debet tibi,
Tuere ab hoste, & è periculis eripe,

O spes

O spes salutis unica.
 Me cari amici, me propinqui, me pater,
 Me blanda mater liquerat:
 At non reliquit, qui pios in asperis
 Non deserit rebus, Deus.
 Parens benigne me uias doce tuas,
 Rectaq; deduc semita:
 Ne uis metusq; ab hoste me deterritum
 De cællerecti detrahat.
 Ne me impiorum obnoxium libidini
 Relinque. Testes impij
 Fingunt malignè falsa de me crimina,
 Armantq; se mendacijs.
 Mens uicta tantis iam fatisceret malis,
 Ni spes foueret me tuæ
 Benignitatis, post labores anxios
 Mox affuturum gaudium.
 Viuusq; uiuos inter ipse commoda
 Vitæ beatæ præstolor.
 In rebus ergo turbidis ne concide,
 Sed fortis usq; sustine.
 Te roborabit Dominus, & cor fulciet:
 Tu fortis usq; sustine.

PSAL. XXVIII. Ad te Domine clamab.

etc.

Carm. gen. 16.

Princeps stelliferis altior orbibus,
 Vitæ præsidium & certa salus meæ,
 Arem supplicij da facilem meis,
 Nesciam similis busta perentibus.
 Audi uota parens, quæ tibi profero
 Supplex cum gemitu, brachia porrigens

Ad cælum tremulis peruigilignibus,
Cælum templa tuæ conscia gloriæ.

Ne me connumera cœtibus impijs,
Neu tanquam socium plecte nocentibus:
Quorum blanditijs illita mollibus
Lingua est, mens gelido liuida toxico.

Illis nequitiae præmia sint suæ,
Et merces studijs æqua nefarijs:
Pro semente legant semina, pessimis
Dignum consilijs supplicium luant.
Non his consilij prouida uis tui
(Qui me conspicuis tollis honoribus)
Infectasue manus à scelere auocat,
Aut infecta odijs pectora mitigat.

Ergo nec series longa propaginis
Florebit, patrias nec soboles opes
Longæua accipiet: sed celeri genus
Clades exitio proruat ac domum.

Laus rerum Domino, qui precibus meis
Se non difficilem præbuit. hinc meæ
Vires, hic clypeus rebus in asperis:
Hinc spes, auxilium hinc nō dubium in malis.

Hinc cor gestit ouans: carminibus tuas
Laudes ora sonant: qui populum tuum
In rebus trepidis protegis, & tuum
Regem ex insidijs omnibus eripis.

Custodi populum rex hominum tuum.
Hebri fac soboles largiter omnibus
Vitæ continuò fructibus affluat,
Donec perpetuum sol referet diem.

PSAL. XXIX. *Afferte Domino filij Dei,**Ecce.**Carm. gen. 15.*

Seu diues auro es, siue opibus potens,
 Seu Marte parta clarus adorea,
 Agnosce numen gratus; & huc refer
 Quæcunq; lætum ducis ad exitum.
 Huic pange laudes, & prece supplice
 Rerum parentem concilia: & Dei
 Nutu regentis stelliferam domum
 Dignare iustis nomen honoribus.
 Cuius liquentes uox grauida pluit
 De nuberos, terrificos ciet
 Cælo tumultus cum tonitru, maris
 Turbata uentis concitat æquora:
 Vox dignitatis plena, nec irritæ
 Vnquam ad patrandum iussa potentæ,
 Nudare Cedris seu Libanum iuuat,
 Cellasq; uentis sternere Fraxinos:
 Seu uincta saxis saxa reuellere,
 Notisq; montes sedibus erutos
 Versare, taurum ut uerna per auia
 Vexat iuuentæ læta proteruitas.
 Ad uocis ictum nubibus exilit
 Elusus ignis, tesqua Arabum tremunt:
 Fere pauescunt: ante diem fluunt
 Partus acerbi: robora concidunt.
 Quæcunq; templo cælum habet auro,
 Quæcunq; tellus Dædala sustinet,
 Quæ celat undis æquor in abditis,

D

PSALMVS XXX.

Dei fatentur cuncta potentiam.
A uoce uindex Pontus inhorruit,
Vndisq; montes obruit, arbiter
Aeternæ rerum, quum libuit tibi
Delere gentes fluctibus impias.
Te dante uires, non opibus feros
Horremus hostes, non numero graues
Te dante pacem, progeniem Isaci
Cornu beabit diuite copia.

PSAL. XXX. Exaltabo te Domine, &c.
Carm. gen. 6.

TE nostra semper carmina, te lyra
Sonabit, orbis arbiter optime:
De faucibus lethi imminentis
Incolumis tibi uota reddam.
Per te superbus nec lacrymis meis
Insultat hostis, nec fruitur malis:
Te rebus, incertus salutis,
Auxilium in dubijs poposci.
Per te receptis uiribus haurio
Vitalis auræ lumen amabile:
Nec inferum sub nocte longa
Et tenebris iaceo sepulchri.
O turba puris dedita ritibus
Sacrisq; castis, tollite laudibus
Placabilem uotis parentem,
Et memori celebrate plectro.
Vanescit iræ uindictis impetus
Bullæ fugacis more: Dei fauor
Bonis manu uitam benigna

Tristitiæ uacuum rependit.
Si fortè sero uespere fletibus
Vultus rigamur, mox redit aurea
Cum luce risusq̃, & iacentes
Exhilarans animos uoluptas.
Pacis beatæ quum fruerer bonis,
Mecum loquebar, De stabili gradu
Felicitationis nulla sortis
Me dubiæ quatiet pro cella.
Te dante uires, diuitias, decus,
Te montis instar mœnibus æneis
Firmante regnum, uanum alebat
Credulitas mihi blanda fastum:
Tu me relicto stultitiæ meæ,
Dextram retraxisti: retro abiit, domum
Repentè turbatam relinquens,
Sors leuibus malefida pennis.
O præses orbis, pectore supplice
Mox te uocaui, te lacrymis madens
Opem populi. Quid profusus
Profuerit tibi sanguis? inquam.
Quis mortis usus nostræ erit? an tuas
Laudes sonabunt, factaq̃ posteris
Miranda muti prædicabunt
Sub gelido cineres sepulchro?
Placatus aurem da facilem meis
Votis, seueros neu querimonijs
Auerte uultus: pelle membris
Pestiferi mala dura morbi:
Tu supplicanti protinus admoues
Aurem benignus: pro lacrymis mihi

Risum reducis, pro dolore
 Læticiamq; alacremq; plausum.
 Te semper ergo carmina, te lyrae
 Nostrae sonabunt: uox tibi seruiet
 Dicata, præbebitq; nostris
 Materiem tua laus Camœnis.

PSAL. XXXI. *in te Domine speraui,
 non confundar in æternum, &c.*

Carm. gen. 10.

IN te locaui spem meam
 Rerum creator optime:
 At tu benignus prospice
 Ne spei pudeat irritæ.
 O iuste uindex fraudibus
 Ab hostium me uindica:
 Audi benignus supplicem:
 Da promptus abiecto manum.
 Me rupe serua ut inuia
 Clausum, uel arce ahenea:
 Tu rupis es mihi inuia
 Munimen, arx ahenea:
 Ergo ut timori mentibus
 Nomen tuum sit impijs,
 Præuiam mihi, abditis
 Melibera de castibus.

Tu robur es meum: tuæ
 Commendo uitam dexteræ:
 Melibera pacti Deus
 Tenax, memorq; fœderum.
 Qui uana stulti somnia

Sectan-

Seſtantur, odi peſſimè.
Tu certa ſpes mihi es, mea
Tu portus es fiducia.
Inter labores aſperos
Lumen tuæ clementiæ
Fulgens, repente turbidum
Perſudit animum gaudio.
Quum me tyrannis impotens
Urgeret hoſtis impij,
Iam iam imminentis pallidis
Lethi explicasti faucibus.
Miſerere fracti tot malis,
Tot obruti doloribus.
Caligat oculus, mens ſtupet:
Mœrore corpus tabuit:
Caduca uita elabitur
Perluctus & ſuſpiria:
Interq; clades aridis
Fluxere uires oſſibus.
Meridet hoſtis, & meis
Inſultat inſolens malis:
Horrent propinqui: cæteri
Vitant metu periculi.
E proximorum mentibus
Obliteror, ceu mortuus.
Contemptior ſum ciuibus
Quam lamina teſtæ fictilis.
Me multitudo opprobrijs
Coram laceſſit aſperis:
Vim machinatur in meam
Iurata mortem factio:

Ego interim fiducia
Opis tuæ, dolos, minas,
Iniurias, & hostium
Contemno contumelias.

Tu fila uite temperas
Meæ, regisq; tempora:
Tu me impiorum libera
Ab hostium tyrannide.

Ostende uultum amabilem
Seruo bonus tuo & fauens:
Et me tuere, qua soles
Semper tuos, clementia.

Nesit pudori quòd tuam
Imploro opem: pudor malos
Confundat, & silentium
Longum sepulchris sopiat.

Assueta uox mendacio
Sit muta, uox procaciter
Solita bonos laceessere,
Et arrogantes spernere.

O quanta te colentibus
Et quot redundant commodas
Quot, teste mundo, prosperis
Auges tuos successibus!

Hos protegis reconditos
Procul à minis potentium,
Tuaq; munis in domo
Lingua ueneno ab impiæ.

Tibi perennis gratia
Sit, rector orbis, qui uelut
Munita in arce me procul

Pericu-

Periculis submoueras.

Expes inops uitam fugæ

Quum uix tuerer anxiam,

Mecum ipse dixi, iam truct

Reliquit hosti me Deus.

At tu nec in periculis

Oblitus extremis mei,

Aurem benignam supplici

Ac inuocanti admoueras.

Ergo patrem rerum optimum

Amate candidi & pij,

Qui fastuosos deprimat,

Et obsequentes erigit.

Qui spem locatis in Deo,

Constanter illi fidite,

Nec robur animi concidat

Sortis procella turbidæ.

PSAL. XXXII. Beati quorum remissæ

sunt iniquitates, &c.

Carm. gen. 15.

O Ter beatum cui Patris optimi

Noxas remisit lethiferas fauor,

Cui fœda morum flagitia obruit

Obluioso tecta silentio!

O ter beatum cui bonus arbiter

Non imputauit lubrica deuiæ

Errata uitæ, nec reperit dolum

Cæco in recessu pectoris abditum!

Donec fouebam sub tacito sinu

Morbum, solutis languidus ossibus

Artus trahebam, luctificus dolor

D iiii

Questum ciebat non patiens tegi.

Tu me premebas præualida manu
Infestus, atris seu tenebris diem
Nox condidisset, seu rosea dies
Orbem recurrens luce retexerat.

Sic decorem tabificus cutem
Mœror coquebat: sic macie dolor
Siccabat artus, mellis ut Africæ
Cancri per æstum mitius ardeat.

Tum mente uersa uulnera protuli,
Tibi renudaui uitium meum,
Fraudem retexi: ac tu mihi protinus
Noxa soluto conciliatus es.

Qui mentis ergo pura sacraria
Seruare quærit, te prece supplæce
Placet: nec, orbem Pontus ut obruat,
Formidet æstus lethiferi minas.

Tu me periclis eripis asperis
Tutela præsens: tu mihi gaudia
Toto refundis corpore, ut hostium
Qui uincla fracto carcere depulit.

Nec sat: tenebras pectoris auferam,
Inquis: beatæ qua ferat orbita
Monstrabo uitæ, nec procul à tuis
Vnquam reflectam lumina gressibus.

Mulis equisq; ne similis modò
Sis, bruta quorum pectora gratiam
Non mutuum nouère, sed asperis
Fracti lupatis seruitium ferunt.

Multa obstinatam nequitiam manent
Tormenta: pura qui dominum fide

Orabit,

Orabit, huic pacem & ueniam dabit,
 Non durus unquam parcere supplici.
 Recti tenaces simplicis, & quibus
 Est grata fraudum nescia ueritas,
 Fauente læti numine gestibus
 Et uoce uestrum pandite gaudium.

PSAL. XXXIII. *Exultate iusti in Domi
 no rectos decet collaudatio, &c.*

Carm. gen. 17.

Vos quibus puræ est amor æquitatis,
 Læti pangite carmine
 Orbis auctorem Dominum: æquitatis
 Hoc carmen decet æmulos.
 Tinniat blando chelys hunc susurro,
 Fune uocalia nablia,
 Docta bisquinis resonare neruis:
 Hic artem manus approbet.
 Huic nouos cantus meditemur: uni
 Læti ciangite buccina.
 Nam fides dictis rata ueritasq; est,
 Et factis comes æquitas.
 Quippe qui iusti est & amator æqui, &
 Veri fallere nescij:
 Perq; terrarum sola uasta notæ
 Cunctis munificentia.
 Is suo nutu sinuauit orbem
 Lucentem nitidi ætheris:
 Quicquid & puris radijs renidet
 Campis ætheris igneis.

Littus arctauit maris inquieti,
 Compressitq; licentiam:
 Et penu clausas sinuauit undas,
 Vnde in tempore promeret.
 Hunc & occasus metuant & ortus:
 Hunc unum Dominum colat,
 Quisquis extremos ubicunq; fines
 Terræ, aut æquoris accolit:
 Cuius à nutu uiget, interitq;
 Quodeunq; interit, aut uiget:
 Cuius immotis tremefacta parent
 Cuncta obnoxia legibus.
 Qui malas artes populi profani
 Ludit callidior suis:
 Et suo iniustæ scelerata turbæ
 Fraudat consilia exitu.
 At quod arcana sibi mente rerum
 Auctor proposuit semel,
 Dum dies & nox referent se in orbem,
 Vsq; immobile permanet.
 O quater, plusquam quater ô beatos,
 Patronus quibus est Deus!
 Quos sibi excepit, propriamq; sortem
 Quos dici uoluit suam.
 Despiciit mundi pater è beata
 Cæli stelliferi domo,
 Eque tranquillis adytis, labores
 Et curas hominum uidet.
 Quippe qui cæcos animi recessus
 Humani fabricauerit.

Nec

Necquod arcano latet in recessu
 Clausum pectoris hunc latet.
 Sperat incastum numero tyrannus
 Se tutum fore militum:
 Sperat incastum ualidis lacertis
 Se miles fore sospitem.
 Sæpe spem fallit præeuntis Euros
 Bellatoris equi fuga:
 At Deus iustos oculo irretorto
 Semper respicit & pios:
 Mortis ut uertat iacula imminenti,
 Diram & sæuitiam famis.
 Vna spes nobis opis hinc, ab uno
 Certum præsidium in malis.
 Ille perfundet sibi dedicata
 Dulci pectora gaudio:
 Ille fidentum sibi spes precesq;
 Lætum ducet ad exitum.

PSAL. XXXIIII. Benedicam Dominum.

¶ c.

Carm. gen. 3.

Sæu lata fors me fouerit, seu tristior
 Vexarit, omni tempore
 Laudabo Dominum, semper illius meum
 Os personabit laudibus.
 Mihi hæc uoluptas, hoc erit solatium,
 Mihi hoc leuamen in malis.
 Meoq; turba tristis exemplo suas
 Solabitur molestias.
 Vna agite cuncti prosequamur laudibus
 Nomenq; numenq; illius.

Ille

Ille in periclis me uocantem exaudivit,
 Statimq; reppulit metum.
 Qui cuncta ad illum consilia referunt sua,
 Læto his nitentes gaudio
 Vultus reident, nec repulsæ infamia
 Rubore confundet genas.
 En, pauper iste cùm uocaret, omnibus
 Hunc eruit periculis.
 Dominum timentum castra munit Angelus
 Demissus ad custodiam:
 Et imminentes arcet hostes, & pios
 A uituetur impia.
 Facite periculum, iam scietis quàm Dei
 Immensa sit benignitas:
 Quàm sint beati, spes in illo qui suas
 Omnes opesq; collocant.
 Gens sancta Dominum colite: nûl deerit Deû
 Fideliter colentibus.
 Violenta feritas sentiet famem: bonis
 Cuncta affluenter suppetent.
 Adeste filij, audite, uobis numinis
 Verum timorem ut indicem.
 Quicumq; curis liberam & longam cupis
 Vitam beatus ducere,
 Linguae refræna uirus, os nefaria
 A fraude purum contine:
 Capesse recta, curua uita, dilige
 Tranquilla pacis otia.
 Deus innocentes aspicitq;, & commodat
 Intentus aures ad preces:
 Toruo scelestos intuetur lumine,

Et

Et nomen etiam obliterat.
 Iustum inuocantem Dominus audit, omnibus
 Eum expedit periculis.
 Quum spes labores deserit mortalium,
 Afflicta quum molestijs
 Succumbit oneri mens, Deus præsens adest,
 Malasq; curas diluit.
 Iustus labores suggerit semper pijs
 Iniqua sors conatibus:
 Sed qui bonorum semper est custos Deus,
 Sortis retundit spicula,
 Et ossa teruat ne terantur. impio:
 Vlsciscitur scelus suum.
 Et quisquis hostis est piorum, cum domo
 A stirpe celsus interit.
 Animas tuetur se colentium Deus,
 Nec rem domumq; deserit.

PSAL. XXXV. Iudica Domine nocentes me: expugna impugnantes, &c.

Carm. gen. ii.

Rerum sancte opifex ades,
 Et patrocinio protege me tuo:
 Et retro refer in meos
 Hostes perniciem, quam mihi comparant.
 Scutum cum iaculis cape:
 Ensem stringe: meis hostibus obuiam
 Prodi: dic animæ meæ,
 Secura auxilio nil metuas meo.
 In uultus pudor hostium
 Et turpis subeat dedecoris rubor:

Fœdam

Fœdam corripiant fugam
Cæcas insidias qui mihi præparant.
Ut sæuus Boreas leuem
Raptat præcipiti turbine puluerem:
Sic illos trepida fuga
Vindex præcipientes urgeat Angelus:
Et formidine pallida
Vindex præcipientes comprimat Angelus:
Sit cœno uia lubrica.
Et cælum tenebris lurida nox tegat.
Nam me fraude mala suis
Conati immeritum prendere cassibus,
Et cæcam innocuo scrobem
Effodere, suis cassibus hæreant:
Et factam exitium in meum
Cæci & præcipientes in foueam ruant.
Perfusa interea mihi
Dulci lætitia pectora gestiant.
Mens secura periculi
Auctorem Dominum lætitiæ colet:
Et sensus animi indices
Clamabunt, Domino quis similis Deo?
Qui fastus grauis improba
Defendit tenues à uiolentia:
Vexantemq; opis indigos
Frangit sæuitiam uindice dextera
Coniurata calumnia
In me criminibus sæuit atrocibus:
Ignotum scelus in meam
Fingunt perniciem: quæ bene feceram,
Compensant odijs malis,

Et

Et uitæ inuigilant exitio meæ.
Illos tabificæ luis
Agris uisceribus quum dolor ureret,
Squalens ueste ego lugubri,
Ieiunaq; fame pallidus & siti,
Et prostratus humi, Deum
Lenibam lacrymis & prece supplice.
Sic sincerus amici amor
Sub chari interitum luget amicali:
Sic fratrem gemit unicum
Fratris sic pietas anxia filij
Maternum ad tumulum dolet.
Me fortuna graui si tetigit manu,
Concurfant, mala gaudia
Inter se celebrant: sæx populi coit;
Incauto inuidiam creant:
Proscinduntq; auida me petulantia
Scurræ cum balatronibus.
Dentem dente acunt, & rabiem uomunt.
Quem finem patientiæ
Tam lentæ statues ô pater optime?
Arce hoc ludibrium, neque
Desertum rabidis trade leonibus,
Acceptum ut referam tibi
Quòd uiuo, & uideo lumen amabile:
Et cœtu in celebri canam
Te, pronum auxilium ferre uocantibus.
Fac ne spes alat improbas
Semper turba meis læta molestijs;
Neu nutu ac oculis notet,
Exulterq; meis hostis atrox malis:

Qui

Qui sermonibus asperis
Insultat, trucibusq; insidijs petit
Pacatum malè callidus,
Incautum ut tacitis illaqueet dolis.
Non diducere desinunt
Rictum risu: Oculis (eage) oculis diem
Lærum uidimus, inquitunt.
O qui luminibus cuncta tuentibus
Terras respicis, hæc uides?
Ergo seposita protege me mora:
Iam tandem euigila, & manu
Vltrice indomitam frange superbiam:
Iusto & supplicio preme,
Vindex iuste malos. neu sine de meo
Luctu lætitiā ferant:
Neu secum tacito pectore murmurent,
Euax, rectè habet: omnia
Supra uota cadunt: uicimus, en iacet.
Fœda ignominia luant
Stultam lætitiā. dedecoris comes
Infamis pudor eluat
Importuna meis gaudia de malis:
At cordi quibus æquitas
Est nostra, ac animus nil sibi conscius,
Vitam tristitia procul
Lætā semper agant: ac Dominum ferant
Cæli ad sidera laudibus,
Qui curis famulos liberat auxijs.
Semper iustitiā mea
Custos sancte hominum lingua canet tuam,
Et præconia, dum mihi
Impellet calidus pectora spiritus.

PSAL.

PSAL. XXXVI. Dixit iniustus ut delin
quat in sem. &c. Carm. gen. 18.

VTexta flammis mille sacrificis cremes,
Oscula des saxis, ingeminesq; preces,
Araſq; donis largus accumules tuis,
Non facies tamen, ut te rear eſſe pium.
Scelera reclamant, & negant te credere,
Conſilio mundum qui regat, eſſe Deum.
Vt cunq; coram blandiare, non tamen
Impietas tacito pectore clauſa latet:
Erumpit ignis inſtar, ac tui trahit
Secum odium, atq; odij perniciem comitē.
Quodcunq; loqueris, fraude tinctū eſt: reſpuit
Auribus ingratu qui potiora monent.
Scelus nefandum nocte tota cogitaſ:
Reſta fugiſ: ſemper deteriora foueſ.
O magne rector orbis, indulgentiæ
Muneſa terra, fretum ſentit & aſtra tuæ.
Quæcunq; cælum amplectitur, parentia
Legibuſ orta uigent, lapſa caduntq; tuiſ.
Moduſ æquitatiſ & tuæ ſapientiæ,
Cunctaq; quæ fecit, cunctaq; facta regit.
Longè niuoſiſ montium ſaltiſgijs
Altior eſt, ualſti gurgitibuſq; freti:
Humana gens hinc haurit auram & ſpiritum:
Nec pecudeſ curam præteriēre tuam,
Hinc cuncta uitæ ſuppetunt nobiſ bona,
Dum menſ corporeo carcere uincta latet.
Fœtuſ ſub aliſ uolucris ut tegit ſuiſ,

Præsidij fugimus spe mala cuncta tui.
 At exul animus morteliber patrium
 Quum repetet limen sidereamq; domum,
 Illinc egestas & dolores exulant:
 Nemo feret uotis non potiora suis.
 Passim uoluptas, pura passim gaudia:
 Delitias largo flumine riuus agit.
 Illuc perenni uita fonte profluit:
 Vita, grauis fati non refecanda manu.
 Illinc fatiscunt mentium caligines,
 Quæ modò sub tenebris pectora nostra pre-
 Vultuq; radius purus effusus tuo, (munt:
 Lumine nos puræ cognitionis alet.
 Benignitatis interim tuæ bonis
 Qui te cognoscunt & tua facta, foue:
 Qui mente pura ueritatem diligunt,
 Iustitiæ facias commoda ferre tuæ.
 Me nec feroci calcet arrogans pede:
 Exigat aut testis impia turba meis.
 Qui scelere gaudent, scelere sicruant suo,
 Perpetuò ut lapsos iusta ruina premat.

PSAL. XXXVII. Noli æmulari in ma-
 lignantibus, neq; &c. Carm. gen. 10.

NE liuor urat æmulus
 Te, si beatos uideris
 Prauos, nec eruis ijs opes
 Fugaciores inuide.
 Nam sic facessit illico

Vmbra-

Vmbratilis felicitas,
Marcent comis arentibus
Vt falce secta gramina.

At tu Dei fiducia
Incumbe rectis artibus:
Diuq; terram ut incolas
Donabit, ac te nutriet.

In hoc sit oblectatio,
In hoc uoluptas unica:
Is te fouebit iugiter,
Voti; reddet compotem.

Committe uitam, rem, decus
Illius uni arbitrio:
Animi tibi ex sententia
Confecta reddet omnia.

Illustris auroræ utiubar
Tua faciet ut sit æquitas:
Vt luce uirtus sit tua
Meridiana clarior.

Perfer modeste, quod tulit
Fortuna læua, neu tumens
Ira impiorum prosperas
Res cerne toruolumine.

Compesce bilem, noxia
Facessat indignatio:
Ne fors nefarium ad scelus
Impellat æmulatio.

Eliminantur impij
Fumo leui uelocius:
Terras modestus incolet,
Serisq; linquet posteris.

Morare paulum, & impium

Nusquam uidebis: aspice

Aedes, superbi uix heri

Agnoueris uestigium:

Modesta bonitas ocio

Lætam senectam transiget,

Et incolenda hæredibus

Paterna linquet prædia.

Clàm rete necit impius,

Bonisq; concinnat dolos:

Et dente frendens liuido,

Dolore & ira ringitur.

Hæc ernit ex alto Deus,

Minasq; ridet irritas:

Quippe imminentem uertici

Cladem scelesto prospicit.

Ensemq; stringet improbus,

Arcumq; tendet, pauperes

Vt perdat, ac innoxios

Figat sagittis impijs:

Distriktus ensis in sui

Domini redibit uiscera:

Frangetur arcus lethifer,

Et frustra acuta spicula.

Præstat lupellex sobria,

Recteq; parta recula,

Quàm rapta per uim diuitum

Fastidiosa copia.

Malè parta iustus arbiter

Disperget, & potentiam

Franget scelesti: dextera

Iustum

Iustum sua tuebitur.

Innoxios fouet Deus,

Ac rem tuetur: prouidet

Longæua ut usq; in sæcula

Sit sempiterna hæreditas.

Seu pestis atra, seu furor

Turbabit orbem bellicus,

Nil deerit usq; innoxio,

Famem nec ægram sentiet.

Sic hostis impius Dei

Perit repente funditus,

Adeps optimæ ut uictimæ

Vanescit in fumos leues.

Nil donat usq; & scenerat

Iniustus: at iusto sua

De sorte superat paupere

Quod donet indigentibus.

Iustorum amici prædia

Linquent suæ propagini:

At hostium radicitus

Semen peribit erutum.

Amatq; iustum & dirigit

Eius Deus uestigia:

Dextra ruentem sustinet,

Lapsumq; dextra subleuat.

Puer fui, nunc sum scæ ex,

Ope destitutum nec pium

Videre memini, nec stipem

Eius petentes liberos.

Iustus misertus pauperum

Dat usq; & usq; mutuum:

Seræ tamen propagini
Non larga deest opulentia.

Vita scelus nefarium:
Sectare recta: dum diem
Sol fundet aureum, tui
Terras nepotes incolent.

Deus æquitatem diligit,
Bonos nec unquam deferit:
At interibit funditus
A stirpe semen impij.

Iustus beata iugera
Agri tenebit, & colet
Cum prole, donec ultimus
Instabit orbi terminus.

Sermo sapiens & æquitas
In ore semper est bonis:
In corde scripta lex Dei,
Ne pes labet, gressum regit.

Obseruat impius piũm
Vt perdat: ast illum Deus
Custodit, ante iudicem
Tuetur à calumnia.

Spem colloca in Deo, Dei
Sectare leges: & dabit
Diues potensq; ut hostium
Cernas superstes exitum.

Vidi potentes impios,
Grauiq; fastu turgidos
Virescere instar laureæ
Amœna propter flumina.
Specto repente: en lubrica

Imago

Imago nusquam gloriæ:
 Nusquam manent uestigia
 Cunctis grauis potentia.
 Iusti in tuere & integri
 Vitæ statumq; & ordinem,
 Videbis alto in otio
 Lætam senectam degere.
 At prompta semper lædere
 Prorsum interibit factio:
 Vitamq; claudet terminus
 Dignus patraris nequiter.
 Iustus salutis collocat
 Omnem in Deo fiduciam:
 Qui fulcit æquos robore,
 Aduersa quum sors intonat.
 Dominus petenti fert opem,
 Et in periculis liberat
 Ab impijs qui se & suam
 Illi salutem credidit.

PSAL. XXXVIII. Domine, ne in furo-
 retuo, &c. Carm. gen. 3.

NE me furoris æstuante incendio
 Seruator orbis argue:
 Neu promerentem quamlibet pœnas graues
 Pergas per iram plectere.
 Hærent medullis penitus infixæ meis
 Tux sagittæ dexteræ.
 Irruunt hinc me & inde mentis consciæ
 Sic uis pauentem perculit,
 Vt nulla plagis faucij pars corporis

E iiii

Non langueat lethalibus:

Ossa ut solutis artuum compagibus

Sceleris uenenum attraxerint:

Sceleris profundo quod meum ceu gurgite

Caput resorbens obruit:

Quod in alta rursus merenitentem uelut

Immane saxum degrauat.

Veteris cicatrix uulneris recruduit,

Vomitq; tabem luridam.

Afflictus, humilis ultimis premor malis,

Luctu situq; squalidus.

Clausumq; cæcis feruet in præcordijs

Vlcus, nec ulla corporis

Expers doloris pars uacat. Sic debilis

Et fractus usq; & usq; sum,

Malis ut impar uoce lamentabili

Cor eiuletq; & rugiat.

Dominator orbis, uota nec animi mei,

Nec te latent suspiria.

Pauens tremensq; turbidum cor palpitat:

Defecta membra uiribus

Torpore marcent languido: noctem trahens

Caligat acies luminum.

Vicini, amici, & sanguinis communio

Quos propior admorat mihi,

Procul abstiterè, fœditatem uulnerum

Vix sustinentes cernere.

At prompta semper in meum exitium manus,

Molita uim nefariam,

Dolosa tendit continenter retia

Frau-

Fraudesq̃ uersat impias.
Ceu mutus ore, surdus aure, ego interim
Obtorpui silentio,
Elinguis instar & stupentis, crimina
Qui nesciat refellere.
In te reposita est spes mea: o rerum potens
Rector benignus annue.
Ne risus hosti sum superbo, qui meis
Insultat insolens malis:
Qui, si uacillent lubrico lapsu pedes,
Laeto triumphat gaudio.
Ad perferenda sum paratus uerbera:
Vibice semper area
Cruenta turget exarati corporis
Sulcis flagrorum grandibus.
Merui scelestus fateor, heu merui: nocens
Do iure pœnas debitas:
Sed inualefcit hostis atrox interim,
Viresq̃ sumit factio.
Viunt, uigentq̃, & immerentem iniuria
Me prosequuntur: pro bono
Malum rependunt: iugiter calumnias,
Quia recta sector, ingerunt.
Tu ne recede longius, neu deseras
Periculis in ultimis.
Accurre: dextram da salutarem, meæ
Salutis auctor unice.

PSAL. XXXIX, Dixi, custodiam, &c.

Carm. gen. 3.

E v

Q Vm seuus hostis me, meo lætus malo,
Lacesseret conuitijs,
Mecum ipse uerbis abstinere ab asperis
Et iurgijs decreueram:
Linguae oblerauī claustra fræno: pertinax
Obmutui silentio.
Ac temere ne quid os mali profunderet,
Verbis bonis clausi exitum.
At ignis instar, uetitus egredi dolor,
Exarsit intus acrius.
Tandem obstinata fræna pertinaciter
Perfregit ira, ac talibus
Dominum rogauī, Mihi meæ uitæ modum
Qui sit futurus, mīdica.
Quando euolabo liber hoc molestiæ
Fastidioso è carcere?
Tu clausa nullo sæcla degis termino,
In te beatus ac potens:
At nos quod æui uultum pene est nihil,
Ac pene breuius quàm nihil,
Vmbra fugacis instar atq; imaginis
Quam reddit æquor uitreum:
Idq; ipsum inani in uanitate atq; anxijs
Aegrescit in laboribus.
Animum libido torquet, inflat gaudium,
Spes tollit, ac timor premit.
Tumultuamur temere: congerimus bona
Incognitis heredibus.
Quò me ergo uertam? quis laboranti feret
Opem? quis eximet malis?

Spes

Spes omnis in te: miseræ fontem meæ
 Peccata tolle noxia.
 Neue esse stultis me finas & improbis
 Despectui & ludibrio.
 Hostis proterui lingua me quum turpibus
 Proscinderet conuitijs,
 Obmutui: iræ uindices pœnas tuæ
 Has esse guarus scilicet,
 Rector parensq; gentis humanæ tua
 Paulisper aufer uerbera.
 Viresq; linquunt, uita nec semper nouis
 Plagis ferendis sufficit.
 Te persequente scelera pœnis, illico
 Vigor decorq; destitit,
 Tineis peresæ more uestis. O homo
 Caduca res & inutilis.
 Parens benigne precibus aurem da meis:
 Neu uerba sperne supplicis.
 Neu lacrymanti aures uultus hospiti.
 Nanq; hospes hanc terram colo:
 Nec ego, parentes nec mei certum locum
 Habemus hic: sed in diem
 Solliciti & horas, turbidas molestias
 Vitæ breuis transegimus.
 Igitur seueram paululum abstine manum,
 Fessum ut resumam spiritum:
 Mortis priusquam, reditus unde non patet,
 Transmiserit me ianua.

PSAL. XL. Expectans expectaui Do-
 minum, &c.

Carm. gen. 6.

Quum

Qvum circumfremere me timor & minę,
Intentansq; auidam mors fera dexteram,
Spes cęlestis opis fera licet, tamen
Lenibat trepidam sollicitudinem.

Aduertit Dominus, meq; uoragine
Cęnosi implicitum gurgitis extulit:
Ac saxi solidis imposto iugis
Monstrauit facilem qua graderer uiam.
Afflauitq; nouo pectora spiritu,
Sufficitq; suę materiam nouam
Laudis, quam canerem dulce loquacibus
Neruis, ac numeris lenę sonantibus.

Hęc cernant rapidę qui uiolentię
Fati uel dubijs casibus imputant
Euenta, ac trepidi se Domini in fidem
Dent qui stellifero regnat in æthere.

Felix qui stabili spe Dominum ac fide
Spectat, quem tumidę pompa superbię
Non ad se illecebris ducit inanibus,
Fallaciq; boni ludit imagine.

In nos sanctę parens quot uigilantię
Et quām mira tuę pignora suppetunt!
Quę nec mens acie cernere languida
Possit, nec numero lingua retexere.

Aurem mī tacitę uellis, & admones
Quōd labem sceleris nec pretium leuet,
Nec sanguis pecudis nil meritę eluat,
Nec consumpta focis expiet hostia.

Tum dixi, Venio: quod liber impera.
Adsum sanctę parens, iussa capessere
Promptus: cęu tabulis scripta fidelibus
Edunt

Edunt perpetui fata uoluminis.
Huc mens, huc studium tendit, ut tuis
Conformem monitis quæ gero, quæ loquor,
Quæ mecum tacitus cogito. nam tua
Incisa est animo lex penitus meo.
Famam iustitiæ per populos tuæ
Latè præco fero: nec labijs meis
Nec linguæ requies, omnibus ut tua
Terris (ipse uides) nota sit æquitas.
Nec iustum tacui te mala plectere,
Promissi quæ tenacem, & miseris opis
Largum: me bonitas indice gentibus
Cunctis facta palàm est, & tua ueritas.
Defendant igitur me bonitas tua,
Promissi quæ fides fallere nescia:
Obsessum quæ malis innumeris tua
Me rerum genitor protege dextera.
Me pœnæ, capitis quæ superent pilos,
Omni ex parte premunt: quas nequæ luminis
In promptu est acie nosse: animus stupet,
Curarum innumeris obrutus æstibus.
At tu mundi opifex sancte, salutifer
Adsis: auxilium fer cito, & ultimis
Oppressum penitus subtrahe me malis,
Ut prauum pudeat consilij improbos.
Turpem ignominie tristitiam ferant,
Tendunt exitio qui laqueos meo:
Infamem referant consilij exitum
Nostris qui capiunt lætitiâ de malis.
Hunc fructum sceleris percipiant sui,
In fraudem ut recidant quam mihi struxerant.

Frustra-

Frustratus doleatq; & rubeat meas
Qui ridet lacrymas, & fruitur malis.

Qui credunt fidei se penitus tuæ,
Illos auxilij spes recreet tui:

Ac semper Domini nomen amabile
Certent ter geminis tollere honoribus.

Expes, pauper, inops sim licet: at mihi
Custos rerum opifex peruigil excubat.

Vitæ ô præsidium & certa salus meæ
Adsis, neu trepida me crucia mora.

PSAL. XLI. *Beatus uir qui intelligit su-*
per egenum, &c. Carm. gen. 3.

Beatu ille qui misertus pauperis,
Fert rebus in duris opem:

Nec arroganti despicit fastidio
Prostratum & oppressum malis.

Quem rere fractum & penitus abiectū, Deus
Attollet & solabitur.

Cura fideli Dominus illum muniæ,
Et è periculis eruet:

Interq; uiuos sospiti dabit frui
Vitæ beatæ commodis.

Artus cubili quum dolor prostrauerit,
Opem feretq; & lectulum

Verfabit: omnem prorsus ægritudinem
In dulce uertet gaudium.

Quum me doloris uis acerbi affligeret,
Opem poposci te Deus.

Animæ medere faucibus (dixi) sui
Sceleris pudendo uulnere.

Dira

Dira imprecatur hostis, ac me deuonet,
Lætus meis incommodis.
Quando interibit, (inquit) & cum corpore
Nox una nomen obruet!
Si fortè quis me uisit horum, corporis
Animiq; morbis anxium,
Vultu dolorem fingit, ac suspiria
Læto trahit de pectore.
Foras profectus conditum in præcordijs
Repentè uirus euomit.
In me susurrat clanculum atq; obmurmurat
Scelestæ conspiratio.
Clàm machinantur seua, in exitium meum
Consilia cuncta conferunt.
Secumq; iactant, Missa certè cælitus
Nunc dira uis mali hunc ligat:
Prostratus hæret: lectulo affixus iacet,
Noctem trahens nouissimam.
Quin & sodalis, & mihi mensa & domo
Coniunctus, & cui maximè
Fidebam, ad hostes conferens sese meos,
In me ferox recalcitrat.
At tu salutis auctor & custos meæ,
Benignus in me respice:
Manum iacenti da salutarem, hostibus
Parem ut rependam gratiam.
Tui fauoris pignus id certissimum
Erit mihi, & constantiæ
In me tuendo, quòd malis lætus meis
Hostis ferox non gestiat.
Vires recepit corpus, innocentiam
Serua.

Seruaui animus, dexteram
 Te porrigente, qui receperas tuam
 Semper tuendum me in fidem.
 Agnoscat orbis unicum & colat Deum,
 Quem gens honorat Isaci:
 Vnumq; laudet, temporum donec uices
 Lucēs & umbræ diuident.

GEORGII BV-
 CHANANI PARAPHRASIS, IN
 secundum librum Psalmorum.

PSALM. XLII. Quemadmodum desi-
 derat ceruus, &c. Carm. gen. 13.

NON ceruus fluuios sic ariet algidos,
 Ceruus, turba canum quem premit, ut tui
 Cor desiderio carpitur anxio,
 Rerum conditur optime.
 Huc me raptat amor dulcis, & impotens
 Ardor ferre moras. O niueum diem
 Qui templo reducem me statuet tuo!
 O lucis iubar aureum!
 Ieiunus lacrymis pro dape se dolor
 Pascit turba meis obuia dum malis
 Illudens rogat, Heus iste tuus Deus
 Cur non deserit exulem?

At

At rursus bonitas quum subiit tua,
Et menti auxilij certa fides tui
Illuxit trepidæ, temporis illius
Me consolor imagine,
Festis quum populus me reducem choris,
Fauistisq; excipiet uocibus, & Dei
Pompa cum celebri me comitabitur
Augusta ad penetralia.
Cur me sollicitis teq; doloribus
Mens ægra exanimas? pone metum, ac Deo
Te da: quo patriæ uindice redditus,
Grates spes adhuc agam.
Hæc mentem recreat spes, licet auis
Iordanis lateam saltibus, Hermonij
Exul dura licet saxa perambulem,
Solis hospita belluis.
Quamuis agminibus me mala densius
Omni ex parte premant, quàm super horridos
Montes grando sonat, quàm mare uerberat
Raucis litora fluctibus:
Tu si me placido lumine uideris,
Cedent tristitiæ nubila: tetricas
Mæroris tenebras discutiet mihi
Lucis dulce iubar tuæ.
Laudes interea non mihi nox tuas,
Non curæ impediunt: ô columen meum
(Dicam) & certa salus, ludibrium feris
Cur me deseris hostibus!
Dirumpor: tacitis æstuat ignibus
Pectus, turba meis impia dum malis

Insultans rogat, Heus iste tuus Deus
 Cur nunc deserit exulem?
 Cur me sollicitis teq3 doloribus
 Mens ægra exanimas: pone metum, ac Deo
 Te da: quo patriæ uindice redditus,
 Grates lætus adhuc agam.

PSALM. XLIII. Iudica me Deus, & dis-
 cerne caus. &c. Carm. gen. 11.

VIndex esto mihi Deus,
 Et patrociniō protege me tuo,
 Oppressum scelere impio:
 Et fraudum laqueos frange nefarios.
 Vitæ ô præsidium meæ,
 Cur me præsidio destituis tuo?
 Cur luctu uagor obfitus,
 Dum sæuæ furias uito tyrannidis?
 Profer lumen opis tuæ:
 Montem pande uiam quæ ferat ad tuum:
 Montem: quam propriæ domum
 Maiestate tui numinis in colis.
 Atq3 aram adueniam ad tuam,
 Ac te, lætitiæ materiam meæ.
 Et grata cythara tibi
 Grates lætus agam conditor optime.
 Cur mæres anime anxie,
 Ac me sollicito pectore maceras?
 Omnem pone metum, ac Deo
 Curam crede tui, quem super æthera
 Cantu sospes adhuc feram,
 Quum saluus patriæ reddar amabili.

PSAL.

PSAL. XLIIII. Deus, auribus nostris aud.

Gr.

Carm. gen. 3.

VEtusta ad aures fama nostras attulit,
 Serisq; patres posteris
 Stupenda facta tradidère à te Deus
 Patrata priscis sæculis:
 Eliminatis quum profanis gentibus,
 Et incolis prioribus,
 Horum labore fructibusq; perfrui
 Nostris dedisti patribus.
 Certè nec armis lucidis nec uiribus
 Debemus has uictorias:
 Sed nos fauoris aura mollis & tua
 Protexit indulgentia.
 Ergo salutis auctor unice ô Deus
 Ades pijs salutifer.
 Te dante uirès, hostium ferociam
 Tam facilè profligabimus,
 Taurus minaci quàm iacit cornu pilas,
 Stipulæ uic fauces aridæ.
 Superba regum colla crasso in puluere
 Prostrata conculcabimus.
 Non arcus istam lethifer fiduciam,
 Non mucro sæuus ingerit:
 Tu nos ab hoste subtrahes, sternes solo
 Insenfa nobis agmina.
 Non ergo semper iure te laudabimus
 Nostræ salutis uindicem,
 Ac donec orbis astra uoluet ignea,
 Te piosequemur laudibus?

At nunc relictos obijcis ferocium
Iniuriæ nos hostium,
Nec prodis ante nostra ductor agmina
Qualis solebas antea.
Hosti imminenti terga cogis uertere:
Prædeq; das prementibus.
Pecus ut macello destinata exponimur
Cædentium libidini,
Omnesq; terras barbararum gentium
Errore complemus uago:
Vænum dedisti nos palàm, nec auscio
Te ditiozem reddidit.
Vicina nostris oppida insultant malis,
Cladesq; rident: fabula
Sumus profanis nationibus: caput
Motant, labella exporrigunt.
Oculis oberrat usq; contumelia,
Pudorq; uultus inficit:
Dum uoce acerba iniurias exasperat,
Minasq; toruas adijcit
Hostis proteruus. Obruat tot cladibus,
Tot undequaq; instantibus,
Tamen nec unquam est animus oblitus tui,
Tecumq; pacti fœderis:
Sese nec ullis territus periculis
Auertit aut flexit uia
Recta pes: etsi penitus abiecti interim
Abs te: licet draconibus
Immitioris gentis additi iugo,
Feramus umbram Ergastuli:
Et seruitutem lugeamus, & necem

Vitæ

Vitæ precemur tædio.

Iniqua meritis si tuis obliuia

Offuderint se mentibus

Nostriis, manusq; supplices protendimus

Dijs impiarum gentium.

Id te lateret, abditas qui pectoris

Prorsus latebras inspicis?

Te propter odio ceteris populis sumus,

Et instar ouium cædimur.

In te fauoris pendimus pœnas: tui

Amoris odia nos premunt.

Exurge: similem somnolentiæ moram

Salutis auctor corripe.

Cur ora condis, immemorq; negligis

Tuos malis in ultimis?

Afflictus animus, & malis præsentibus

Lassus, futuris anxius,

Succumbit oneri: strata tabescunt humi

Defecta membra uiribus.

Exsurge genitor, & uigore corporis

Animiq; cassos subleua:

Clemens bonusq; nos ab hostis impij

Immanitate libera.

PSAL. XLV. Eructauit cor meum uer=
bum bonum, &c.

Carm. gen. 1.

Ornificat, exultat trepidis præcordia fibris,

Eructatq; nouū grauido de pectore carnē:

Certat lingua animum fando, manus æmula

linguam

Scribendo exæquare, meo noua carmina Regi

Dū cano: regi, hominū cui nemo ē semine cre-
Audeat eximie cōtendere munere forme (tus
Quem decorat lepor, & roseis affusa labellis
Gratia: cui rerum cœli indulgentia spondet
Hūc fore perpetuū longæua in sæcla tenorem.

Ergo armis inuicte heros age, fortibus apta
Ensem humeris, ensē, per quē te gloria cælo
Aequat: & aduersum fidens fer pectus in hostē.
Frēna tibi currus uerum moderetur & æquū,
Et quē præcipitem clementia temperat iram.
His ducib⁹ tibi surget honos: tua dextera factis
Clara per ignotas fundet miracula terras:
Corda q̃ uulnificis figens in imica sagittis,
Sponte tibi coges ualidas procumbere gētes.

Nec maris aut terræ spatiū, nec termin⁹ æui
Finiet imperium, sceptri moderamine iusti
Quod regis, & leges mollis clementer acerbas.
Te super æquæuos omnes regnator olympi
Diligit: & læto uultum exhilarauit oliuo:
Vnde tui mulcent populi noua gaudia mētes,
Pallia quum loculis tibi depromūtur eburnis,
Et myrrhæ passim lacrymæ, stactæq̃ suauis
Halius, & molles casæ funduntur odores.
Ancillæ apparent genus alto ē sanguine regū
Inter honoratas prōptē ad tua iussa ministras.

At regina thori consors tibi dextera adheret,
Auro picta sinus, auro radiata capillos,
Mistit ab Eois Ophyre quod flaua caminis.
Tuq̃ aded regina audi, & rem pectore conde:
Nec mea dicta nega placidas demittere in au-
Iam nunc & patriā & patrē obliuiscere, (res:

iam nunc

Ex

Ex animo caros penit^o depone propinquos:
 Vnū oculis spectā, unū animo cōplectere regē:
 Regem oculis animoq; tuo qui pēdet ab ore,
 Vnius & pulchris defixus uultibus hāret.
 Hunc Dominum agnosce, & supplex uenerare:
 Officio studioq; tibi concedet: & illa (nec ille
 Vndarum regina Tyros de murice & auro
 Accumulans colet: & uicina per oppida latē
 Procumbent tibi suppliciter gazisq; potentes,
 Aut opibus clari: meritumq; feretis honorem
 Hunc populi: Pharij proles generosa Tyranni
 Tota decēs, tota est gemmisq; insignis & auro:
 Et facies cultum illustrat, facieq; decora
 Pulchrior est animus. Tibi rex en ducitur uxor
 Diues opum, diues pictai uestis & auri,
 Virginibus comitata suis de stirpe propinqua,
 Virginibus, quas pōpa frequēs clamore secun
 Insequitur, plausuq; tremēs, letēq; choreę (do
 Cantibus augustam lētas deducet ad aulam.
 Neu desiderio nimium tangere tuorum
 Virgo, tibi dulcem patrisq; & matris amorem
 Leniet adnascens sobolis generosa propago:
 Quos regere imperio terras, totumq; per orbē
 Aspicias populos sceptris frānare superbos.
 Nectū carminibus regina tacere nostris:
 Quāq; patet tellus liquido circumsona pōto,
 Posteritas te sera canet: dumq; aurea uoluet
 Astra pol^o, memori semper celebrabere fama.

PSAL. XLVI. Deus noster, refugium &
 uirtus, &c.

Carm. gen. 6.

F iiii

Qvum muniat nos præsidio suo,
 Virtute firmet, quum grauis insonat
 Procella, fortunæ periclis
 Eripiat dominator orbis,
 Nullam expaueamus uim, quatiat licet
 Orbem tumultus, terraq; sedibus
 Conuulsa, montium ruinis
 Arctet aquas pelagi frementis:
 Infana quamuis æquora sæuiant,
 Et uorticoso gurgite torqueant
 Spumamq; limumq;, & procellis
 Terrificis scopulos flagellent.
 Nam ciuitatem cui Deus unice
 Indulget, aris & propriam suis
 Dicauit, argenti pererrans
 Lympha fugax hilarat liquore:
 Occulta ne uis aut timor hosticus
 Urbis quietem sollicitet, Deus
 Gentis suæ intentus saluti
 Præuenit auxilijs pericla.
 Gentes tumultus concitet impias,
 Et regna belli concutiat furor,
 Flammiis fremit cælum coruscis,
 Terrificet labefacta tellus:
 Hac & duelli pacis & arbiter
 Stat, præliorum qui regit exitus,
 Munimen, & nostræ salutis
 Præsidium, Deus Abrahami.
 Venite, adeste, & cernite non prius
 Audita, mira, incognita, quæ Deus
 Patrauit in terris ab ortu

Solis

Solis ad hesperium cubile.
 Funesta belli incendia sustulit:
 Fregit cruentæ spicula lanceæ:
 Contriuit arcus, & uolucres
 In cinerem minuit quadrigas.
 Sedate motus mentis, ait Deus,
 Measq; uires noscite, quem colet,
 Quocunq; sub cælo repostas
 Gens hominum colit orbis oras.
 Hac is duelli pacis & arbiter
 Stat, præliorum qui regit exitus,
 Munimen, & nostræ salutis
 Præsidium, Deus Abrahami.

PSAL. XLVII. Omnes gentes plaudite
 manibus, &c. Carm. gen. 10.

Telluris omnes incolæ
 Deo canoros edite
 Plausus, canoris pangite
 Læti Deum præconijs.
 Deum uerendum & arduum,
 Malisq; formidabilem,
 Qui regna fastu turgida
 Frænat potenti dextera:
 Qui bellicosa compulsi
 Parere nobis oppida:
 Nostrumq; gentes inclitas
 Armis coegit sub iugum.
 Hereditatem qui suam

Nobis colendam credidit:

Vnde Ifaci nepotibus

Aeterna fulget gloria.

En templa scandit præuio

Lætum canente classico:

En scandit auctor omnium

Vulgi secundis plausibus.

Cantate læta carmina

Deo, canora carmina

Cantate: regi psallite

Lucunda uestro carmina:

Qui sceptrâ rerum temperat,

Ac regna terræ diuidit:

Dosti modorum dulcibus

Hunc ferte in astra cantibus.

Qui dirigit mortalium

Res, & salubri uinculo

Legum coercet, lucido

E siderum prætorio.

Ad hunc potentes gentium

Se contulere principes:

Vltroq; colla sub iugum

Rerum dedere præfides.

Nostrium Deum dijs ceteris

Sublimiorem agnoscite,

Cælum, solumq; & sidera

Suo regentem numine.

PSAL. XLVIII. Magnus Dominus &
laudabilis, &c.

Carm. gen. 3.
Rector

Rector beate cælitum, cui nil uiget
 Simile aut secundum, cælitum
Beate rector, sancta iure te Sion
 In astra tollit laudibus:
Sion opacam uersa ad Arcton, regia
 Formosa regis optimi:
Sion uoluptas gentium, uberis soli
 Arui beatis accubans.
Sensere Domini iudicis potentiam
 Solymæ superba mœnia:
Sensere numen, quum feroces uiribus
 Coïere reges copijs,
Castrisq; iunctis, seruitutem ciuibus
 Tuis minati & uincula.
Perstrinxit oculos intuentium stupor,
 Et horror artus perculit.
Quales tremores querulus excitat dolor
 Vexante partu feminas:
Pauorq; trepida sparfit attonitos fuga,
 Euri procella ut æquora
Verrens, ab imis penitus excitum uadis,
 Trepidas carinas dissipat.
Hæc facta priscis rettulere sæculis
 Paruis parentes liberis:
Hæc nos in urbe uidimus Dei, ratis
 Qui frænat orbem legibus.
Hæc urbe in illa uidimus, cui peruigil
 Deus ipse custos excubat.
O sancte rerum genitor, in rebus malis
 Tuam aduocamus dexteram:
Tuas ad aras supplices aduoluimur,
 O rector

O rector orbis optime.
 Tua laus per oras ultimas mundi, & tuæ
 Imago fulget gloriæ
 Et æquitatis. Te scelestos uerbere
 Plectente iusto, gestient
 Colles Sionis: nec feret tacitum suum
 Iudæ propago gaudium.
 Ite, & Sionem obambulate, moenia
 Spectate, turres arduas
 Numerate. fossam & aggerem intuemini,
 Molesq; cellas ædium.
 Narrate natis, posterorum ut audiant
 Et obstupescant sæcula:
 Solumq; noscant & colant nostrum Deum,
 Ortusq; finisq; inscium:
 Qui sempiternus sempiterna nos ope
 A fraude uiq; proteget.

PSAL. XLIX. Audite hæc omnes Gentes,
 &c. Carm. gen. 15.

A Vdite gentes: ortus & occidens
 Aduertite aures, & medio dies
 Quos torret axe, & qui uitreum solum
 Pontiniali finditis orbita.

Audite, siue ignotus, & infima
 De plebe pauper, siue opibus potens,
 Multaq; fulges plebe clientium,
 Auriq; gazis ditibus incubas.

Fontes recludam iam sapientiæ:
 Plenoq; promam pectoris è penu
 Prudentiam: iam lingua recondita

Oracula

Oracla gessit carmine pandere.
Cur congerendis me cruciem bonis,
Famemq; & acrem pauperiem timeas:
Vt uita curis anxia tristibus
Me tristiores trudad ad exitum?
Gemmis & auro & murice diuites
Superbientes aspice, qui sibi
Gaudent beato plaudere somnio,
Tutosq; fluxis credere se bonis.
Germanus auro non redimet suum
De morte fratrem: nec pretio Deum
Donisue flectet fata retexere,
Vt membra liquit frigida spiritus.
Sed nec perennes interitus moras
Dives pacisci, nec poris est putres
Ne soluat artus tempus edax. uetat
Id lege dura fixa necessitas.
Mors æqua stultis & sapientibus
Intentat arcum: par manet exitus
Vitæ hos & illos. occupat improbis
Ignotus heres parta laboribus.
Villæ superbæ delicias breues,
Luxuq; structas regifico domos
Linquunt: sepulcriq; irremeabilis
Tenebricosis sub latebris iacent.
Quid fama duris parta laboribus
Prodest inanis quid tituli decus?
Quid aura blandæ laudis, & ambitus
Nomen futuris proderet sæculis?
Quum uani honoris uer breue floruit,
Lethale spirans mortis hiems, uiros

Et

Et bruta raptans interitu pari,
Obluionis nube pari premit.

Hac stulti ierunt, haec malè prouidos
Ducet nepotes error in orbitam:
Quos mors sepulcri sub serobe conditos
Depascet, imbelles ut oues lupus.

Aeterna cæli temperies pios
Manes fouebit lucis in aureæ
Splendore: qualis manè fuit nitor
Per prata uernis picta coloribus.

Stultus senectus robora deteret:
Pro sumptuosus bustum erit ædibus.
At me benignus de barathri cauo
Specu remissum suscipiet Deus.

Nec te cupido sauciet æmula,
Stuporûs, si quem uideris impia
De plebe fluxis conspicuum bonis,
Clarumq; multa fulgere gloria.

Quum dexteram mors illacrymabilis
Iniecit, ex tam diuite copia
Secum sub umbras nil feret: & comes
Infida bustum gloria deferet.

Dum commeantris pectora spiritus
Haustu calescunt, perfruitur bonis,
Seseq; curat molliter, & monet
Omnes eundem pergere tramitem:

At quum parentes cesserit ad suos,
Longum dolebit stultitiam breuem,
Ad regna tractus lucis egentia,
Quæ semper horror nubilus obsidet.

Rectrix honoris ni sapientia

Accesse-

Accesserit, brutis homo bestijs
 Nil interest, quos uita facit pares,
 Expectat æquè inglorius exitus.

PSAL. L. Deus deorum Dominus loquutus est, &c.

Carm. gen. 6.

Q Vi frænata quis legibus arbiter
 Superba regum colla minacium,
 Vocabit in ius orbem ab ortu
 Solis ad hesperium cubile.
 Vultu uerendo tum sacer ardua
 Pulchræ Sionis de specula loquens,
 Ad gentis humanæ coactum
 Concilium Deus ora soluet.
 Non facta semper non finet impia
 Impunè grassari ueniet Deus:
 Flammæ uorax illum antecedit
 Vis rapidis agitata uentis.
 Testes uocabit cum populo suo
 Acturus, ignes, lumine conscio
 Qui cuncta despectant ab alto &
 Omniparæ sola uasta terræ.
 Adeste primum gens mihi propria,
 Gens sancta, (dicet) cui super hostijs
 Legem dedi ritè offerendis.
 Perpetuum pepigiq; sædus.
 Hic æquitatem iudicis igneus
 Miratus æther, iustitiam Dei
 Annuntiabit, nam sedebit
 (Ne dubita) Deus ipse iudex.
 Audi Abrahami progenies boni,

Peculia-

Peculiaris gens mihi te uoco,
Testem benignitatis in te
Perpetuæ, & solidi fauoris.
Non arguam te quòd mihi uictimæ
Cruore raro altaria sparseris,
Aut parcus armenti cremâris
Rara sacris holocausta flammis?
Non taurum egens te de stabulis peto,
Hircum uic caulis. omne pecus meum est
Quod montium anfractus pererrat:
Quod nemorum tegitur latebris.
Nec me uolucris rupis in edito
Vlquam recessu nidificans latet
Non ulla picturato amictu
Ruris auis genialis hospes.
Quòd si esurirem, scilicet ut petam
A te necesse est, arbiter ætheris
Terræ, fretiq; & quicquid ingens
Orbis habet gremio triformi.
Taurine uescor carnibus: aut bibo
Hirci cruorem? pectore candido
Grates age, & quouis litabis
Ritè Deo sine cæde uoto.
Tum deprehensus rebus in asperis
Securus implora, auxilium feram:
Grates ut accepta salute
Lætus agas, Dominumq; laudes.
At impium sic alloquitur Deus,
Qua fronte Leges tu recitas meas,
Et ore sanctum impurus audes
Sacrilego memorare fœdus?

Tu

Tu legum habenis impatiens regi,
 Et institutis, moribus & bonis
 Iuratus hostis, uoce laudas,
 Tecum animo mea uerba rides.
 Cum fure furti consilium cois,
 Mœchis adulter te socium applicas:
 Ad probra proiectus, dolosa
 Perniciem meditare lingua
 Cum fratre iuncti uincula sanguinis
 Oris procacis non rabiem premunt:
 Infamia germanum eodem
 Dedecoras utero creatum.
 Et arbitris me similem tui,
 Quòd perpetrata hæc dissimulauerim!
 Ne crede: tecum exoptulabo,
 Ante oculos tua facta ponam.
 Considerate hæc uos, quibus excidit
 De mente cæca mentio numinis:
 Ne, quum prehendam, nemo sit qui
 De manibus mihi prensa tollat.
 Si uictimam uis magnificam mihi
 Mactare, laudes canta, age gratias.
 Hæc itur ad certam salutem,
 Hæc superos uia pandit axes.

PSAL. LI. *Miserere mei Deus, secundum*
mag. &c. Carm. gen. 5.

O Salus rerum, lacrymis precantum
 Mollibus flecti facilis, rogantem
 Lenis exaudi, scelerumq; tetras
 Ablue sordes.

G

Vsq; peccati laue & usq; labem,
Dum repurgatum maculis pudendis
Purius corpus niteat recocto

Ignibus auro.

Nam meam agnosco (pudet heu pigetq;)

Ah miser labem: uitijq; cæda

Mentis obuersans oculis imago

Semper oberrat.

Vnus arcani es mihi testis: unus

Arbiter uerax, temerario ausu

Improbas linguas tua iudicantum

Facta refutas.

Quippe iam primo scelus usq; ab ortu

Hæret, infectas uitians medullas:

Deq; conceptu genitricis hausi

Semina labis.

At tibi cordi est sine fraude ueri

Simplicis candor, fideiq; certæ

Puritas, nullo labefacta duri

Turbinis ictu.

Hanc facis tanti, uitij; ut atris

Oblito, legum sapientiæq;

Tu mihi arcanæ facilis beatum in-

dulseris haustum.

Ergo me hyssopi, sator alme, lustra

Frondis aspersu: maculæq; cedent,

Mem-

Membra candorem tibi lota uincant
Pura niualet.

Si bonus lætum placidusq; mittas
Nuncium, tristem mihi recreabis
Gaudio mentem: stupidos recurret
Robur in artus.

Ne meos lapsus oculis acutis
Semper obserua, numeratæue labes:
Sed male culpæ nimium tenaces
Ablue sordes.

Cor mihi rectum, scelerisq; purum,
O potens rerum genitor, retinge:
Spiritus firmum renoua nouata
Cordis in aula.

Ne mihi auertas faciem, tuoq;
Arceas uultu procul, auferasq;
Spiritus sanctum, calida incitatus
Rursus ab ira.

Redde speratæ solido ut salutis
Gaudio per te fruatur, inquieti
Spiritu motus animi rebelles
Principe firma.

Tum meo exemplo moniti scelesti,
Quos uia flexit male suadus error,
Denuò legum duce me tuarum
Iussa capeissent.

Expiā noxa mihi sospitator
 Cædis infandæ caput obligatum, ut
 Te canam iustum, pariterq; lapsis
 Parcere largum.

Tu uiam uocis mihi pande: mutum
 Tu Deus linguæ moderare plectrum,
 Tum feram latè tua magna gentes
 Facta per omnes.

Victimæ si te caperent, dedissem
 Victimam: sed te neq; sanguis hirci
 Fufus, aut sacris holocausta placant
 Addita flammis.

Penitens fraudum scelerumq; pectus,
 Spiritus fracti, mala cor perosum,
 Hæc Deum placant: adhibe hæc, & absque
 Ture litabis.

Gentis humanæ bone dux Sionem
 Quo soles uultu facilis tuere:
 Pace florentes Solymæ beatæ
 Protege turres.

Tum tibi uotis bona mens pudicis
 Sacra persoluet: sacer hircus ignes
 Pascet, & sanguis uituli calentem
 Imbuet aram.

PSAL. LII. Quid gloriaris in malitia, qui,
 &c. Carm. gen. 10.

Q Vid gloriaris impie
 Tyranne prauis artibus?
 Innoxij clementia
 Diuina semper excubat.

Tua

Tua lingua semper fraudibus
Intenta comminiscitur
Nefas, nitente cotibus
Acutior nouacula.

Te praua rectis plus iuuant,
Plus falsa ueris recreant:
Dolisq; pestilentibus
Libenter aurem commodas.

Ergo Deus te conteret:
Hominumq; contubernio
Eliminabit, ac domum
Euertet omnem funditus.

Iustus uidebit, & grauem
Dei pauebit dexteram:
Vanaq; dignos exitus
Ridebit impotentia.

En ille gazis (inquiet)
Malisq; fidens artibus,
Securus ille numinis,
Diuinæ opis nil indigens.

Ego, ceu uirens oliuula,
Domini in agello confita,
Florebo, spe fretus bona
Cælestis indulgentiæ.

Te semper in cœtu pio
Fraudis scelestæ uindictam
Canam, & tuæ clementiæ
Spe dura cuncta perferam.

PSAL. LIII. Dixit insipiens in corde,

etc.

Carm. gen. 3.

O Pinionum fœda mentem toxico,
Corpusq; scelerum sordibus
Contaminata turba, uela dum cupit
Suo furori obtendere,
Ferri ac referri sortis arbitrio omnia
Humana comminiscitur.
Ergo exsoluta numinis formidine,
Dat frena turpitudini:
Scelesta, fœda, abominanda excogitat,
Excogitata perpetrat.
Ex arce celsa siderum deflexerat
Dominus in orbem lumina,
Si quem uideret fortè non penitus malis
Corruptam opinionibus,
Qui mentis oculis omnium fideliter
Rerum parentem quæreret:
Erroris omnes nubili fallacibus
Fraus il ligarat cassibus.
Secuncti eisdem polluere sordibus,
Nec recta cuiquam curæ erant.
Ergo ille mitis, ille munificus parens,
Ira incitatus aspera,
Gens (inquit) ista plena scelerum ac sordium,
Crudelis animo & impia,
Quæ panis instar deuorat plebem meam,
Ecquando cognosceat Deum?
Ecquando mentis oculis in periculis
Agnosceat orbis arbitrum?

Certè

Certe timebit non timenda, & conscius
 Vexabit horror pectora.
 Nam Dominus ossa conteretq3, & hostium
 Ausus retundet impios.
 Vultum pudoris turpibus sparget notis:
 Turbabit animum infamia.
 En unquam Eo Lucifer salutifer
 Ab axe promethunc diem?
 Ab arce Dominus quum Sionis ardua
 Speratam opem feret suis,
 Patriaq3 uinclis liberos hostilibus
 Reddet nepotibus Isaci,
 Electa laudes gens illius ut canat
 Perfusa uero gaudio.

PSAL. LIIII. Deus in nomine tuo saluum
 me fac, &c.

Carm. gen. 10.

Rerum parens me protege,
 Et seuo ab hoste libera,
 Nomen boni ut colant tuum,
 Et uim pauescant impij.
 Audi benignus supplicem,
 Nec durus aurem questibus
 Occlude: uitæ nam meæ
 Crudelis hostis imminet.
 Infestus hostis imminet
 Vitæ meæ: nec uindicem
 Deipotentis dexteram
 Sibi imminentem respicit.
 Rerum sed æquus arbiter
 Opem feret: periculis

Me liberatum fulciet,
 Et sospitem tuebitur.
 Suis peribit artibus
 Scelestæ fraus, & incident
 In ipsa cæci retia
 Quæ clâm mihi tetenderant.
 Liber periclo, uictimis
 Te munerabor: te canam
 Patrem, bonis placabilem,
 Malisq; formidabilem:
 Qui libero molestijs
 Mihi dedisti gaudia
 Haurire læto lumine
 De clade gentis perfidæ.

PSAL. LV. Exaudi Deus orationem me
am, & ne etc. Carm. gen. 5.

CÆlitum rector bone, mitis aurem
 Admoue in rebus trepidis uocanti,
 Neu meos uultu tetrico seuerus
 Despice questus.
 Aspice attentus mihi quo tumultu
 Aestuet pectus: gemitu dolores
 Quo fremant, dum uis mihi frausq; sæui
 Imminet hostis.
 Imminet sæuus capiti tyrannus,
 Et meæ famæ meditatur atrox
 Crimen, & secum furit impotenti
 Turbidus ira.
 Cor micat, neruis trepidant solutis
 Ossium nexus, animus labascit,

Semper

Semper & pallens oculis oberrat

Mortis imago.

Ergo sic mecum loquor, O quis altos

Nubium in tractus celeri columbæ

Me leuet penna, nemorum & remotis

Sistat in antris:

Vt procul cura trepida metuqz,

Montium solos habitem recessus,

Ocyor uentis ferar, & corulci

Fulminis alis!

O Deus linguas malè perde prauas,

Illitas linguas gelido ueneno:

Quæ dolis, probris, rabidisqz uexant

Litibus urbem.

Siue lux fundat radios micantes,

Siue nox fundat tenebras opacas,

Excubant muris maledicta, uicis

Omnibus errant.

Vis, furor, fraudes, scelerum libido

Obsidet cunctos aditus uiarum:

Et fames auri miseram trucidans.

Fenore plebem.

Si palàm sæuos inimicus enses

Stringeret, si clam laqueos pararet,

Dente si famam peteret maligno,

Aequior essem.

Tu mihi insultas comes & sodalis,

Testis arcani taciturni, & auctor

Consilij, sacrae totiesqz iunctus

Fœdere mensæ.

Gentis humanæ moderator, orbem
Qui saluari regis æquitate,
Fraudis auctores scelerumq; uiuos
Obrue terra:
At mihi attentam dabis æquus aurem,
Siue lux promat radios ab undis,
Siue lux condat radios sub undis
Vespere sero.
Inter hostiles dabis ut tumultus
Tutus euadam. mihi nam superbis
Viribus fretus numeroq; sæuus
Imminet hostis.
O potens rerum, sine fine pœnis
Tu premes iustis scelus impiorum,
Arrogans pectus quibus obstinata
Intumet ira:
Pace qui ficta simulant amicæ
Mentis affectus, animoq; uirus
Occulunt, prisco neq; facta curant
Federa ritu.
Lacteus blando fluit ore ritus:
Bella cor spirat fera, suauiorq;
Balsamo sermo secat iustar ensis
Vulnere cæco.
Tu tui curam Domino relinque,
Is tuos gressus reget, is dolores
Leniet, iustumq; ope subleuabit
Rebus in artis.
Impio, fallaci, auidoq; cædis
Fila mors rumpet uiridi in iuuenta:
Me

Me tui, rector bone, spes fauoris
Certa fouebit.

PSAL. LVI. *Miserere mei Deus, quoniam,*

etc.

Carm. gen. 6.

O Rbis creator me bonus aspice,
Iniurioso quem pede prorutum
Hostisq; conculcat, premitq;
Assiduis agtans periculis.
Conculcat hostis me numero ferox,
Et insolenti sæuitia premit.
Nec liberas lucas laborum,
Nec uacuas finit ire noctes.
Seu luce terror sollicitus mihi,
Seu nocte circumstat, pater optime,
Spes rebus in duris mihi una
Et columen superas salutis.
Te fretus uno, pollicitis tuis
Innixus unis, nec metuam dolos
Mortalium cæcos, minasq;
Terrificas & aperta bella.
Calumniantur quæ loquor omnia,
Prauq; carpunt facta libidine:
Huc conferunt omnem laborem, ut
Exitium mihi moliantur.
Cætusq; cogunt, & capiti meo
Quâ fraude, quâ ui iugiter imminet:
Vestigia obseruant, nec horam
Insidijs uacuam relinquunt.
Impune tantam nequitiam ferent?
Prauq; fructum consilij legent?

O arbi-

Oarbitrator mundi, nec illos
 Præcipites agis in ruinam?
 Meæ labores tu numeras fugæ:
 Vrina repostas tu lacrymas meas
 Seruas: apud te certa constat
 Vtq; mei ratio doloris.
 Aurem uocanti tu facilem mihi
 Das, atq; inanes spes facis hostium:
 Et signa non obscura amici
 Das animi, & stabilis fauoris.
 Te fretus uno, pollicitis tuis
 Innixus unis, nil metuum dolos
 Mortalium cætos, minasq;
 Terrificas & aperta bella.
 Te semper ergo carmine patrio
 Laudabo, uitæ præsidium meæ:
 Ex hostium ferro dolisq;
 Incolumis tibi uota reddam.
 Te liberatus uindice, te meum
 Firmante gressum, ne titubent pedes,
 Dum spiritus fouebit artus,
 Iussa sequar tua, rector orbis.

PSAL. LVII. *Miserere mei Deus, misere-*
re mei: &c. Carm. gen. 2.

SAncte parës miserere animæ pereütis, & om-
 In te salutis quæ locauit spë suæ: (nem
 Meq; tuis alis tectum defende, procellæ
 Dum sæuientis impetus deferueat.
 Te uoco, te solum in rebus quod restat egenis
 Appello, supplex & tuam imploro fidem.

Te

Te uoco, qui cum lata mihi promissa refundes,

Et cœpta duces prosperos ad exitus:

Qui mihi subsidium è cœlo præbebis, & hostis
Iam iam imminentis liberabis faucibus.

Qui dabis auxiliũ ex adyto sublimis Olympi,
Memorq; fidei & pristinæ clementiæ.

Inter enim sæuos habito feritate leones:

Flammam uomentes uersor inter belluas,
Lingua quibus sæuo proscindit acutius ense,

Deutes sagittis, lanceæq; culspide.

O Deus augustum celsò caput exere cœlo:

Ostende terris gloriæ iubar tuæ.

Explicuere meis pedibus sua retia: terra

Me sæuus hostis penitus afflictum præmit.

Et scrobibus fossis iter obsedere: sed ipsi

Mihi paratas in scrobes cæci ruent.

Mens infracta malis, animi uigor integer, orbis
Te uoce rector, te celebrabit lyra.

Eia age depositis mens expergiscere curis,

Et tu canora barbytos cum nablijs.

Ocyus auroræ quàm Lucifer excitet ignes,

Aurora cantus quàm uolucrum exulcitet,

Te pater alme canam : populos tua facta per
omnes

Quacunq; tellus panditur, uates feram. ;

Nam tua siderei bonitas fastigia cæli,

Fidesq; tractus nubium superuolat.

O Deus augustum nitido caput exere cœlo:

Ostende terris gloriæ iubar tuæ.

PSAL.

PSAL. LVIII. Si uerè utiq; iustitiam lo-
quimini, &c. Carm. gen. 6.

Qui iura cello de solio datis,
Qui frena legum flectitis, en erit
De plebis ut causis egenæ
Iudicio statuatis æquo?
Quin mente praua nequitiam & dolos
Versant: sub umbra iustitiæ regunt
Iniuriam: factis honesti
Obijciunt speciem pudendis.
Materna ab aluo flagitij uiam
Sensim sequuntur, perq; suos gradus
Obliqua sectandi libido
Cum teneris adolescit annis.
Lingua uenenum pestifera gerunt:
Auresq; claudunt consilijs, uelut
Obturat aures callida aspis,
Quæ magicos metuit susurros.
Confringe malas, ô Deus, impudens
Os comminutis contere dentibus:
Et rictibus sæuis hiantes
Hos inhihe catulos leonum.
Emissa fracta cuspide spicula
Intercidant, nec uulnera perferant:
Ipsi; uanescant repentè,
Per bibulas uelut unda arenas.
Sensim liquecant, tardigradus uelut
Limax: acerbo funere deserant
Vitale lumen, more fœtus
Ante suum pereuntis ortum.

Floren-

Florentis æui in limine, turbatus
 Vis atra tollat progeniem, prius
 Quam furculus spinas tenellus
 Exerat, & stimulis acutis
 Fecunda latè brachia porrigit.
 Iustiq; pœnæ uindictis exitum
 Lati uidebunt, impij q;
 Sub pedibus fluuium cruoris.
 Vitæ bene actæ gens hominum sciet
 Manere iustos præmia: at impios
 Manere pœnas, arbitrumq;
 Esse Deum sciet orbis æquum.

PSAL. LIX. Eripe me de inimicis meis

Deus meus: &c.

Carm. gen. 10.

A B hostis inclementia
 Me rector orbis affere:
 Defende uim crudeliter
 Me semper oppugnantium.
 Ab improbis me protege
 Lætis cruore innoxio,
 Meæ saluti per dolum
 Qui cæca tendunt retia.
 Vltro immerentis in caput
 Consilia cuncta conferunt:
 Exurge, teq; pessimis
 Fer obuiam conatibus.
 Oarbiter mortalium
 Et agminum caelestium,
 Fauore semper qui pios
 Peculiari amplecteris,

Exsurge,

Exurge, pœnis impias
Compelce gentes: perdidis
Neu parce, qui sibi fauent,
Nefanda quum patrauerint.
A sole Eoo ad Hesperum
Perambulabunt compita,
Et instar oblatrantium
Canum feroces obstrepent.
Nihil nisi merum crepant
Ferrum, cruorem, uulnera:
Et quæ loquuntur propalâm,
Clâm posse rentur obrui.
Meæ salutis tu Deus
Tutela præsens, irritas
Ridebis iras, & tua
Me dextera tueberis.
Discrimina imminetia
Ope anteuertes: & malis
Fracta hostium superbia
Læto fruar spectaculo.
Ne prorsus impios tamen
Vna ruina elimina,
Oblitio so ne pij
Torpore recta negligent:
Sed error illos dissipet
Vagos per orbis ultimas
Oras: tuaq; dextera
Semen piorum protege.
Ob oris arrogantiam,
Virusq; linguæ noxium,
Mendacia & periuria,

Consu-

Consume semen impium.
 Euelle stirpe ab ultima
 Iusti furoris impetu,
 Vt norit orbis ultimus
 Deum bonorum uindicem.
 A sole Eoo ad Hesperum
 Perambulabunt compita:
 Et instar oblatrantium
 Canum procaces obstrepent.
 Passim uagati pauperem
 Victum ut parent, sub uesterum
 Serum petant cubilia,
 Victus egentes pauperis.
 Ego interim Deum canam
 Fortem bonumq3, in asperis
 Rebus suorum uindicem,
 Fidumq3 propugnaculum.
 Deum canam, qui robore
 Me fulcit, augeat uiribus,
 Benignitate subleuat,
 Tuetur ut arx ænea.

PSAL. LX. Deus repulisti nos, & destruisti nos, &c. Carm. gen. 2.

Sancte parens nostris uitijs offensus, abactos
 Pressosq3 duris dissipasti nos malis:
 Placatus mitisq3 ueni, iamq3 immemor iræ,
 Salutis auctor ad tuos reuerte.
 Omnis ager rimis te concutiente dehiscit:
 Committe rimas, refice quassatum solum.

H

Dura tuæ genti spectacula ferre dedisti
 Inebriatæ poculo formidinis:
 At trepidos tandemq; animi miserat⁹ egenos,
 Signum salutis efferes: qui te colunt,
 Veridicis freti oraculis, formidine mersum
 Erigere rursus audeant ut uerticem:
 Eripiasq; tuos gelidi formidine lethi
 Præsens, & opifer inuocantes audias.
 Audijs ex adytoq; Deus flammantis Olympi
 Vocem rependit gaudij prænunciam,
 En tibi frugiferos Sichimæ dispertiar agros:
 Vallem Sucothi metiar decempeda.
 Nónne mihi parant Iacobi pignora, quisquis
 Vel pecore tondet arua, uel uomere secat?
 Oppida sub pedibus Syriæ calcabo superba,
 Moabum, Idumen, & Palestinas domos.
 Quis mihi pādet iter munitas ductor ad arces?
 Muros Idumes diuitis quis diuert?
 Quis? nisi tu nostræ gentis Deus unice tutor,
 Qui nos premendos hostibus reliqueras,
 Offensus utijs prauis, nec in arma ruentes
 Nostros præibas dux, ut ante, exercitus.
 Nūc pater auxiliū rebus bonus adfer in arctis,
 Humana fallax credulos spes decipit.
 Te duce, uictrici decorari tempora lauro
 Pedibus prememus hostis arrogantiam.

PSAL. LXI. Exaudi Deus deprecationem
 meam, &c.

Carm. gen. 15.
 Audi

A Vdi uocantem me bonus, & meis
 Intentus aurem da precibus Deus.
 Proiectus oris orbis in ultimis,
 Ad te recurram rebus in asperis.

Me fiste rupis culmine in arduo
 Procul periclis. semper enim tui
 Spe fretus, hostis tutus ab impetu
 Munitæ ut arcis presidio fui.

Tentorio fac semper ut in tuo
 Degam, sub alis protegar & tuis:
 Qui lenis aurem das precibus meis,
 Qui uota lætum ducis ad exitum,

Frenare sceptris te metuentium
 Hereditatem dās mihi: regię
 Tu longa uitæ tempora porrigens,
 Nestes peractis sæcula sæculis:

Securus ut te perpetuū colat
 Rex, liberalem porrige dexteram
 Fortuna in omni: quaq; soles fide
 Fac ut fruatur pollicitis tuis.

Actum periclis liber ab asperis,
 Te uoce, dulci te cythara canam
 Pacti tenacem, & munificum tuis,
 Et uota ad aras perpetuū feram.

PSAL. LXII. Non'ne Deo subiecta erit
 anima mea? &c. Carm. gen. 3.

Mens acquiescit unicè mea in Deo:
 Hinc spes salutis, arduis
 In rebus arx hæc: tutus hoc munimine
 Nullum tremiscam ad impetum.

Quousq; testis fraudibus subuere
Innoxium tentabitis?
Pœnas daturi mox & ipsi, improuidi
Iam iam imminenti exitus.
Præni in ruinam incumbitis, ceu mœnia
Saxis solutis putria.
Et interim omnes corporisq; & ingeni
Vires eo contenditis.
Vobis placetis fabulis uanis, gradu
Turbetis impij ut pium.
Cum deuouetis corde tacito: propalam
Laudatis ore subdolo.
At tu acquiesce mens mea in Deo tamen:
Hinc spes salutis, arduis
In rebus arx hæc: tutus hoc munimine
Nullum tremiscam ad impetum,
Spes inde uite & gloriæ pendet meæ,
Et roboris fiducia.
Quocunq; cæligens colis sub fidere,
Huic crede rem, sobolem, domum.
Omnes ad illum mentis ægritudines,
Et læta defer & refer:
Semperq; prælens numen eius omnibus
Adesse cœptis senties.
Ventosa regum & principum potentia
Est uanitate uanior,
Adcoq; fumo leuior: ut si principum
Hac lance uires omnium,
Inanitatem hæc colloces, cunctis simul
Inanitas præponderet.
Ne firma spera parta per uim: ne nimis
Conside

Confide stultis uiribus.

Opes abundant affluenter? ne bonis

Da rebus animum credulum.

Semel est professus: nec semel tantum Deum

Id profitemem audiuius,

Se posse solum cuncta, se solum bonum,

Et arbitrum rerum unicum:

Bonis benignum semper & placabilem,

Malisq; formidabilem.

PSAL. LXIII. Deus Deus meus ad te de

luce uigilo, &c.

Carm. gen. 18.

DEus, salutis auctor & custos meæ,

Te ueneror roseus quū fugat astra dies.

Te mens anhelat, membra sitiunt languida,

Terra uelut pluuias arida quærit aquas.

Quamuis arenas aridas æstu colam,

Præsentem Dominum mēs uidet usq; meū,

Non aliter, adyta arcana quā si conspicer,

Numinis adseruant quæ monumenta tui.

Nec dulcis æquē uita est quā benignitas

Qua uitam munis prosequerisq; meam.

Ergo remotis dislitus quamuis locis,

Præsidio tutus te celebrabo tuo:

Tui sonabunt nominis præconia

Quæ dederis uitæ tempora cunq; meæ.

Nec uictus æquē recreat corpus, tua

Excitat ut mentem laus celebrata meam,

Tu nocte carmen, manè tu carmen mihi es:

Tu trepido præsens fers mihi semper opē.

Securus alis conquiesco sub tuis:

H iij

Teq3 procul curis & tua facta canam.
 Te querit animus, te colit, te deperit:
 Tu ualida fulcis me pater almę manu.
 At qui laborant per nefas me perdere,
 Consilijs prauis digna ruina premet.
 Ferro profundunt spiritum nefarium:
 Membra dabunt auidis dilanianda lupis.
 Rex lætus autem uindictę agnosceat Deum,
 Et quicunq3 Dei numina ritę colunt.
 Metu stupentes conticescent impij,
 Spectolida fluxis qui tumuere bonis.

PSAL. LXIII. Exaudi Deus orationem
 meam, &c. Carm. gen. 8.

A Vdi sancte parens non tetricus preces
 Te poscentis opem rebus in asperis:
 Et fallacis ab hostis
 Vitam fraudibus eripe.
 Præuorum tacitis factio me dolis
 Oppugnat, trucibus consilijs fremunt
 Conspirantq3 scelesti:
 Tu me dux bonus eripe.
 Linguas ceu gladios exacuunt suos:
 Oris pestiferi uerba nefaria
 Intentant, medicata
 Tanquam spicula toxico,
 Vt rectos animi ex insidijs petant.
 Et securi auida mente coquunt nefas:
 Nec quenquam malefacti
 Formidant fore uindictę.
 Designant animis horrificum scelus,

Et

Et sauo laqueos consilio parant:
 Inter seqꝫ loquuntur,
 Nemo conscius hæc scies,
 Cor, mens, ingenium, consilium, labor,
 Huc tendunt, facies ut scelerum nouas
 Et fraudum meditentur:
 Hoc unum studium fuit.
 Ast illos subiti cuspide spiculi
 Incautos feriet magna Dei manus:
 Et lethalia certa
 Figet uulnera dextera.
 Spectantes gelidus corripit timor,
 Auctori exitium quum uideant suæ
 Virum immittere linguæ
 Viro sæ mala toxica.
 Gens humana tuæ robora dexteræ
 Agnoscet, meritis laudibus effert:
 Et mirabitur altæ
 Lumen perspicientiæ.
 Iusti spes animos eriget, & Dei
 Tutus præsidio, lætitia fremet:
 Et gaudentia corda
 Vero simplice gestient.

PSAL. LXV. Te decet hymnus Deus in
 Sion. &c. Carm. gen. 5.

T emanent laudes Deus in Sione:
 Hic tibi castis operata sacris
 Vota gens soluet tua, uictimisqꝫ
 Imbuet aras.

Quiqꝫ tam præsens tibi supplicantium

H iij

Exitus uotis tribuas secundos,
Te petent gentes sub utroq; mundi
Axe iacentes.

Nostra nunc iustis scelerata facta
Nos premunt pœnis: facilis querelis
Tu tamen flecti, mala seruitutis
Vincula franges.

O quater plusquam quater ô beatos
Quos leges, lectos facies amicos:
Vt colant puri tibi dedicati

Atria templi.

Illa lux felix, cumulata cunctis
Lux bonis, pectus satiabit ægrum
Gaudio, quæ nos reduces sacra ta
Sistet in æde.

Annues nostris facilis querelis,
Finium terræ Deus ultimorum
Spes & extremas maris ambientis
Gurgite terras.

Tum stupor mentes quatiet tuentum,
O Deus nostræ columen salutis,
Te malis durum, miseris benignum,
Omnibus æquum.

Tu potens rerum, ualidisq; pollens
Viribus, firmas stabili catena
Montium tractus, iugaq; inquietis
Tumula procellis.

Tu maris nigris agitata uentis
Terga componis: cohibes rebelles
Gentium motus, placidaq; mutas
Pacē tumultus.

Vltimi

Vltimi rerum tua signa norunt,
Et colunt fines, quoties coruscis
Turgidum flammis fremuit sonoro
Murmure cælum.

Quiq; Phœbæos habitant ad ortus,
Et quibus sera face Phœbus undas
Tingit, auctorem te hilares fatentur
Lucis & umbræ.

Tu solum terræ sitientis imbrem
Lætus inuisis, grauida q; nubis
De sinu fundis genitale pigros
Semen in agros.

Alueus pleno tibi semper amne
Turgidus læta nouat arua fruge,
Floribus campos, nemorum uiuentes
Fronde recessus.

Rore tu leni sola contumacis
Maceras terræ, subigisq; glebas:
Ebrios sulcos uiridante amictu
Messis in umbras.

Quâ feres gressus, renouabis annum
Fertilem frugum: uegetansq; fœtus
Per cauas ualles riguosq; saltus
Impluet humor.

Gestiet pauper tuguri colonus,
Lacte distentas comitans capellas:
Mugient colles, & amica fessis
Silua iuuenicis.

Spes aratoris cupidas fouebit
Fluctuans latis seges alma campis:

Vt canat festa tibi feriatius

Carmen in umbra.

PSAL. LXVI. Iubilare Deo omnis terra,
Carm. gen. 19.

Incolae terrarum ab ortu
Solis, ultimum ad cubile,
Eia Domino psallite,
Eia Domino iubilate:
Nomen eius, numen eius
Ferte in astra laudibus.
Dicite illi, Rector orbis
Sancte, quàm stupenda rerum
Est tuarum gloria!
Quanta uirtus! qua proteruos
Mente fracta cogis hostes
Supplices procumbere.
Te parentem læta honoret,
Te potentem prona adoret
Tota rerum machina.
Voce blanda te canamus,
Barbitō dulci sonemus,
Carminumq; cantibus.
Eia adeste, facta cunctis
Cernite admiranda seclis:
Acriterq; expendite
Facta prouidi parentis,
Facta Domini consulentis
Arte mira seruulis.
Verit æquor æstuosum

Aridæ

Aridæ in campos arenæ.
Fluminis per alueum
Agmen ire gratulantum,
Ceu per arua sicca, fecit,
Stante fluctu languido.
Frenat unus orbem habénis
Sempiternis: intuetur
Et pios & impios.
Nec finit sibi rebelles
Viribus fretos superbis,
Improbis uotis frui.
Laus Deo nostro per omnes
Orbis oras: omnis unum
Laudet illum natio.
Morte liberauit unus
Nos propinqua: fulcit unus
Liberos firmo gradu.
Igne ut aurum, examinasti
Nos periclis: illigasti
Hostium nos cassibus.
Vincta lumbis, frena malis
Sub tyrannis induisti
Impotentis imperi:
Sed per ignes, sed per undas,
Diuitis tamen dedisti
Vber agri exercitis.
Ergo supplex introibo
Templa, uictimasq; cædam:
Vota supplex offeram,
Vota duris in periclis
Nuncupata. pinguis agnus,

Corni-

Cornigerq; agni parens,
Bos & hircus sanguine aras
Imbuent: nec tura deerunt
De Sabæo stipite.

Dum Dei benignitatem
Explico in me, cuncti adeste,

Qui Deum ueremini.
Audijs statim uocantem:
Nos uocantes audientem

Prosequamur laudibus.
Conscios sceleris nefandi
Supplices rector orbis
Aure surda respuit:

At mihi lenis bonusq;
Supplicanti semper aurem
Non seueram commodat.

Gratias ago parenti
Optimo, qui se roganti
Asperum non præbuit:

Qui sua benignitate
Destitutum non reliquit
Rebus unquam in asperis.

PSAL. LXVII. Deus misereatur nostri,
etc. Carm. gen. 5.

Arbiter mundi, placidus bonusq;
Parce delictis, solito & fauore
Terra fac lætis segetem pecusq;
Nutriat aruis.

Nota per terras bonitas ut omnes
Sit tua, & nostræ studium salutis,

Mente

Mente quos curas patria, tegisq;
Rebus in artibus.

Vt tuas laudes populi per omnes
Prædicent terras, bonitatis usq; ad
Terminos rerum celebretur omnes
Fama per urbes.

Omnis exultet locus, omnis ætas
Gestiat plausu & fremitu secundo,
Res quod humanas modereris æqui
Iuris habenis.

Vt tuas laudes populi per omnes
Prædicent terras, bonitatis usq; ad
Terminos rerum celebretur omnes
Fama per urbes.

Si tuæ genti faueas benignus,
Conditor mundi bone, messis agros
Vestiet, uites olæq; colles,
Gramina campos.

Si tuæ genti faueas benignus,
Conditor mundi bone, te pauebunt
Et colent gentes sub utroq; mundi
Axe iacentes.

PSAL. LXVIII. Exurgat Deus, & dis-
sipentur inimici eius. *Carm. gen. 20.*

Qui perpetuis orbem moderaris habenis,
Placidos bonus exere uultus:
Impietasq; exosa tuas pater optime, leges,
Tremefacta repente facesset,
Vt leuis in tenues fumi uapor effugit auras,
Vt cera liquefcit ab igni.

At

At lætis pia turba animis sua gaudia plausu
 Testabitur, & tibi, rerum
 Sancte parens, Pæana canet, qui lucida cæli
 Vheris super astra, nec æui
 Inclusus spatij, æternis legibus orbem
 Aeternus & ipse gubernas.
 Te canimus læti, & lætos rehouamus honores,
 Qui celsi è uertice mundi
 Respicias humanas curas: & patribus orbos
 Pueros, uiduasq; maritis
 Prosequeris patrio affectu: qui prole beata
 Steriles solare hymenæos.
 Compeditus uinctos soluis: populi arua rebel
 Bibulis obducis arenis. (lis
 Isaciæ Nilo quum te ductore relicto,
 Arabum per inhospita saxa
 Errarent, tremuere soli penetralia: cælum
 Maduit sudoris anhel
 Imbribus: à uultu Domini contrerita duræ
 Tremuere cacumina Sinæ.
 Arua sibi selecta bonus rigat imbre benigno:
 Et quum labefacta fatiscunt,
 Confirmat, recreatq; afflicta: suoq; fruenda
 Dat habere gregi: nec egenam
 Temporibus duris uirtutem deserit. Arma
 Trepida formidine belli
 Quum quatiet animos, lætū celebrare triumphū
 Teneris dabit ille puellis:
 Sufficietq; suas in laudes carmina. reges
 Numerofo milite freti
 Terga dabūt, latebrasq; petēt: spolijsq; frue-
 tur Imbellis

Imbellis turba relictis.
 Vestra licet somno sternantur corpora nigræ
 Inter fuliginis ollas.
 Illa tamen uincet nitidam candore colubam
 Rutilæ ceruicis honore,
 Quæ nunc argentum nitidum, nunc lumina
 Radiantis prouocat auri. (blandum
 Quum Deus omnipotens traduceret agmina
 Longo spectanda triumpho. (regum
 Squalida quæ luctu & tenebris Solyma ante ia
 Niuea tum luce refulsit: (cebat
 Ceu niue uicinos inter cendentia colles,
 Salmonis culmina fulgent.
 Vsq; sibi Basan placeat, iactetq; superbus
 Fastigia proxima cælo:
 Ne tamen herbiferos saltus, ne pascua sacro
 Ausit conferre Sioni:
 Quæ propriam pater omnipotens in sæcula sedē
 Legit, lectamq; tuetur.
 Ille pater quem cælituum tot millia currum,
 Equitum tot millia stipant:
 Siue ille excelsæ uehitur per culmina Sinæ,
 Sua seu sacra uisit:
 Seu scelerum uindex celebri petit astra trium-
 Captiuâq; colla catenis (pho.
 Vincit trahit: uictæ passim donaria gentes
 Cumulant: paulo antè rebelles,
 Poplite nunc flexo uenerantur templa Sionis.
 Igitur celebramus honores
 Iure tuos, nullam nobis qui munere lucem
 Vacuam finis ire salutis

Vnica spes nostræ: népe unus frena gubernas
 Vitæ, irremeabilis Orci
 Vnus claustra tenes, & nutum fata sequuntur.
 Inimicos uulnere certo
 Tu figis: longa scelerum tu sorde sepultis
 Lethali tempora plaga
 Diuidis: At caros sic consolaris amicos
 Extremo à litore ponti,
 Vos ego crudeli incolumes ex hoste reducam,
 Rubri ceu trans freta ductos
 Aequoris, à sæuo incolumes seruauimus Ogo.
 Cæsum in sanguine regum
 Tinges crura: canes hostilia uulnera lambent.
 Latæ spectacula pompæ
 Aspicient, pater alme, tuo, pater alme, triûpho
 Plaudent tua templa petentes.
 Anteibû qui uoce canât, qui cymbala pulsant,
 Cytharæ tuba iuncta, tubæq;
 Tibia, quæq; tuas celebrêt, fortissime, laudes,
 Doctæ pulsare puellæ
 Tympana: te populicœtu fremitûq; secundo
 Et plausu ad sidera tollent:
 Itacidæq; tuas in laudes ora resoluent:
 Iuuenis de stirpe propago
 Beniamini, Iudæq; aderit generosa propago.
 Neq; clarus Zabulo deerit,
 Nephthalidæq; duces. Nā tu tua iussa sequi-
 Viresq; animosq; ministras. (tis
 Claraq; uictrici das tempora cingere lauro.
 Solymæ uictoria præpes
 Ex adytis uolat. Ergo ferêt tibi munera reges,
 Atq;

Atq; ad tua templa ferentes
 Munera, te super astra ferent. tu freta sagittis
 Lethalibus agmina fundis:
 Tu fortesq; domas dexteris, animosq; rebelles
 Humiles tibi pendere cogis
 Vestigal fractosq; duces: auidiq; cruoris
 Vindex populi agmina perdis.
 Quiq; bibunt Nilum quâ mergitur equoris un-
 Quiq; ipso fontis in ortu, (dis?
 Accurrent, pacemq; petent opulenta ferentes
 Tibi munera supplice dextra.
 Regna hominum celebrate Deū: date carmina
 Qui templa gubernat Olympi (regi,
 Aeterna æternus: cuius mortalia cuncta
 Vocem tremefacta pauescunt.
 Hunc fortem celebrate, uni q; accepta referte
 Bene gesti prospera belli.
 Cuius in Isaacidis resplendet gloria, cuius
 Testantur robora nubes:
 Cuius ab arcano templo uenerabilis horror
 Stupefacta in pectora manat.
 Isaacidū Deus ille, Deus qui robore neruos
 Animosq; nigore suorum
 Implet: ei laudes Iacobi dicite proles.
 Etenim Deus ille deorum est.

PSAL. LXIX. *Saluum me fac Deus,*

et c.

Carm. gen. 2.

S Ante parēs fer opem lasso: torrētibus undis
 Penē obruerunt me malorum flumina.

Pes nequit in molli uestigia figere limo:
Pronumq; inuadans uertici fluctus rapit.
Dum clamo, arentes urit sitis arida fauces:
Spectando lassâ torpuere lumina.
Me uexant odijsq; premūt immanibus hostes,
Plures inumbrant quàm capilli tempora.
Inq; dies crescūt numero:& ceu rapta repēdā,
Bene parta per uim cogor illis reddere.
Simplicitas tibi nota mea est, bone cōditor or-
Meq; testis semper innocentia es. (bis,
Fac pater alme bonis ne sint mea dāna pudori,
Dum te colentes clade cernunt opprimi.
Te propter maledicta tuli & ludibria uulgi:
Te propter ora turpis infecit pudor:
Me uitant fra tres, & eādē ē matre creati
Me ceu scelestum abominantur filij.
Vror, & ira coquit penitus prae cordia, leges
Tuosq; ritus impij quum negligunt.
In tua quae iactant probra & conuicia, sacra,
In me recurrunt, corq; uulnerant meum.
Sis fleo ieiunus, si macero pectora curis,
Rident, probrisq; prosequuntur lacrymas,
Si tegor incultos faccis squalentibus artus,
Fio repentē fabula & ludibrium:
Me salibus petit ē portae statione senectus:
Et ebriolae sum tabernae cantio.
Interea curis, genitor, confectus acerbis
Ad te recurro: tu benignus respice.
O genitor, sine fine bonus, sine fraude fidelis,
In rebus arētis da salutarem manum.

Eri-

Erige penè luto absorptum: da figere gressum:
Crudelis hostis eripe me impotentia.
Ne rapiat torrentis aquæ uolentia, neu me
Mergatue gurgēs, aut uorago absorbeat.
Sancte parens, nullos cuius clemētia fines
Nouit, uocantem & destitutum respice.
Ne faciem seruo auertas, qui rebus egenis
Supplex opē orat: subito miserum subleua.
Mitis ades: serua hāc animā, ut pudor obruat
Qui ceu relictū me enecāt cōuicijs. (hostes,
Tu testis probri mihi ignominia: q̄q̄ superba:
Tu testis hostes quā proteruē illuserint.
Cor dolor urebat: locus mihi nemo doloris,
Nemo dolorem qui leuaret anxium.
Dulcia felle mihi tingebant fercula amaro:
Pro uino aceti porrigebant pocula.
Ergo uictum illis uitient aconita uicissim:
Mærorq̄ læta obnubilet conuiuia.
Vnde sibi placidæ promittunt ocia pacis,
Hinc semen illis pullulet discordiæ.
Caligent oculi, & nutent uestigia: uires
Elumbe corpus deserant. iram tuam
Sic meritos effunde super: tuus hauriat illos
Furor. colonis recta uidua mærcant:
Qui deserta habitat tentoria nemo superstit,
Quia persequuntur dextera afflictos tua.
Afflictos miserosq̄ procaciter insultantes,
Verbis acerbant uulnera atq̄ iniurijs.
Tu sine peccatis cumulēt peccata, nec unquā
Dulcem æquitatis sentiant fructum tuæ.
Impia de tabulis uiuentum nomina dele:

Tuos nec inter hos recense filios.

Me tenuē aſil etūq; tua. pater optime, dextra
Erige, locoq; ſiſte tuum in arduo.

Hſc ego carminibus rerum ſuper aſtra parentē
Tollam, & celebri gratias in cœtu agam.

Gratius hoc illi eſt quā ſi cadat hoſtia
Vitulus tenellus iam conſcans cornibus.

Aspicient mites, & pectore gaudia uoluent.

Deum colentum læta corda geſtient.

Audit enim Dñs tenues, nec deſpicit ægros

Ob nomen eius uinculis coërcitos.

Vnū igitur tellus colat hunc, & pōtus, & æther,
Et quicquid æther, terra, pontus continet.

Qui facit incolumem pulchra florere Sionem,

Urbesq; ludæ mœnibus cingit nouis:

Metiturq; ſuis rara antè inculta colonis,

Tenenda blandis quæ relinquant liberis.

Quæ placida teneat ſeries in pace nepotum,

Quicumq; Domini nomen & numē colūt.

PSAL. LXX. Deus in adiutorium me=
um intende: Domine ad adiuuandum, &c.

Carm. gen. 17.

O Deus præſens ades, & periclis
Me præſentibus eripe:

O Deus duos propera labores
Confeſt in auxilio ut leues.

Qui meam quærunť animam, erubeſcant,
Fœdam ignominiam ferant:

Et fuga turpi doleant malignis

Qui

Qui me consilijs petunt.
 Terga dent, fufos pudor ut perurat,
 Qui rident gemitus meos.
 Teq; clementi & placido fruuntur,
 Qui gaudent placitis tuis.
 Qui falutis fperam pofuere in uno
 Te certam penitus Deo,
 Gaudeant, femperq; canant, Perennis
 Maieftas & honor Deo,
 Sunt meæ vires & opes pufillæ:
 Sed tu me Deus adiuua.
 Tu meæ vires, mea fper, opesq;
 Felixinus fer opem mihi.

PSALM. LXXI. In te Domine fpera-
 ui, non confundar, &c. Carm. gen. 15.

In te falutis fperam pofui meæ,
 Fac me perennis ne pudor obruat.
 Audi uocantem lenis, & eripe
 Hostis cruenti me uiolentiæ.
 Vitæq; cultus & columen meæ,
 Turrisq; rebus femper in asperis,
 Nunc turris efto & perfugium mihi,
 Et fequentem fubtrahe dexteræ.
 Aui fceleftæ fubtrahe dexteræ
 Pendentem ab uno fubfidio tuo:
 Et qui iuuentæ tutor eras meæ,
 Orbam fenectam uiribus affere.
 Tu me tuendum matris ab ubere
 Duxti: pependit matris ab ubere
 Spes nofta de te. materies meis

Vna est perennis laus tua cantibus.
 Ceu continenter prodigium malis
 Natum ferendis, rideor impijs.
 Sed me malorum fluctibus obrutum
 Spes una fulcit præsidij tui.

Me lux uidebit, me tenebræ tuas
 Laudes canentem: tam senio grauem,
 Fractisq; lasso corpore uiribus,
 Ne me impiorum trade libidini.

Et clam susurrant, & caput in meum
 Occulta tendunt retia per scelus.
 Et dum scelestum propositum premunt,
 Aiunt, Ope illum destituit Deus:

Instate fracto, prendite, perditæ
 Nudum salutis uindice. Tu Deus
 Ne linque fretum præsidio tuo:
 Præsensq; sæuis hostibus eripe.

Pudore uultus inficiat rubor
 Hosti doloso, fraude nefaria
 Qui me aucupatur: mæreat irrita
 Conata, uanum lugeat exitum,

Liber periculis, carmine te nouo
 Pangam tenacem polliciti, & tuis
 Promptum iuuandis: & numeris meis
 Aptabo laudes innumeras tuas.

Canam potentem te dare prospera
 Euenta, belli quum fremuit timor:
 Canam fidelem reddere federum
 Promissa largo non sine sænore.

Abusq; primo flore puertie
 Laudum tuarum tu mihi carmina

Semper

Semper preisti: ne senio grauem
 Canumq; nunc me spes mea desere,
 Donec nepotum sæcula nouerint
 Me uate, quanto robore, qua fide
 Me liberaris. iustitiæ tuæ
 Conuexa mundi gloria transuolat.
 Rerum creator, quis similis tui?
 Qui me malorum gurgite merferas,
 Mitisq; uita rursus amabili,
 Tracto è profundo gurgite, das frui.
 Opesq; honoresq; accumulas bonus,
 Ira remissa: & pectora turbida
 Solaris. ergo te cythara canam
 Nabloq; certa conspicuum fide.
 O sancte, nostræ gentis ab ultimo
 Protector ortu, uox mea te canet:
 Te spiritus, te uita laboribus
 Exempta duris, laudibus efferet.
 Lux nulla solem proferet aureum,
 Qui prædicantem iustitiam tuam
 Non audiet me, rex bone, qui meis
 Rubore uultum offuderis hostibus.

PSAL. LXXII. Deus, iudicium tuum re-
 gida, &c.

Carm. gen. 5.

DA tuæ regi Deus æquitatis
 Ius ad exemplum dare, filioq;
 Regis, ut legem patriæ ad salutem
 Flectat habenas.
 Vt regat iustis populum institu tis,
 Pauperum questus facili tuorum

Aure cognoscat, dirimatq; lites

Legibus æquis.

Pace lætentur iuga montiumq;

Horridi saltus: genitrix quietis

Aequitas colles amet, asperosq;

Ruris alumnos.

Ius suum det pauperibus, potentum

Curet ut ne ui tenues premantur,

Destruat quisquis miseros dolosis

Litibus urget,

Vt reformidet uenientis æui

Gens tuum nomen, sua sol diei

Donec effundet, sua luna donec

Lumina nocti.

Aequitas & ius ueniens Olympo

Recreet terras, ueluti sub æstu

Imber, & rores pluuij beatos

Ruris honores.

Floreat, rerum hoc moderante habenas,

Ius, bonæ paces uigeant, perenni

Luna dum cursu rediens nouabit

Menstrua uultus.

Imperi fines maris unda fluctu

Hinc & hinc claudat: spatiumq; latis

Quod modum regnis faciat, sit idem

Terminus orbis.

Ad pedes illi cadat aduolutus

Aethiops: hostes ueniam precati

Supplices, uultus humiles comamq; in

Pulvere uerrant.

Qui tenent pontum refluuiq; ponti

Insulas,

Insulas, regesq; Arabum beati,
Turis & dites uenient Sabæi,

Dona ferentes.

Illum adorabunt, mare quâ remotis
Obstrepat terris, metuent tñ reges.

Seruiunt gentes sub utroq; mundi
Axe iacentes.

Ille desertos ope subleuabit:

Eximet curis querulos: egeno &

Pauperi dextram dabit: obrutosq;

Fœnore soluet.

Nec uelut uilem tenuis cruorem

Plebis effundi sinet. ergo uiuat,

Deq; thesauris Arabum beatis

Munera sumat.

Ac suo regi bene comprecatus,

Illius laudes canat, illum honoret:

Largam opum dextram celebret, patremq;

Vulgis adoret.

Per feros montes segetem refundat

Terra, tam densis crepitans aristis

Quâm graui Cedros Libani flagellant

Murmure uenti.

Augeat prolem numero carentem

Per uias urbis bona pax beatæ:

Lætæ ceu campis riguis per imbrem

Gramina surgunt.

Nomen æterno iuuenescat æuo,

Filij nomen, iubar usq; solis

Dum uagæ fundet radiata terris

Lumina flammæ.

Ille rex gentes faciet beatas
 Quas sinu claudit refugo Amphitrite,
 Omnis hunc tellus canet Amphitrite
 Cuncta beatum.
 Ifaci gentis Domino Deoq;
 Laus, honor, uirtus: opis haud egenus,
 Illa quæ cuncti attoniti intuentur,
 Perficit unus.
 Nomen augustum canat omnis ætas,
 Vt quod nunquam taceat uetustas:
 Nominis sancti penetret per omnes
 Gloria terras.

GEORGII BV-
 CHANANI PARAPHRASIS, IN
 tertium librum Psalmorum.

PSAL. LXXIII. *Quam bonus Israel Deus
 is qui recto sunt corde, &c. Carm. gen. 15.*

Tellus ut undis hospitium neget,
 Undæq; terras fluctibus obruant,
 Aer coruscis fulminet ignibus,
 Ruina mundi sidera misceat:
 Dei potentis non bonitas tamen
 In rebus, arcus destituet pios,

Puras-

Purasq; mentes nequitia finet
Fraude impotenti funditus opprimi.

Quam penè lapsu pes mihi lubrico
Gressum fefellit, dum pede metior
Immensa paruo dum trutina mea
Expendo stultus iudicium Dei!

Ferebat ira pectus, & æmulo
Liuoris æstu, quum scelerum omnium
Contaminatos sordibus impios,
Florere cunctis conspicerem bonis.

Sors illa cunctis inuida, mobilis,
Infida seruat perpetua fide
Istis tenorem, & robore uiuido

Firmos senectam ducit ad ultimam.

Exempta duris uita molestijs
Curisq; (pectus quæ reliquis coquant
Mortalibus) per lætitiā fluit
Luxumq; & ægris pura laboribus.

Ergo insolenti fœta superbia
Corda intumescunt: pectora spiritus
Ventosa tendunt cæcus amor sui
Frena impotenti dat uiolentiæ.

Tecta inuidendas non capiunt opes,
Felicitem non animus suam:

Et uota uincens spemq; superfluus
Luxus fatigat, nec satiat tamen.

Verbis minores terrificant feris,
Et fastuosæ mole potentiæ:

Vultu procaci & uocibus improbris
Adblandiuntur nequitie suæ.

Nec impudentis garrula uanitas

Conten

Contenta linguæ fundere toxica
Terras per omnes, astra laceffere
Audet, Deumq; in sana superbia.
Hæc mente spectant attonita pij,
Et æstuant pectore fluctuant:
Secumq; mussant, Scilicet hæc Deus
Quum cernat, atris abstinet ignibus:
Opes abundè suppeditant malis,
Crescitq; nullo fine pecunia:
Secura pacis molliter otia
Quassante nullo turbine transigunt.
Frustra ergo puro pectore uiuitur:
Frustra innocentem contineo manum:
Frustra labores perfero, torquor
Dolore, nullis non crucior malis.
Rursus uerebar ne temerario
Ausu improbare consilium Dei,
Ac arbitrarer fortè miserrimos,
Selecta quos is pignora nuncupat.
Causas latentes dum sequor anxius,
Et pertinacis uiribus ingeni
Pugno, profundum se chaos ingerit,
Et nocte mentis lumen adobruit.
Labore tandem fellus inutili
Ad te recurro, rex bone celitum:
Quietus expecto ex adytis tuis
Quid hos & illos separet exitus.
Vidi repentè quàm pede lubrico
Starent superbi: quàm stabiles parum
Opes tenerent, quàm fragili loco
Fultos ruina præcipiti trahas.

Pro-

Procella uindex ut sonuit tua
Ire fugaces cum domino suo
Euanuerunt diuitiæ: manet
Vmbra inuidendæ nulla potentia.
Sæ nocte mentes iudificans fugit
Imago somni: & quæ modo pectora
Sopita uano terruerat metu,
Ritus per urbem mox ciet omnibus.
Donec uiderem hæc, mæror & anxie
Mentem obruebant sollicitudines:
Aut hæsitantem, ceu stupidum pecus,
Torpor ligabat pectore marcido.
Arcana sed uis interea tui
Me fulciebat numinis, ac manum
Dextram regebas: auspicio tuo
Ductuq; clarus fulgeo gloria.
Quid terra præter te mihi? quid polus
Offert colendum? cor mihi tabuit,
Infracta mens desiderio tui
Languibat, ægrum corpus inaruit:
Tu rursus artus robore uiuido
Firmasti: opimas suppeditasti opes.
Qui te relicto, spe stolidi deos
Vanos adorant, cladibus obruis.
Te sector unum, tu superas meis
Spes una rebus: præsidio tuo
Liber periculis, auctus honoribus,
Te sempiternis laudibus efferam.

PSAL. LXXIIII. *Vt quid Deus repulsi.*
st. &c. Carm. gen. 3.

CUr nos relinquis penitus, ô rerum parens,
 Hosti q̃z dedis impio?

Lupis uorandum cur gregem pastor tuum
 Ira obstinata deseris?

Memento cœtus seruitute ab aspera
 Quem uendicasti: quem tibi

Peculiari sorte, patrimonium
 Ceu proprium, receperas.

Colles Sionis, numinis sedem tui,
 Bonus fauensq̃z respice.

Tandem resurge, & hostium superbiam
 Compesce: perde funditus

Hostes proteruos, qui tuum sacrarium
 Manu nefanda polluunt.

Clangunt sonora buccina, non quæ tuas
 Laudes canat, ludibrio

Sed festa acerbo quæ profanet. in tuis
 Vexilla figunt turribus.

Bacchatur audax ira frenis libera
 Aedis ruentis it fragor:

Quales sub altis murmurant quercus iugis,
 Cæsæ bipenni quum ruunt.

Demoliantur malleis & uectibus
 Cælata templi limina.

Populatur ignis adyta: nominis tui
 Contaminant sacrarium.

Secumq̃z tacito comminantur pectore
 Se diruturos omnia.

Nec

Nec temerè flammis strata fumant omnia
Tuo dicata cultui
Loca signa nusquam, nulla iam miracula:
Propheta nullus perditos
Solatur, & spe quamlibet lenta, tamen
Spondet malorum terminum.
Quousq; tandem nomini fines tuo
Hostem proteruum illudere?
Quousq; acerbis facta dira & impia
Exasperabit iurgijs?
Cur otiosus retrahis manum? exsere
Tandem potentem dexteram.
Tu noster olim rector & custos Deus
Piscis abusq; seculis.
Te uidit orbis uindictantem ab omnibus
Semper tuos periculis.
Secessit unda te iubente, & uitreo
Muro liquor coërcuit
Cursum: feroces uiribus suis duces
Ponti recursus obruit.
Ipsum marinis uastiores belluis
Hansit tyrannum, & asperis
Afflicta saxis, fluctibus cadauera
Eiecta uultur Aethiops
Vorauit: inter æstu arenas torridas,
De cote dura limpidi
Fluxere riu: te imperante substitit
Arente flumen aluco.
Tuus dies est, nox tua est: solis iubax
Radijs adornas aureis.
Acquorq; claudis litorum repagulis,
Terras.

Terrasq; cingis fluctibus.
 Aestate lenis frigus acre, frigoris
 Aestu rigorem temperas.
 Domine intuere probra, contumelias,
 Et hostium ludibria,
 Qui te lacessunt impijs conuicijs,
 Molestijs nos opprimunt.
 Ne trade uitam turturis tuæ feris.
 Turbam tuorum pauperum
 Ne sempiterna obliuione desere.
 Memor tui sis fœderis.
 Nam nec tenebræ nos tegunt, nec pellimus
 Obscuritate iniurias.
 Ope destituti & omnibus fracti malis
 Populi pudori consule:
 Vt te merentem prosequantur laudibus
 Miseri leuati luctibus.
 Exurge rector orbis optime, & tuam
 Causam tuere: sis memor
 Quæ probra passim nomini semper tuo
 Stulta ingerat procacitas.
 Voces superbas & tumultus improbos
 Silentio ne supprime:
 Curamq; rerum gerere te mortalium,
 Qui negligunt te, sentiant.

PSAL. LXXV. Confitebimur tibi De-
 us: confitebimur, & inuocabimus, &c.

Carm. gen. 13.

TE nos carminibus, rex bone patrijs
 Dicemus meritò: te celebrabimus
 Præsen-

Præsentem miseris: & memorabimus

Facta illustria posteris.

Quum plenis uenient tempora sæculi,

Cogam, inquit Dominus, concilium meum:

Iustis supplicijs prosequar impios,

Iustis muneribus pios.

Fundamenta soli dissiliant licet,

Turbetur trepidis gens hominum minis,

Fundamenta soli fluxa adamantinis

Nectam rursum ego uinculis.

O stultos: quoties admonui modum

Vesanae ut facerent nequitiae suae!

In caelum quoties admonui impios

Ne stultè arma capesserent!

Quid caelum stolidi uoce lacescitis?

Qua spe sic furitis? spiritus arrogans

Cuius praesidio fretus in aethera

Cristas erigit impias?

Eois coëat uiribus Occidens,

Coniurent calidae cum Borea plage,

Frustra diuitias, sceptri, potentiam

Cuiquam conciliauerint.

Vnus rex hominum res hominum suo

Versans arbitrio, præcipitem trahit

Illum de folio, plebis ab infimæ

Hunc sæce ad solium erigit.

Nam cratera meri purpurei Deus

Iam dextra tenet, & uindice pharmaco

Vndantem pateram temperat, & malis

Iustum supplicium parat.

Illinc impietas undiq3 ab ultimis
 Terrarum spatijs hauriet, & mero
 Consumpto, cupido gutture turbida
 De sæce exitium bibet.
 At me uate, Dei, quem genus Isaci
 Et ture & precibus placat & hostijs,
 Omnis posteritas munificentiam
 Et uim numinis audiet.
 Confringam tumidæ tela superbiæ
 Formidata bonis: cladibus obruta
 Emerget pietas, & super æthera
 Toller conspicuum caput.

PSALM. LXXVI. Notus in Iudæa De
 us: in Israel magnum nomen eius, &c.

Carm. gen. 13.

GEntes profanæ numinis loco colunt
 Sibi quisq3 quem finxit Deum:
 Iudæa uerum nouit & colit Deum,
 Laudatq3 festis cantibus:
 Deum Sionis incolam, Solymæ sacris
 Cui templa fumant ignibus.
 Illic minaces fregit arcus, lucida
 Fregit sagittæ spicula.
 Clypea sinistris rapuit, enses dexteris:
 Funesta bella sustulit.
 Tubelluos montium clarus iugis
 Apparuisse: tu feram
 Compescuisti fortium superbiam
 Regum

Regum potenti dextera.
 Fracta minacis spiritus ferocia,
 Prædæ fuere: aut ferreo
 Somno grauati condidère lumina.
 Obtorpuere dextera
 Fortes uirorum, uis equorum, & curruum
 Elanguerunt impetus.
 Tuum uerendum nomen & numen. tuæ
 Quando æstus iræ incanduit,
 Quis obuiam aufit ire? quis miserum caput
 Tuo furori obiecerit?
 Quum templa mûdi fulminû quateret fragor,
 Ut impia tyrannide
 Pœnis repressa simplicem modestiam
 E seruitute abduceres,
 Attonita tellus filuit: imbellis pavor
 Mentis superbas perculit.
 Ultricis iræ scelera pœnis obruta
 Humana gens quum cerneret,
 Boni efferebant laudibus te, conscius
 Premebat horror impios.
 Vota ergo Domino nuncupate & reddite:
 Domino uerendo munera
 Ferte uniuerſi ciuitatis incolæ
 Sanctæ, Deum q̃ agnoscite,
 Reges superbi quem pauent, qui spiritus
 Feros retundit impijs.

PSALL XXVII. Voce mea ad Dominum
 clamaui,

Carm. gen. 6.

K ij

TE uoce semper, te prece supplice
Rerum inuocabo conditor optime.

Nam lenis ac placatus aurem

Das facilem miseris querelis.

Ad te refugium premerer malis,

Ad te tetendi sollicitus manus

Sub nocte sola, donec atras

Lux tenebras rediens fugaret.

Mens inquietis fracta doloribus,

Surda abnuebat aure fidelium

Voces amicorum, medellæ

Impatiens: animusq; solum

Intentus in te, cum lacrymis preces

Miscens fremebat: pectora debili

Concussa singultu sonabant,

Cura animi cruciabat artus:

Aestus uetabat sollicitudinum

Dulcem soporem carpere lumina:

Segnis ligabat membra torpor,

Vocis iter dolor obstruebat:

Tum mente uersa uoluere sæcula

Cœpi anteacti temporis, ac Dei

Numen bonis præsens, nec unquam

Auxilij miseris auarum.

Laudum subibat quas tibi carmine

Lyre canebam suauiloquæ ad modos:

Secumq; uestigabat ægra

Mens uario labefacta motu,

Num me relæto in perpetuum Deus

Opis benignam iam retrahit manum?

Nec amplius suum tenebit

Larga

Larga Dei bonitas tenorem?
 Nec ore uatum leniet anxias
 Curas suorum? nec miseris erit
 Placabilis? nec sistet iræ
 Præcipitem bonitate cursum?
 Tandem remisso pectore, Quò dolor
 Impellis? inquam: stant adamantinis
 Decreta cæli fixa uinclis,
 Nec dubio labefacta casu,
 Nec fracta ui, nec temporis inuidis
 Obliuiosi obnoxia dentibus.
 Rursus tuæ mentem subibant,
 Sancte parens, monimenta dextræ:
 Qui templa picti sideribus poli,
 Frugumq; campos germine fertiles,
 Et sæcla tot nostros ad usus
 Condideris pecudum & ferarum.
 Quàm sæpè, pœnis dum premis improbos,
 Tutoq; fulcis præsidio probos,
 Mortalibus clementiæq; &
 Iustitiæ specimen dedisti,
 Aeterne rerum conditor! omnia
 Consulta cuius factaq; sanctitas
 Illustrat. haud quicquam tibi ingens
 Orbis habet simile aut secundum.
 Mirante mundo tu Deus unice
 Miræ dedisti signa potentiæ,
 Ergastulis quum liberaisti
 Abramidas Pharij tyranni.
 Videre fluctus te tumidi Deus,
 Videre fluctus, & trepido gradu

Fugere: turbauit profundas
 Horror aquæ uitreæ lacunas.
 Fudere aquo las imperio tuo
 Nubes procellas de grauido sinu,
 Sonore rauco: grandinisq;
 Infremuit lapidosus imber.
 Cæli tonantis uastificus fragor
 Implebat aures: lumina fulgurum
 Terrebat ardor, & pauore
 Attonitæ tremuere terræ.
 Sali rubentis perula uastitas
 Ductore te tot millibus obruit
 Vestigia, & fluctu refuso
 Clausit iter Pharijs quadrigis.
 Moses & Aron (ceu pecudum greges
 Pastor reducit) præsidio tuo
 Duxere tranquillas per undas,
 Incolumes populi cateruas.

PSAL. LXXVIII. Attendite popule
 meus: I. gem meam, &c. Carm. gen. 1.

A Vdite Ifacide, & rerū pietate parentē (stros.
 Qui colitis pura, huc animos aduertite ue-
 Mira canā, sed uera canam: quæ lōga uetustas
 Occulit arcanis oracula mersa tenebris,
 Euoluam: priscis accepta parentibus olim
 Veriloquis dictis, in sæcula sera nepotum
 Transmittam: laudesq; Dei, mirandāq; facta
 Cognita de proauis discent me uate minores.
 Namq; parēs mūdi sancto quū fœdere gentē
 Iungeret Ifacidū sibi, patres pro dote natis
 Per

Per seriem, & seris uenientia sæcula sæclis,
Et legum monitus & facta ingentia iussit.
Scilicet ut memori benefacta priora tenentes
Pectore, consilium uitæ auxiliumq; regendæ
A Domino expectet, trepido turbate tumultu.
Ne tam cæca animos condant obliuia, legum
Irrita uentosis ut dent præscripta procellis.
Neu similes patrum malè grata mète rebelles,
Deficiant animi instabiles, dubioq; labantes
Pectore. Cur soboles Efræmi docta sagittis
Figere uel iaculo quamuis distantia certo,
Terga dedit penè ante tubas? latebrisq; salutē
(Opudor) abiectis quæsiuit turpiter armis?
Nempe quod auersos flexere per auia gressus,
Obliti legum & monitorum & fœderis icti,
Obliti tantorum operum quæ testibus olim
Patribus, in Pharijs Dominus patrauerat oris.
Quum mare diuisit sese cumulâte profundo,
Inter & aggestos undæ stagnantis acervos
Incolumē eduxit populum, duce nube, serena
Luce, per obscuras flamma preceunte tenebras.
Flumina de solidi patefecit uulnere saxi,
Damnatisq; siti riuos donauit arenis.
Nec fatiati undis linguas tenuere procaces,
Ausu immane scelus. deserta per auia rursus
Tenta uere Deum: & uentris stimulat uoracis
Inglutire, petiere cibos: ac talibus ora
Solu erunt, Silicis duræ qui flumina uenis
Elicuit, lubitoq; sitim torrente leuauit,
Non potis est panem, non lautæ fercula mēse
Addere: non epulis conuiuia larga profusis?

Audit omnipotēs, calidaq; accēsus ab ira est,
 Flāmarumq; globos fudit super agmina largis
 Imbribus. & stolidos compescuit ignib⁹ aulus
 Et populo tamen ingrato, totiesq; salutis
 Immemori acceptæ, dapibus dedit esse petitis.
 Castra super latē ætherij patefecit Olympi:
 Horreaq; & nubes cælesti semine foetas
 Ambrosiæ largos super agmina soluit in im-
 bres:

Cælestisq; cibi indulsit mortalibus usum.
 Cedere tum iusso campis ex aëris Euro,
 Mox trepidis uolucrum pluuias Notus attu-
 lit alis,

Non secus ac siccæ cumulos quū uerit arene,
 Pulueremq; trahit deserta per arida pallam.
 Castra super tensisq; super tentoria uelis
 Alituum tremulis resonabant agmina pennis,
 Et circū affusus cumulabant stragibus agros.

Iamq; epulis exēpta fames: sed praua libido
 Non exempta tamē, sed adhuc sine fine petita
 Faucibus hærebant epulę: Deus ecce repente
 Vltor adest: latē subito grassante ruina,
 Robora selectæ passim cecidere iuuentę.

Sed neq; tot pœnæ, neq; tot benefacta rebelles
 Continuere animos, nec tot miracula, rerum
 Natura monstrante Deū. Pater ergo procaces
 Casibus assiduis fregitq;, & robore fracto,
 Ante diem tremulæ succidit fila senectæ.

Vix tandem morbis vexati, erroribus acti,
 Omnibus exhausti propē cladibus, omniū e-
 Agnouere Deū: per tot discrimina testī (geni,
 Ere-

Ereptiq; malis, sæuoq; ex hoste recepti,
Verba tamen blâdis fundebât subdola linguis
Ore pij, mendace animo: neq; fœderis iſti
Seruauère fidem. Verum clementior ille
Sontibus ignouit: patria pietate remisit
Offensas, meritamq; ultro compescuit iram:
Quippe homines memor esse animi modò fla-
bra fugacis,
Quæ fragiles agitent morituri corporis artus.
O quoties inter uiduas cultoris arenas,
Inter saxa siti squalentia, numinis iram
Languentem insanis irritauère querelis:
Et sua diuinâs dimensi ad robora uires,
Virtutem breuibus uoluère includere metis,
Quæ mare, quæ terras, quæ cæli cõtinet orbes.
Scilicet obliti benefacta priora, salutem
Acceptam, & duri nuper iuga dêpta tyranni,
Et quæ per Pharias miracula plurima gentes
Edidit, in uitreos suffuso sanguine riuos,
Damnatisq; siti laticû sine munere mensis.
Et modò pestiferæ per celsa palatia muscæ
Spicula figebant liuenti tincta ueneno:
Et modò flumineis squalabant atria ranis.
Et nunc bruchus edax hominumq; boumq; la-
Agmine nûc dêso diræ exedère locustę. (bores,
Grandinis imbre hortos, lapidosa grandine ui-
tes,
Grandine siluarû Dominus decussit honorem:
Grandine prostrati fortes iacuère iuuenti:
Et segetû grauidos ruit igneus imber in agros.

Ira Dei, laxisq; furor bacchatus habenis,
Eumenidumq; faces, & cōsciū horror obrās
Pectora, turbabat stimulis prēcordia cæcis.
Tū leto patefacta uia est: mors sēua per omne
Passim hominū pecudūq; caput nulli æqua cu-
currit:

Primitias sobolis, carissima pignora, florem
Roboris, & seræ spem præsidiūq; senectæ
Prostrauit, quā Nilus aqua se diuite uoluit,
Et septē geminis refluū mare submouet undis.
Interea, cū pastor oues in pascua ducit,
Ipse suū Dominus populum deduxit ab omni
Vi procul & trepida formidine: fluctib; equor
Obruit infestos in se redeuntibus hostes.

At sancti tenuēre patres loca sancta, Deiq;
Parta manu, exclusit gentes prius unde profa-
Aut prostrauit humi uictas: & iugera mēs (nas,
Abramidis habitare dedit. Nec segnius illi
Irritare Deum, & rerum tentare parentem,
Fœdera negligere: & patrum de more rebelles,
Auertēre suos recto de tramite gressus:
Non secus ac arcus curuat se in cornua neruo
Adducto, dextraq; iterum neruoq; remisso
In faciem subito flectit se spontē priorem:
Liberā sic iterum gens impia uindice pœna
Ad sese redijt: cunctisq; in collibus aras
Erexit, sinxitq; sibi simulacra deorum,
Ac Dominū rerum meritis accendit in iras.

Audijt omnipotēs pater impia uota precesq;
Et sibi dilectam gentem contempsit: & aras
Ipse suas, ac Silonis tentoria liquit,

Sola sibi è cunctis electa habitacula terris.
 Deseruitq; sui monumentum fœderis arcam
 Hostibus in prædam: monumentū roboris, unde
 Clara Dei in cunctas splendebat gloria terras.
 Hos ferro, terræ iratus sibi nuper amata,
 Obiecit, flammis alios: cecidere cruento
 Ense sacerdotes: non connubialia festis
 Carmina sunt cantata toris, cariq; mariti
 Indeploratis uiduæ iacuere sepulcris.

Ast ubi iam pœnis meritam satiauerat iram,
 Ceu crapula excussa miles, lentoq; sopore
 Excitus, arma iterum fugientes uertit in hostes:
 Tergaq; uulneribus figens imbellia cæcis,
 Perpetuam asperxit uentura in sæcula labem.
 Non tamen Eframū præstantē fortibus armis
 Elegit, cui sceptrā daret: non ille Manassæ
 Pignora: sed Iudam, sed celsæ recta Sionis,
 Templā sibi & solido fundata sacraria saxo,
 Cumq; polo & stellis mansurā in sæcula sedē.
 Quiq; sequebatur pecudes in pascua Dauid,
 Sustulit è caulis, caram & sibi pascere gentem,
 Impositum solio, & sanctæ ius dicere terræ
 Iussit: & ille gregem studio curaq; fideli
 Rexit, & infestis defendit ab hostibus armis.

PSAL. LXXIX. Deus, uenerunt gen-
 tes in hereditatem tuam, &c. Carm. gen. 3.

Hereditatem, rector orbis, cur tuam
 Inuadit hostis impius?
 Ritu profano polluit sacraria
 Tuo dicata nomini,

Soloq;

Solòq; stratam funditus Solymam suæ
Tegit ruinæ molibus.
Truncata ferro membra te colementum
Passim per agros obiacent,
Lanianda rostris uulturum, crudelibus
Aut belluarum dentibus.
Riuu cruoris perluunt uias, uelut
Torrens adauctus imbribus.
Nec usquam amicus ossa sparsa qui legat,
Aut lecta tumulis obruat.
Functiq; fato pariter & superstites
Ludibrio accolis sumus.
Parens benigne, quem modum tandem tuæ
Speremus iracundiæ?
An continenter instar ignis omnia
Vorantis in nos sæuier?
Tui furoris uerte potius impetum
In impiarum gentium
Tot regna, nomen quæ tuum uel nesciunt,
Vel si sciant, non inuocant.
Semen piorum quæ laborant perdere
Armis, & urbes ignibus.
Reuocando uetera, parce genitor, crimina,
Faces furori subdere.
Sed penè cunctis obrutos malis, tua
Nos præueni clementia.
Offensionum mitis obliuiscere,
Nostræ salutis anchora.
Placatus adsis, splendor ut cunctis tuæ
Clarescat oris gloriæ:
Os obstruatur impijs, quærentibus

Num

Num noster hic cesset Deus.
 O iuste uindex, impios exercitos
 Pœnis uicissim cernere
 Fac nos, cruore qui piorum sordidi
 Nunc insolenter gestiant.
 Audi gementes carcerum qui uinculis
 Marcent: potente dextera
 De fauce mortis libera quos cœdibus
 Iamiam tyranni destinant.
 Et quam intulerunt contumeliam tibi,
 Et quam tuis iniuriam,
 Multiplicatam redde nostris accolis,
 Rerum perennis arbiter.
 Et nos, ouilis grex tui, quem pabulo
 Alis, tueris numine.
 Et posterorum posteri laudes tuas
 Cunctis canemus sæculis.

PSAL. LXXX. Qui regis Israel, inten
 de: qui deducis uelut ouem, &c.
 Carm. gen. 16.

HEBRÆI generis pastor, uti gregem,
 Blandè progenièm qui regis Ifaci,
 Inter qui geminos aligeros tuo
 Præscribis populo iura salubria:
 Selectæ soboli da bonus ac fauens
 Lumen posse tuæ cernere gloriæ,
 Da uim posse tuæ nosse potentia:
 Ac fessis properè porrige dexteram.
 Tu nos si placido lumine uideris,
 Cedent

Cedent continuò cetera prosperè.

O rex armipotens, quem statues modum

Iræ? quando humiles fuscipies preces?

Irroras lacrymis fercula, lacrymis

Misce continuis pocula iurgia

Nostri finitimi de spolijs ferunt,

Et nostra exagitant ludibrio mala.

O rex armipotens, agmina cælitum

Cui parent, faciem cernere da tuam.

Tu nos si placido lumine uideris,

Cedent continuò cetera prosperè.

Traduxi Pharia de scrobe uineam:

Prauarum expuleras semina gentium,

Vt puro sereres purius hanc solo.

Iam radix teneras fuderat undiq3

Fibras: iam tremulo frigore texerat

Montes: æqua Cedris brachia sparferat:

Tangebant teretes æquora palmites,

Euphraten teneri germina furculi.

Nudatam solitis cur modò sepibus,

In prædam hospitibus deseris hanc uagis?

Cur hanc sæuus aper proterit? alites

Carpunt? omnigenæ depopulant feræ?

O rex omnipotens, obsecro iam redi

Tandem, & sidereo prospice de throno:

Placatusq3 tuam respice uineam,

Plantaras propria quam tibi dextera.

Hunc saltem placidus respice ramulum,

Cui cultu assiduo conciliaueras

Robur, clara tui gloria nominis

Terrarum ut populis nota sit omnium.

Illic

Illic flamma uorat brachia uitium:
 Hic conuulsa gemunt: cæta bipennibus
 Hic duris resonant: omnia pectus eunt.
 Iræ iusta tuæ nos premit ultio.

Indulgens genitor, nunc ope subleua:
 Firma præsidio nunc propius tuo
 Hunc, uires & opes & decus antea
 Affectu patrio cui cumulaueras.

Vitam redde tuis, sancte parens, quibus
 Semper mors auidis faucibus imminet.
 At nos usq; duce te comitabimur,
 Præsentem miseris te celebrabimus.

O rex armipotens, agmina cælitum
 Cui parent, faciem cernere da tuam.
 Tu nos si placido lumine uideris,
 Cedent continuo cetera prosperè.

PSAL. LXXXI. Exultate Deo adiuto.
ri nostro: iubilate Deo, &c. Carm. gen. 21.

Exultate Deo nostro, bona dicite uerba
 Nostræ salutis iudici:
 Itacidum laudate Deum, Pæana canentes
 Ad tympani dulces modos.
 Nec lyra, nec cessent genialia nabilia: festis
 Tuba calendis clangite.
 Hunc læti celebrate diem, statuta sacra ferentes,
 Nam sic statutum est patribus.
 Sic lex sancta iubet, sic sacri fœdera pacti
 Percussa cum maioribus.
 Hæc est illa dies uentura in sæcula testis
 Memphiticæ tyrannidis:

Quum

Quum Pelusiæcis Hebri gens hospes in oris
Erraret, & linguæ sonum
Attonita ignotum audiret, nec nota uicissim
In uerba frustra os solueret:
Quumq; humeros curuaret onus seruire, ma-
Lassaret olla fictilis, (nusq;
Excussit manibusq; ollas, humerosq; leuauit
Luto, inquit optimus parens:
Auxiliūmq; tui poscenti in rebus egenis:
Et nube densa conditus
Intonuī: Meribam propter, tua iurgia passus,
Feci tui periculum.
Nunc etiam selecta mihi gens auribus hauri,
Et quæ paciscor accipe:
Si mea dicta uagis non tradas irrita uentis,
Nec alterum colas Deum,
Nec prostratus humi supplex noua numina ad
Sed unicum tibi me Deum (ores,
Esse uelis, Domini qui rupta compede Nili,
Iuris tui te reddidi:
Posce modò: spe plura feres, potiora petitis,
Maiora uotis auferes.
Hæc neq; dicta suas populus demisit in aures,
Bene nec monenti paruit.
Ergo ipsos sibi permisi: frenoq; remisso
Solui uagam libidinem.
O potius monita audissent mea: me duce rectū
Vtinam instiissem tramitem!
Namq; humiles illis subito fractosq; dedissem
Hostes, meamq; dexteram
Vertissem in gentes, quæ recta odere, profanas:
Et

Et supplices mendacibus
 Vultibus Ifacidum ambissent uerbisq; fauorẽ
 Felicum omne in sæculum
 Ifacidum, quibus almus ager fudisset abundẽ
 Frugum benignam copiam,
 Mellaq; de duri fluxissent uiscere saxi
 Per arua cultus in scia.

PSAL. LXXXII. Deus stetit in syna=
 dogæ deorum, &c. Carm. gen. 6.

Regum timendorum, in proprios greges,
 Reges in ipsos imperium est Iouæ,
 Qui iudicantur examinabit
 Nequitiam trutina seuera.
 Num fraudulentos se nper & impios
 (Inquit) dolosa lance fouebitis?
 Pauperq; pupillusq; uestrum
 Ceu scopulum metuet tribunal?
 Quin orbitatem cernitis anxiam?
 Arem querelis quin inopum datis?
 Cur pauperes non à superbo
 Ludibrio asseritis potentum?
 Frustra monemus: lumina cæcitas,
 Errorq; mentes obsidet: ut neq;
 Compaginem rerum solutam
 Iustitia pereunte cernant.
 Deos uocaui uos, dominos necis
 Vitaq; feci: sceptrifera manu
 Pacem dedi tueri, & armis
 Leiuserum cohibere bellum.

At mors iniquæ iusta superbæ
 Vltrix honores detrahet, & pari
 Ignobili cum plebe faro
 Purpureos rapiet tyrannos.
 Exsurge, legum frena manu Deus
 Capelle, cunctis a rbitrio tuo
 Qui regna dispensas, ut orbi
 Imperio domineris æquo.

PSAL. LXXXIII. *Deus, quis similis
 erit tibi? &c.* *Carm. gen. 2.*

NE taceas, ne cuncteris, pater optime, néve
 Preces tuorum sperne duris auribus.
 Ecce fremūt hostes circum, & miscere tumultu
 Sæuo parati cuncta, cristas erigunt.
 Concilia occultè cœeunt, populoq; minantur
 Tu quem tuendum propriè susceperas.
 Eia (aiunt) properate, omnem succidite siluā:
 Astirpe sobolem deleamus Ifaci.
 En sceleri iurata manus coit omnis in unum,
 Tua instituta ut deleant & fœdera.
 En cum palmifera iunctus Nabatheus Idume,
 Soboles Moabi, & Agareni, & Gabala,
 Cumq; Palestinis Tyrijsq; Amalecus & Ammō
 Syrusq; iungit castra Loti posteris.
 At tu sterne solo uictos, Madiana iuuentus
 Vt cæsa texit semitas te uindice.
 Sisara ceu tumidus cecidit, sæuusq; Iabinus,
 Cissontis undas turbidas quum sanguine
 Tinxere: infletæ passim iacuere cateruæ,
 Latamen

Latamen agris: nec fuga eripuit duces
 Orebum & Zebum: nec subtraxere latebræ
 A falce mortis Zebeamq; & Salmanam:
 Dicere non ueritos animo uotoq; superbo,
 Dominos futuros se tui sacrarij.
 At tu sancte parens, sic hos uertigine torque,
 Ut rotula cliuo, stipula uento uoluitur:
 Flamma uelut sicca populatur brachia filuæ,
 Per alta stridens montium cacumina.
 Sic urge attonitos consternatosq; procella,
 Tui furoris dissipa sic turbine,
 Sic animos dolor exurat, pudor ora coloret,
 Suis miserijs numen ut probent tuum:
 Sic ignominia fastum preme, damna timorq;
 Sic continenter terribitos exerceant,
 Te solū ut noscant Dominū, rerumq; potentē
 Quacunq; terras ambit axis ignifer.

PSAL. LXXXIIII. *Quam dilecta tabernacula tua, &c.*

Carm. gen. 8.

Rex armipotens, qui creperos tuo
 Bellorum arbitrio diuidis exitus,
 Ergo limina templi
 Lætus conspiciam tui.
 Hic cor lætitia palpitat: hic bonis
 Languet mens nimis ebria, gestiunt
 Artus, atria uiui
 Visuri propius Dei.
 Hic passer latebras inuenit, hic locat
 Nidum ueris auis nuntia. O atria
 Regis bellipotentis

Vt uos aspiciam libens!

Felix qui domui perpetuo tuæ

Hærens te celebrat: qui penitus suam

In te spem posuerunt,

Felices ter & amplius.

Felices studio qui properant pio

Templo sacra tuo ferre: per aridas

Valles fontis amœni

De rinis liquidis bibent.

Nec deerit pluuiæ quæ repleat cauas

Fossas, agmen aquæ, dum properat premens

Turmam turma, parentum

Ritu cedere iustimas.

O rex arripotens, da placidum tuo

Te regi, capitis cui decus inclytum

Indulsti: bonus aurem

Ne duram abnue supplici.

Tu noster clypeus, rebus in asperis

Spes & præsidium: iuxta adytum tuum

Vnius mora lucis

Pro mille est mihi sæculis.

Sim custos potius liminis in tuo

Templo, sancte parens, quam Solyma procul

Degam inter sceleratos

Multis clarus honoribus.

Tu sol, tu clypeus, tu Dominus: tuis

Tu das conspicua fulgere gloria:

Nec puro scelerum unquam

Claudis munificam manum.

O rex arripotens, quem penes exitus

Bellorum, & positis ensibus otia,

O bis

Obis terq3 beatos
Qui te spe solida colunt.

PSAL. LXXXV. Benedixisti Domine
terram tuam, &c. Carm. gen. 1.

Non semper tumidis feruent uexata procel
Aequora, nec gelida riget horrida ter- (lis
ra pruina:

Inq3 uicē ponunt uenti, mare sternitur, aura
Mitior in florem torpentes euocat herbas.
Nec semper Deus auertis mærentibus aurem
Durus, & indulgens iræ: quondamq3 fauore
Sponte tuū amplexus populum es, uinclisq3 fo
lutis

Seruitij, patrias duce te remeauit ad aras.
Oblitus scelerum & uiolati fœderis, iram
Lenisti, & patria texisti crimina cura.

Et nos ergo parēs, nostræ & spes una salutis,
Respice placatus facilisq3: animumq3 benignū
Accipe: perpetuæ neue implacabilis iræ
Sæuiat in seros etiam uindicta nepotes.

Respice nos melior tantum: quodcunq3 misel-
Spirat adhuc animæ, te respiciente uigorē (læ
Accipiet: populoq3 tuo, iam nube repulsa
Tristitiæ, lætos hilarabunt gaudia uultus.

Alme parēs, bonitate tua complectere fessos,
Speratq3 diu iam fructum ostende salutis.
Iam dudum expecto, Dominus dum læta futuri
Signa det, arcano pulsans præcordia motu,
Et dabit haud dubiè posita placabilis ira

Signa secūda: pijs dabit omnia prospera, leges
 Qui patrias & sacra colent, errore relicto.
 Ecce salus, ecce incultas bona copia terras
 Incolet, & læti renouatrix gloria sæcli.
 En bonitas, en alma fides feret obuia gressus:
 Terra fidem, cælo terras Astræa relicto
 Sancta colet: comes Astræa bona copia cælo
 Appluet, & lætos decorabit frugibus agros.
 Et quacunq; feret Dominus uestigia, gressus
 Ante ferent ius fasq; suos: lis, uisq; dolusq;
 Deferet afflictas per tot iam sæcula terras.

PSAL. LXXXVI. *Inclina Domine au-*
rem tuam, &c. *Carm. gen. 10.*

DAmitis aurem supplici
 Deus: saluti consule
 Ope destituti & pauperis:
 Nec iræ semper uindici
 Seruum tuum serua Deus,
 Cui spes salutis unica es:
 Serua inuocantem iugiter
 A solis ortu ad uesperum.
 Depelle mentis nubila
 Pendentis à te seruuli,
 Blande parens clementiæ,
 Promptus uocanti parcere:
 Intentus audi supplicem.
 Nam te uocamus arduis
 In rebus, inuocantibus
 Opem benignus quòd feras.

Nullus

Nullus deorum par tibi:
Nullus secundus: exserit
Nullus suam potentiam
Tam splendidis miraculis.
Rerum creator, ultimis
Ab orbis oris affluent,
Flexoq; gentes poplite
Te prosequuntur laudibus.
Solut nec æui termino
Inclusus aut potentiæ,
Deus deorum, gentibus
Miranda cunctis perpetras.
Legum tuarum semitam
Fac ingredi me: pectoris
Componere fluctus turbidos,
Tranquilla mens ut te colat.
Ut spiritus contagio
Emanicipatus corporis,
Tuam celebret gloriam,
Dum uita uoxq; suppetet.
Viua tua clementia
De fauce mortis erutus,
Quum uiriam fiducia
Sæuaret hostis insolens:
Secura quum uis numinis
Mihî immineret, tu Deus
Es lenis & placabilis,
Et pacta fidus reddere.
Mitis bonusq; respice,
Qui pendet ex te seruulum:
Opem fer, & uernaculum

Tuum periclis exime.
In me fauorem sentiant
Hostes tuum: ora decolor
Muter pudor, quum uiderint
Mihi te salutis uindicem.

PSAL. LXXXVII. *Fundamenta eius
in montibus sanctis, &c. Carm. gen. 3.*

A Bramidarum ceteras urbes supra
Dominus Sionis diligit
Portas, Sionis, imminet quæ montium
Fundata sanctis collibus.
O prædicanda posteris sæclis Sion,
Beata mater urbium:
Tecumne Babylon se audeat componere?
Tecumne Memphis insolens?
Ventura Babylon sub iugum Dei, Deo
Flexura Memphis poplitem.
Præclara quamuis & Palæstina & Tyros
Iactet uiroborum robora,
Nihil ad Sionem fortibus fœtam uiris,
Fauore tutam numinis.
Censore Domino humana gēs quum nomina
Ad profitenda confluet,
Quis non colonis ambiat, inferi
Quis non colonis ambiat?
Tum uox Sionem carminum, tum uox lyræ
Canent Sionem & tibix:
Et nostra si quid audiendum uox sonet,
Laudem Sionis uox canet:

Et

Et si quid animus uoce dignum excogiter,
Animus Sioni seruiet.

PSAL. LXXXVIII. Domine Deus sa
lutis meæ, &c. Carm. gen. 22.

L Vce uoco te, nocte uoco te, sola salutis
Spes, columen uitæ præsidiumq; meæ.
Alme parës, facilem ne uultum auerte præcati,
Neue humiles dura respue mente preces.
Mens hebetata malis torpet, confecta dolore
Funereas spectat languida uita faces.
Membra uigor liquit: mors unguib⁹ imminet a-
De tumulo tatum iam mihi cura meo est (tris,
Corpora non aliter pallent sub mole sepulcri,
Vulnere quæ subito mors inopina tulit:
Perpetuis quæ sub tenebris obliuia condunt
Alta, saluiferam te retrahente manum. (tū
Carcere ceu clausum, & cæca sub nocte sepul-
Me propè lethææ gurgite mergis aquæ.
Viq; premis, stratumq; urges, supraq; iacentē
Accumulas iræ fulmina cuncta tuæ.
Me ueluti scopulum fugiūt horrendiq; sodales,
Quos portum afflicta spes erat esse rati.
Affixusq; toro iaceo, ceu compede uinctus:
Languida cesserunt lumina uicta malis.
Interea lassas tendens ad fidera palmas,
Te, ueniente die, te, fugiente uoco.
Scilicet exspectas ut acerba morte preempto
Ostentes uires me reuocando tuas.

An rediuiua tuas in laudes ora resoluēt
 Quos gelido tellus claudit avara sinu?
 An tua sub tumuli bonitas cantabitur antro?
 Vulgabuntue tuam muta sepulcra fidem?
 Iustitiæ tuæ taciturna silentia pandent?
 An referent uires nox tenebræq; tuas? (mo:
 Ast ego, sancte parens, supplex tua numina cla
 Nec precibꝫ uacua est hora locûsue meis.
 Sâcte parës, animæ auxiliũ cur subtrahis ægræ?
 Cur lurda miseras respuis aure preces?
 Me dolor & primis labor anxius urit ab annis:
 Me trepidi exanimant corde micæte metus.
 Mefuror exagitat tuꝫ, opprimit undiq; terror
 Agmen ut hyberne quod fata mergit, aque:
 Aeger inops caris iaceo desertus amicis:
 Nec noti ærumnis ingemuere meis.

PSAL. LXXXIX. *Misericordias Do
 mini in eternum cantabo: &c. Carm. gen. 1.*

TV mihi carmẽ eris, rerũ pater optime, sem
 per:

Notaq; erit populis bonitas me uate futuris,
 Pollicitiq; immota fides, dum sidera mundo
 Voluentur tacito. citius quoq; sidera credam
 In chaos antiquum lapso se condere mundo,
 Irrita quàm sacri credam fore fœdera pacti,
 His concepta tuo quondam cũ Dauide uerbis
 Dum mare, dum tellus stare, dũ sidera cæli,
 Daudidici generis mansuram in sæcula prolem,
 Et stabilem regni uentura in tempora sedem.

Te

Te pater, ætherei cœtus, te iure piorum
Sæcla hominum celebrant, patrantem ingētia
mundo

Mirante, & stabilis ius inuiolabile pacti
Seruantem. quē terra tibi, quē conferet æther
Magne parēs? quē fiderei tremit omnis Olympi
Cœtus, & attoniti submissa mente tyranni.
Armorum belliq; potens, quocunq; moueris,
Alma fides clara circum te luce refulget.
Tu maris irau furias compescis, & undæ
Deiicis insanæ tumidos ad sidera fluctus.
Tu Pharon elatam letali uulnere sternis,
Et quicunq; tuis miserum caput obijcit armis.
Te, terræ cœliq; opifex: quæcunq; capaci
Complexu facies mundi reuolubilis ambit,
Auctore agnoscūt: Aquilo tibi seruit & Austere:
Thabor & Occiduum qui condit uertice solē,
Quiq; rubet radijs Hermon tepefactus Eois,
Læticia exultant. ualida tu robore dextræ
Clara per immēsum spargis miracula mundū.
Ante tuū solium tibi iustu apparet & æquum:
Ante oculos adstat bonitas, & nescia flecti
Promissi sincera fides. O tēq; quaterq;
Felices quos festarum clangore tubarum
Ad tua sacra uocas: quos sacri lumine uultus
Illustras, hila resq; tui sub nominis umbra
Custodis: bonitate tua super æthera uectis
Das uires, decus, imperium, das impia contra
Agmina, ceu clypeum, per dura pericula regē.
Tu tibi dilectum secreto numine uatem
Implesti, ut sæclis daret hæc responsa futuris:
Ipse

Ipse mihi legi media de plebe meoq;
 Impoſui regem ſolio, qui protegat armis
 Ifacidas, populoq; meo qui iura miniſtret:
 Davidis & ſacro perfudi tempora oliuo.
 Huic animum uiresq; dabo, præſensq; tuebor
 Perpetuò, ne fraude ſcelus, ne robur apertè
 Exitium ferat: ipſe hoſtes, ipſe impia ſternet
 Agmina: nulla meam uertet ſententia mentem.
 Auxiliumq; ſeram bonus, & ſuper ætheris axè
 Nominis auſpicio noſtri ſe gloria tollet.
 Iura dabit terris rapido quas gurgite claudit
 Hinc mare Sidonia fœcundum murice, & illinc
 Palmifer Euphrates, ſupplex me in uota uoca-
 Ille patrè. Deus ille meus tu, (dicet) & unū (bit
 Præſidium, una meæ cuſtodia certa ſalutis.
 Hunc ego præcipuo contrà dignabor honore,
 Supra aliosq; dabo rerum moderamina reges
 Quicunq; immenſum populis dant iura per
 orbem.

Nec meus abſiſtet fauor illi in ſæcla, nec illi
 Iurata æterni ſoluentur fœdera paſti.
 Quin ſobolè, & ſobolis ſeros in cūcta nepotes
 Sæcla dabo, & ſtabilis ſceptrum immutabile
 regni,
 Donec ab obſcuris lucem ſol dinidet umbris.
 Quòd ſi poſteritas mea fœdera ſancta proſa-
 net

Immemor, & legem ſpernat, iuſſamq; recuſet
 Ire uiam, domitos pœnis duroq; labore
 Compescam, & plagis uſq; exercebo rebelles.
 At neq; deſtituam regem bonitate perenni,

Fœdera

Fœdera nec soluam, nec quod semel ore pro-
Vlla immutabit ueturi tēporis ætas. (fudi,

Quippe semel sancto firinaui fœdere, iurans
Per me, Nulla dies initi cum Dauide pacti
Immemorem arguerit. soboles, dum sæcula
mundus

Voluet, ei patrij sceptri moderamen habebit.

Esto mi sol testis ad hæc, & conscia luna,

Cum quibus æquæuum sceptrū Iudæa tenebit.

At nunc, sancte parēs, tumida inflāmat^r ab ira,

Proijcis electum regem. rata fœdera pacti

Negligis, & capiti sacrum diadema reuulsum

Sternis humi, & populis præbes calcare prota-

Nuda patēt hosti disiectis oppida muris: (nis.

Si qua manet, gelida formidine concutis arcē.

Cunctis præda sumus populis: rapiuntq; fe-

runtq;

Vicini, insultantq; malis, miserosq; proteruis

Vocibus illudunt. hostis tu robore dextram

Interea firmas, perfundis pectora dulci

Læticia: ac gladios hebetas in uulnera nostros:

Nec recreas fractos duro in discrimine belli.

Iam decus & regni splendor, iam proxima celo

Maiestas uersa in tenebras, soliq; superbi

Gloria strata iacet. breuis immatura iuuentē

Stamina præcidis: miseræ pars ultima uitæ

In luctu, in squalore ignominiaq; fenescit.

Quem finem dabis ærumnis? nūquāme tuorū

Respicies clades uultu placatus amico?

An, ceu flamma furens, semper tua sæuiet ira?

Ipse memor tecum reputa quā concita no-

stræ

Tem-

Tempora prætereant uitæ. frustra ergo crearis
 Humani generis sobolem, ut brevis exigit æui
 Tempora, perpetuò curarum exercita fluctu?
 Dum fractam luctu & morbis, senioque, sepulcri
 Clauserit obscuro mors illacrymabilis antro.
 Heu bonitas ubi prisca? fides ubi pristina? ubi il
 Fœdera cōceptis quondā cū Dauide uerbis (la
 Facta tibi? cerne opprobrijs quib⁹ impia seruos
 Turba tuos premat insultans: quàm multa si
 lenti

Clausa sinu maledicta ferā, dū turba profana,
 Dum circū innumere gētes conuitia fundunt,
 Nosq; tui Christi uerbis petulanter amaris
 Aduentum sperare iubent. At tu bone rerum
 Conditor, æterno uerax celebraberis æuo.

GEORGII BV=

CHANANI PARAPHRASIS, IN
 quartum librum Psalmorum.

PSAL. XC. Domine, refugium factus es
 nobis in generatione, &c. Carm gen. 3.

Cælitum rector bone, ab usq; primis
 Sæculis, mundi rudis & iuuenta
 Qui laborantes ope subleuasti

Semper amicos:
 Ante-

Antequam tellus noua parturiret
Montium saltus, tegetetq; montes
Lucidus cæli decor, ante metas

Lucis & umbræ:

Tu manes idem pater orbis, unus
Nec uices rerum patiens, nec æui
Termino clausus breuis: unus expers

Finis & ortus.

At breuis nobis miseraq; uitæ
Fila paulatim tenuas, senecta
Donec in putrem cinerem caducos

Soluerit artus.

Tempus annorum tibi mille, lucis
Instar hesternæ, fluidiq; puncti,
Nulla decursus quod, ubi recessit,
Signa relinquit.

Nostra uanescit tenues in auras
Vita, per siccas uelut unda arenas,
Aut uelut sensus per opaca ludens
Noctis imago.

Herba ceu uerno saturata rore
Mane, mox languet medio sub æstu,
Mox humi comis iacet arefactis
Vespere sero.

Præter & uitæ mala tot fugacis,
Quæ uoluptates uitiant amaro,
Ira turbatis tua semper instans

Pectora uexat.

Quicquid erramus temerè aut malignè,
Quæ timor celat tenebris pudorùe,
Tu uides, nec te latet inquieti
Pectoris æstus.

Dum

Dum tui pœnas meritas furoris
Mens reformidat, propè cogitata
Ocyus uitæ spatium citatis

Aufugitalis.

Septies denos spatiosa in annos
Vita procurrit: quibus est senecta
Firmior, ferme in decimum supersunt

Amplius annum.

Quid senectutis memorem labores?
Transuolat blandæ breue uer iuuentæ,
Inquies curis miserisq; morbis,

Ocyus Euro.

Deinde quis iustæ tolerabit iræ
Impetum, si iam iubeas nocentes
Pro modo offensæ numeroq; iustas

Pendere pœnas?

Sic pater, sic ô numerare fluxæ
Nos doce uitæ spacium, caducis
Mens ut à curis reuocata, ueri

Lumen honesti

Cernat. O tandem, placidus fauensq;
Desine irarum, propiusq; seruis
Semper assueta tibi lenitate

Consule fessis.

Fac tuæ fructu bonitatis aucti,
Gaudio tandem satiemur: ægris
Liberi ut curis reliquos agamus

Suauiiter annos.

Cedat & lætis fugiens uicissim
Luctus, exacto modus & labori
Par uoluptatis subiens amarum

Mitiget æuum.

Facta

Facta, maiestas, opera, amplitudo
 Nota sint seruis tua, posterisq;
 Nota seruorum, tua qui libenter
 Iussa capeſſunt.

Fac tuæ ſemper bonitatis ut nos
 Splendor illuſtret, bone rector orbis:
 Gratiaſ aspirans fauor actiones
 Proſperet omnes.

PSAL. XCI. *Qui habitat in adiutorio
 altissimi, &c.*

Carm. gen. 6.

SI protegendam præſidio Dei
 Credas ſalutem, rem, ſobolem, domum,
 Infana quum ſors intonabit,
 Si Domini fugias ſub umbram,
 Securus omnem fer uolentiam
 Sortisq; mortisq;, & terrificas minas
 Contemne, ſecurus tumultum
 Deſpicias creperi duelli:
 E fraude cæca te Deus eximet,
 Frangetq; caſſes inſidiantium:
 Nec ſæuiens latè uenenum
 Letiferæ patièrè peſtis.
 Expandet alas te ſuper, & ſuis
 Pennis fouebit rebus in aſperis:
 Certusq; promiſſæ ſalutis
 Sub clypei latitabis umbra.
 Noctis per atræ cæca ſilentia
 Non expaueſces cæca pericula:

M

Non luce grassantem timebis
Perniciem, nec aperta bella:
Interq; strages mille cadauerum,
Dextra, sinistra, mille cadauerum
Periculorum exors propinquam
Incolumis fugies ruinam.
Pœnam luentes interea malos
Lætus uidebis præsidio Dei
Securus armorum & tumultus,
Ceu ualidis tegerere muris.
Nec te, nec ædes uis propius tuas,
Aut damna tangent. Nam Deus Angelos
Custodiæ tuæ salutis
Præficiet, uigilesq; ad omnes
Motus, uiarum qui referent moras:
Qui per salebras te manibus ferant,
Ne saucietur pes recussus
Obiicibus scopulorum acutis.
Securus atras inter & aspides
Deges, ferarum & pignora tigridum:
Tutusq; calcabis dracones,
Et Libycæ catulos leonæ.
Obseruat, inquit, me, Deus, unicè, &
Honore nomen prosequitur meum:
Laboriosis hunc uicissim
Incolumem eripiam periclis.
Præsens uocanti subsidium feram,
Et imminenti rebus in asperis
Fato eximam: exemptoq; honorum
Eximium decus arrogabo.

Faxo

Faxo uirenti robore transigat
 Seræ senectæ tempora suauiter:
 Meosq; monstrabo beare
 Qua soleam ratione amicos.

PSAL. XCII. *Bonum est confiteri Domi-
 no, & psallere, &c.* Carm. gen. 3.

TE prædicare, laudibus te prosequi,
 Rex alme cælitum, decet:
 Seu sol Eoa luce terras purpuret,
 Seu nox tenebris obruat.
 Lux prædicantem me tuam clementiam,
 Nox audiet constantiam:
 Nec uoce tantum, sed canora barbitō,
 Sed cymbalo, sed nablio.
 Operum tuorum tacita cogitatio
 Animum iacentem exsuscitat.
 Quum facta reputo, gestiunt præcordia
 Perfusa dulci gaudio.
 Opera, facta, ô uerè magna, ô sub caua
 Consilia nube condita:
 Consilia cæcis mentibus mortalium
 Ignota: qui non cogitant
 Florere prauos instar herbæ, quam fouet
 Sollenis, humor educat:
 Mox instar herbæ frigorū afflatu leui
 Marcentis euanesccere.
 Tu semper idem permanes, nec sentiens
 Rerum uices nec temporum:
 Sceleris amicos ac tuos hostes premet

Ruinæ inevitabilis:

At me fouebis patria indulgentia,

Crudo uigentem robore:

Et rore mitis balsami iustum imbues,

Roseo iuuentæ lumine.

Oculis malignis qui tuentur me hostium

Pascam ruinis lumina

Et impiorum qui creant molestiam

Mihi, lætus excidium audiam.

Ceupalma, iustus germinabit interim,

Aut Cedrus in Libani iugo,

Quam non procellæ, non calor, non frigora

Honore nudant frondium.

Quæ planta firmis hælerit radicibus

In æde Domini aut atrijs,

Se flore amæno frondibusq; uestiet:

Fluxq; lapsu temporis

Aegrè senectæ damna nulla sentiet,

Onerata largis fructibus,

Vt nota cunctis gentibus sit æquitas

Domini potentis: qui meæ

Arx est salutis una, qui nunquam malæ

Affinis est iniuriæ.

PSAL. XCIII. Dominus regnauit, deco=
rem indutus est, &c. Carm. gen. 2.

I Am Dominus rerū imperiū suscepit, amictus
Decore multo & dignitate: robore
Iam sese accinxit: Dominus, qui mœnia mundi
Firmauit, ullo non mouenda sæculo.

Cuius

Cuius ab æterno solium est immobile regni,
 Vt ipse, nullas temporum metuens uices.
 Flumina præcipientes uoluant quâ murmure flu
 Et æquor undis æstuet minacibus, (Etus,
 Cōpescit Dominus gaudis turgentia nimbis
 Flumina, minacis sternit undas æquoris.
 Stat fixum & cunctis manet inuariabile sæclis
 Quodcunq; Dominus ore sancto protulit.
 Quæq; eadē exornāt Domini sacra mystica, nul
 Obluionis damna seræ sentient. (la

PSAL. XCIIII. Deus ultionum Dominus,
 Deus ultionū liberè egit, &c. Carm. gen. 14.

○ Fraudis ultor, sceleris ô uindex Deus,
 Ostende numen impios contra tuum.
 O iuste iudex orbis expergiscere,
 Meritisq; pœnis reprime arrogantiam.
 Quousq; tandem, rector orbis optime,
 Sese superbè iactitabunt impij?
 Deuota sceleri factio in scelere suo
 Plaudit, sibiq; fabulis stultis placet:
 Tuumq; populum pedibus interim premunt,
 Tuam proteruè hereditatem proterunt.
 Viduam trucidant aduenamq;, & omnibus
 Parente cassos obruunt molestijs:
 Secumq; mussant, Hæc Deus non aspicit,
 Nec fanda prorsus & nefanda intelligit.
 Gens ergo bruta penitus ignorantia
 Obsessa pectus somnolentum, discute
 Animi ueternum, & cogita tecum, Deus

Qui fecit aurem, surdus est: qui lumen
 Formauit orbis, ipse nihil uidet: uagas
 Sine legentes recta qui sequi docet,
 Non is suorum puniet scelera, quibus
 Oracla legum sacrosancta credidit:
 Arcana nostri pectoris nouit Deus,
 Consilia uana, spes inanes, turbidos
 Aestus. Beatus ille demum quem parens
 Erudit amore patrio, legis suae
 Cui scita monstrat, rebus in duris aget
 Securus æuum, dum paratur impio
 Nassa, in lacunam incogitantem quæ trahat.
 Hereditatem nec Dominus unquam suam
 Ope destitutam negliget, nec impijs
 Prædæ relinquet, sed tribunal iudicum
 Ad æquitatis dirigit normam suæ:
 Vitamq; ad illam dirigent boni suam.
 Contra scelestos quis mihi auxilium feret?
 Mecum impiorum quis premet superbiam?
 Nam iam sepulcri frigidus sub frigido
 Cumulo iacerem, nisi Dominus opem mihi
 Præstans tulisset, & sua clementia
 Firmasset animum, & iam uacillatæ gradum
 Fulcisset: & me penè submersum malis
 Solatus esset, anxietq; nubibus
 Curæ remotis reddidisset gaudium.
 Mecum loquebar, Quid scelestis cum Deo
 Commune: scelera legis umbra qui sua
 Tegunt, bonorum fraudulenta qui in caput
 Concilia coeunt: factione innoxium
 Premunt, iniquisq; obruunt sententijs.

At

At rector orbis me tuebitur, meæ
 Custos salutis, arx meæ fiducia,
 Pro scelere prauis digna reddet præmia:
 Suis & ipsos artibus pessundabit
 Rerum creator Dominus, ac noster Deus.

PSAL. XC V. *Venite exultemus Domino,
 iubilemus Deo, &c.* Carm. gen. 2.

Eia alacres cuncti Dñi celebremus honores:
 Salute parta Domino agamus gratias.
 Eia alacres rapiamus iter, mora segnis abesto:
 Dominum canora personemus barbitō.
 Magnus enim Dominus Deus est: Rex magnus,
 Lōgē uniuersis est deis potētiōr. (& orbis
 Ille manu fulcit uastā penetrālia terrā,
 Et nube cincta montium fastigia.
 Ille uagum fecitq; & factum tēperat æquor,
 Terramq; salis innatantem fluctibus.
 Eia igitur genibus flexis manibusq; supinis,
 Dominoq; nostro supplicemus & patri.
 Noster enim Deus est, nos grex illius: ab uno
 Pendemus illo, spiritumq; ducimus:
 Si modò non lentam uerbis damus illius aurē,
 Nec respuamus monita pertinaciter:
 Nec, uelut ad Meribā, me rixis, inquit, acerbis
 Et arroganti prouocetis murmurē:
 Aut, Arabū ueluti quōdam per inhospita saxa,
 Vires rebelli uoce tentetis meas:
 Quum proauī uestri me explorauēre, meamq;
 Didicēre factis plurimis potentiam.

M iiii

Illa quaterdenis mihi natio restitit annis:
 Dixiq; semper interim, Hæc gens desipit,
 Et mea securas transmittit dicta per aures.
 Ira ergo iusta in pertinaces concitus
 Iuraui, Terræ gens hæc ingrata beata,
 Promissa amicis comoda haud carpet meis.

PSAL. XCVI. Cantate Domino canti-
 cum nouum, &c. Carm. gen. 10.

Non uisitato pangite
 Orbis parentem carmine,
 Orbis coloni, incognitis
 Abusq; terræ finibus.

Cantate Dominum, laudibus
 Nomen beatum tollite,
 Et mente grata agnoscite
 Vestræ salutis iudicem.

Sol quâ recurrit audiant
 Gentes Dei potentiam,
 Stuporq; dulci gaudio
 Perfusa oberret pectora.

Nanq; unus est uerè Deus
 Cunctisq; maior laudibus
 Et Dijs timendus cæteris,
 Quos horret horror credulus.

Vesana gentes cæteræ
 Pro dijs colunt ludibria:
 Dominus potenti dextera
 Cælum solumq; condidit.

Apparet illi diguitas,

Aucto-

Auctoritas, potentia;
Eiusq; templa fiderum
Fulgore lucent gloria.
Tribuite Domino gentium
Terras colentum sæcula,
Tribuite regi cælitum
Et robur & potentiam.
Tribuite magnitudinem
Tanto decoram numini:
Augusta templi ad atria
Adferite prompti munera.
Adeste, pompam adducite,
Et supplices procumbite:
Omnesq; rerum termini
Deum tremant & diligant.
Narrate cunctis gentibus
Regnare Dominum, qui ligat
Orbem catena immobili, &
Aquis gubernat legibus.
Lætetur æther, gestiat
Tellus, fretum præ gaudio
Exultet, & quicquid freti
Sallas lacunas incolit.
Campi uirescunt auij,
Se culta fruge uestiant,
Arrideantq; floribus
Siluæ, & grauentur fructibus.
Natura rerum gestiens,
Cunctos per artus sentiat
Dei sui præsentiam,

Et prompta iussis pareat.
 Ius namq; ueniet dicere,
 Aui suos ut asserat,
 Mundamq; iustis legibus
 Et ueritate temperet.

PSAL. XCVII. Dominus regnauit, ex-
 ultet terra, &c. Carm gen. 2.

[I]pse sui Dominus regni inoderatur habenas:
 Lætare tellus continens, & insulæ
 Quas uagus Oceanus refluis cõplectitur undis
 Cuicunq; cæli subiacetis cardini.
 Hunc circum umbriferæ nubis prætexit amict^o
 Pallensq; multa fusca nox caligine.
 Apparent famulæ iuxta, firmantq; tribunal
 Seueritasq; dura, mitisq; æquitas.
 Ante uolant sætũm rutilantes fulminis ignes,
 Hostesq; flammis obruunt sequacibus.
 Fulguribúsq; micat latè flagrantibus æther:
 Attonita tellus intremiscit: montium
 Saxa fluunt, rapido ceu cera liquescit ab igne,
 A sempiterni pauida uultu numinis.
 Terra sui à uultu Domini tremefacta liquescit
 Et æquitatem templa cæli prædicant.
 Et quicunq; habitât terras ubicunq; remotas
 Nouère numen & Dei præsentiam.
 Illis ora pudor turpis confundat, inanes
 Quicunq; mentis stipites pro dijs colunt:
 Dúm q; sacris placant picti ludibria trunci,
 Sc

Se glorian tur impio in scelere pios.
 Quicquid ubiq3 Dei sub nomine credulus er-
 Honorat, unum adorer, unum diligit. (ror
 Læta Sion tenebras errorum cernet abactas:
 Iudæa dulci delibuta gaudio,
 Sacrilega aspiciet uani sacraria ritus
 Euersa, pœnas luere meritas impios.
 Nam procul astriferi trans ignea mœnia mûdi
 Tu frena rerum iustus arbiter tenes.
 Têq3 deos infra longè premis altior omnes,
 Tuq3 obumbras numinis fastigio.
 Ergo Deum quicumq3 pio complectere amore
 A scelere mentem contine puram & manû.
 Nā Domino cordi est pietas, uitamq3 bonorû
 Aui tuetur impiæ tyrannidis.
 Et lætum offundit lumen cultoribus æqui,
 Et pura sceleris corda recreat gaudio.
 Vos quibus est cordi reuerentia iuris & æqui,
 Gaudete, Domini spe fauoris ac opis
 Securi: gratoq3 Deum super æthera cantu
 Sanctûmq3 nomen eius usq3 tollite.

PSAL. XCVIII. *Cantate Domino cant.*

c.

Carm. gen. 10.

Non usitato carmine
 Rerum parentem pangite,
 Virtute qui uictoriam
 Non usitata rettulit:
 Sua ipse solus dextera,
 Externæ opis nil indigus,

Nos

Nos liberando, posteris
 Miranda gessit sæculis.
 Sensere gentes impie
 Bello Dei potentiam:
 Pœnas luendo, iudicem
 Sensere iustum & uindicem.
 Promissa soluit optima
 Fide Ifaci nepotibus,
 Partæ salutis testibus,
 Totius orbis incolis.
 Huic ergo læti psallite
 Totius orbis incolæ:
 Hunc ferte in astra laudibus
 Lætis, tubæ & clangoribus.
 Laudate Dominum barbito
 Neruisq; cæmen iungite:
 Lenisq; tibie modis
 Adsit sonora buccina.
 Testetur æquor gaudium,
 Et quicquid æquor occultit:
 Orbisq; terræ gestiat,
 Et quicquid orbis educat.
 Exulter unda fluminum,
 Leni susurrans murmure:
 Montesq; læti plausibus
 Deum uenire gaudeant.
 En ipse Dominus aduenit,
 Cunctis ut orbis incolis
 Det æqua iustus premia,
 Et facta plectat impia.

PSAL.

PSAL. XCIX. Dominus regnauit, tras-
cantur populi, &c. Carm. gen. 13.

Am regnum Dominus, spirituum pijs
Qui dat iura choris, suscipit: impijs
Horror terrificet pectora gentibus:
Tellurem quatiat tremor.
Nec tantum Solymæ uim Dominus sui
Fecit conspicuam numinis, & suę
Maiestatis opes cernere finibus
Terrarum dedit ultimis.
Ergo te meritis tollat honoribus,
Augustum celebret gens hominum tuum
Nomen, qui salubri temperie modum
Sceptris constituas tuis.
Selectæ soboli qui populi tui
Ius nullis dederis mobile sæculis:
Frenas iustitiæ qui moderamine
Aequali genus Ilaci.
Sublimem Dominum laudibus & Deum,
Solutus qui liquido regnat æthere,
Ferte, & scamna pedum (sanctus enim Deus
Est noster) ueneramini.
Huic Moses & Aron & Samuel bonus
Docti legitimis tingere uictimis
Aras, consilium quum peterent, data
Sæpe oracula petentibus.
De pila tereti nabis eis dabat
Responso ambiguis sollicito metu,
Legum quod monitus pactaq; fœdera
Seruassent stabili fide.

Aurem

Aurem supplicibus tu facilem dabas,
 O rerum genitor maxime & optime,
 Indulgensq; bonis, & scelerum simul
 Vindex, durus in impios.
 Sublimem Dominum tollite laudibus,
 Solus qui liquido regnat in æthere: &
 Montem quo colitur (sanctus enim Deus
 Est noster) ueneramini.

PSAL. C. *Iubilare Deo omnis terra, serui-
 te Domino, &c.* *Carm. gen. 23.*

O Rbis omnes incolæ,
 A sole Eo ad Hesperum
 Iubilare, & optimo
 Rerum parenti plaudite
 Mente læta, & ritibus
 Seruite puris numini.
 Gestientes gaudio
 Adite sancta limina.
 Ille noster est Deus,
 Noster parens & conditor.
 Non enim nos finximus
 Ipsi, sed illius sumus,
 Qui leui de pulvere
 Alit creatos & regit.
 Ad fores ergo illius
 Adite læti: gratias
 Agite: festis laudibus
 Benignitatem pangite.
 Prædicate cæteris

Nomen

Nomen beatum gentibus:
 Nam benignitas Dei,
 Et in suos clementia,
 Clausa nullo est termino:
 Et firma stat pactis fides
 Posterorum posteris
 In sempiterna sæcula.

PSAL. CI. *Misericordiam & iudicium can-
 tabo tibi Domine, &c.* Carm gen. 5.

TE salus rerum cano, qui precanti
 Lenis irarum es, facilisq; flecti,
 Impiorum idem tetricus rebelles
 Frangere fastus.
 Huc meæ uires uigilant, labores
 Huc ferent omnes, opis in tuæ spem
 Semper ut castis domus institutis
 Culta nitefcet.
 Si salutarem mihi tu serenus
 Porrigis dextram, tibi corde puro
 Seruiam, fraudum scelerisq; pura
 Seruiet aula.
 Nec mihi exemplum statuam sequendum,
 Litibus si quis miseros iniquis
 Vexet, aut causam tenuis clientis
 Prodedit hosti.
 Sponte qui prauis studijs inhaeret,
 Sit procul: sæui sceleris minister
 Candidos nunquam mihi censeatur
 Inter amicos.

Quis-

Quisquis incautum lacerat sodalem,
Clām ueneno iaculatus ictu,
Persequar, plectam penitusq; ab ima
Stirpe reuellam.

Nec meæ mensæ dapibus fruetur
Mentis elatæ tumor, arrogansq;
Vultus, & cunctos ueluti minores
Lumine spernens.

Veritas simplex quibus est amor,
Hos amo, amplector, uideo libenter:
His mihi seros socijs senectus
Impleat annos.

Integer uitæ mihi sit minister:
Tecta non intret mea fraudulentus:
Nemo mecum intra mea commoretur
Limina mendax.

Impios longè (mora nulla) terræ
Finibus pellam: procul omne monstrum
Ciuitas sancta ut Domini releget
Flagitiorum.

PSAL. CII. Domine exaudi orationem meam: *ps. c.* Carm. gen. 13.

EXaudi genitor sancte meas preces,
Clamorissq; sonum percipe lugubris:
Neu uultum misero subtrahe, cladibus
Omni ex parte prementibus.
Aures supplicij nunc adhibe meis:
Da uotis facilem te, pater optime,
Et pressio celerem porrigè dexteram,
Et

Et præfenti ope subleua.
Ceu fumi nebulae tempora transuolant,
Vt lentis coquitur torris ab ignibus,
Paulatim tacitus sic dolor aridis
Humorem ebibit artubus.
Dum luctu cracio me dapis immemor,
Vt fecta è uiridi gramina cespite
Arescunt nimio torrida sole, cor
Exsuccum mihi tabuit.
Crebrò sic remeans spiritus ilia
Tendit, sic gemitus pectora concutit
Mæstus continuò, tabida uti cutis
Iam uix hæreat ossibus.
Vt saltus habitans cuculus auios,
Aut tectis latitans noctua dirutis,
Aut turtur uiduus, solus, inops, dies
Et noctes uigiles gemo.
Dum ceu ludibrium rideor improbis,
Irrisumq; petunt fraude nefaria,
Nec panis cinere est gratior arido, &
Potum tempero fletibus.
Istis ira malis me cumulat tua,
Qui me sustuleras ex humili loco.
Sublimi grauius rursus ut è gradu
Tractum præcipitem dares.
Vt serò in tenebras umbra crepusculo
Vanescit, celeres deproperant dies
In mortem, ueluti sub medio die
Fœnum, corpus inaruit.
At te perpetuis sæcula sæculis

Nescientem, uolucris non fuga temporis
Carpit, nec memorem nominis obruet

Famam posteritas tui.

Tandem surge pater, testa Sionia

Iam lenis placido respice lumine.

Iam pleno redeunt tempora circulo,

Promissumq; ferunt diem.

Iam serui lapides respiciunt tui

Disiectos faciles, sparsaq; rudera,

Incultiq; soli iam miserabilem

Verla mente dolent uicem.

Vt uertat populos terror in externos,

Vt nomen Domini sit celebre omnibus

Et numen, trifidum quā colitur solum,

Formidabile regibus:

Verfam restituet quum Solymam, sue

Maieſtatis opes quum dabit aspici:

Lugentum miseris quum querimonijs

Fluctet se & prece supplice.

Scribentur tabulis ista fidelibus,

Seris ut Domini nota nepotibus

Sit laus, nec senium prodita posteris

Norit gloria sæculis.

De sanctis adytis ætheriæ domus,

Templi sepositis de penetralibus,

Cælestis Dominum non piguit soli

Curas respicere ad leues.

Nexorum ut gemitus audiat, & neci

Addictos tetrica compede liberet:

Laudes ut Solymæ templa Deo sonent,

Et

Et nomen recinat Sion
In cœtu celebri. Tum procul ultimis
Terrarum populi finibus exciti
Illuc sacra ferent, & Domino dabunt
Reges munera supplices.
Quamuis in medio curriculo meum
Robur comminuit, destituit manum,
Atq; xui spacijs tempora lubrici
Contraxit breuioribus:
Clamabo tamen, O mi Deus unice
In uitæ medio ne stadio breuem
Cursum siste rotæ. quantulum ad ultimam
Iam metam superest mihi?
Te nunquam breuib; clausa recursibus
Astrorum, senio conficiet dies:
Tu terræ stabilis môle, uolucris
Tu cæli prior ignibus.
Illis interitus stant sua tempora:
Tu nullo interitum tempore senties.
Annorum series cætera deterit,
Vt uestris teritur uetus,
Vt detrita nouis pallia uestibus
Permutat locuples: sic abit & redit
Et mutat facies imperio tuo
Mundi Dædala machina.
At tu, qui fueras, semper es atq; eris:
In te iploq; habitas: nec uarias uices
Decurso patiens tempore, permanes
Metæ sæcula nescia.
Sed serui soboles & sobolis tui
Serui posteritas per seriem tuis

Tecum perpetuis æmula sæculis,
Æui tempora transigent.

PSAL. CIII. *Benedic anima mea Domi-
no: & omnia, &c.* Carm. gen. 5.

Sit parens rerum mihi carmen: illum
Vox canat, sensus petat, & remotis
Quisquis est fibris uigor, & sacratum
Nomen honoret.

Mens Deo laudes cane, redde grates
Mens Deo: nullis benefacta sæclis
Excident, & quæ tribuit benigna
Munera dextra.

Qui scelus tollit maculosum, & ægros
Sanat angores, animoq; uires
Reddit, & uitæ properante fato
Prorogat annos.

Qui manu larga tibi plura donat
Ore quam poscas, animo uel optes:
Seruat & in morem aquilæ, uirentem
Flore iuuentam.

Integer iudex, scelerumq; uindex,
Tradidit sancto sua iura Mosi:
Hæci prolem docuit piarum
Dogmata legum.

Lenis & blandus, dare dona largus,
Tardus irasci: neq; sempiternæ
Sæuit offensæ memor, aut perennes
Ardet in iras.

Nec modus pœnæ numerusue nostris
Æquus

Aequus est culpis: bonitas redundat

Latius, terræ plaga quàm remoto

Distat Olympo.

Tam procul nostri maculas remouit

Criminis, quàm se procul à cubili

Gaditano sol oriens Eois

Exerit undis.

Qualis in natos placidi parentis

Lenitas, talis Domini benigni est,

Quidquis illius pietate uera

Nomen adorat.

Tu sinus mentis penitus repositos,

Tu pater nosti penetrabile cordis:

Quippe nos terræ memor è rubenti

Pulvere factos.

Herba ceu lactens pueri uenustas,

Prodit, occulto quàm adolefcit æuo,

Donec ut sænum cadat arefactum

Falee senectæ.

Instar aut floris Tyrio comantis

Murice, ut uultu modicè sereno

Risit, afflatu tepidi repente

Concidit Austri.

Sed Dei æterna bonitate in æuum

Tutus æternum. remanet piorum

Cœtus, & longa serie propago

Sera nepotum:

Si nec æternas uiolabit isti

Fœderis leges, memori quàm iussa

Mente seruarit, referat quàm uita

Puriter acta.

N iij

Ille flammantis super alta cæli
Culmina immotum solium locauit,
Et suo nutu facile uniuersum

Temperat orbem.

Angeli iussis Domini ministri,
Sub iugum ius est quibus & potestas
Cuncta cogendi, Domino Deoq;

Pangite laudes.

Quiq; castrorum comites meritis
Sub ducis tanti imperio, audientes
Sedulò dictis, Domino Deoq;

Pangite laudes.

Quæq; per vastos ubicunq; fines
Imperi pollens opifex creauit,
Plaudite, auctori Domino Deoq;

Pangite laudes.

Mens Deo grates cane: redde grates
Mens Deo: hunc sensus petat, & remotis
Quisquis est fibris uigor, & beatum

Nomen honoret.

PSAL. CIIII. *Benedic anima mea Domi-
no, &c.*

Carm. gen. i.

TE rerum Deus alme canam Dominumq;
patremq;.

Magne parens sancta quàm maiestate uerèd,
Aetheris æternas rector moliris habenas.
Te decor, auratis ambit te gloria pennis,
Et circumfusum uestit pro tegmine lumen.
Tu tibi pro uelo nitidi tentoria cæli

Et

Et liquidas curuo suspendis fornice lymphas:
 Et leuibus uentorum alis per inania uectus,
 Frenas ceu celeres uolitantia nubila currus.
 Apparent accinctæ auræ flammæq; ministræ,
 Vti uisla accipiant. Stat nullo mobilis æuo
 Terra, super solidæ nitens fundamina molis,
 Pollenti stabilita manu. terra obruta quondā
 Fluctibus, ut fuso super ardua culmina uelo:
 Sed simul in crepuit tua uox, tonitrūq; tremen
 Insonuere auræ, paulatim ascendere mōtes (do
 Cernere erat sensimq; cauas subsidere ualles:
 Inq; cauas ualles trepidas decurrere lymphas.
 Neue iterum immissa tellus stagnaret ab unda,
 Limitibus compressa suis resonantia plangit
 Littora, præscriptas metuens trāscēdere metas.
 Tum liquidi fontes inis de collibus augent
 Flumina, per uirides undas uoluentia campos,
 Vnde sitim sedent pecudes quæ pinguia tōdent
 Pascua, quiq; feris Onager laxa inuisa siluis
 Incolit, hīc leuibus quæ trahant aëra pennis,
 Per uirides passim ramos sua tecta uolucres
 Cōcelebrāt, mulcētq; uagis loca sola querelis.
 Tu pater aërios montes camposq; iacentes
 Nectare cælesti saturas, fœcundaq; rerum
 Semina uitales in luminis elicis auras:
 Vnde pecus carpat uiridis noua pabula fœni:
 Vnde olus humanos geniale assurgat in usus:
 Quæq; nouēnt festas cerealia munera uires:
 Quæq; hilarent mentes iucundi pocula uini,
 Quiq; hilaret uultus succus uiridātis Oliui.
 Nec minus arboribus succi genitabilis humor

Sufficitur Cedro Libanum frondete coronas,
 Alitibus nidos abies tibi confita surgit,
 Nutrit ubi implumes peregrina ciconia foetus
 Tu timidus montes damis: caua saxa dedisti,
 Tutus ut abstrusis habitaret Echinos in antris.
 Tu lunæ incertos vultus per tempora certa
 Circumagis puroq; accensum lumine solem
 Ducis ad occiduas constanti tramite metas:
 Inde superfluis cuncta inuoluentibus umbris,
 Per tacitas spargis nocturna silentia terras.
 Tum fera prorepat latebris, filiusq; relictis
 Prædator uacuis errare leunculus aruis
 Audet, & è cælo mugitu pabula rauco
 Te patrem exposcit: dein rursus sole renato
 Abditur occultis prædatrix turba cauernis:
 Inq; uicem subeunt hominumq; bouumq; labores,

Donec fera rubens accendat lumina uesper.
 Sic pater in cunctos didis te prouidus usus.
 Nec tantum tellus, genitor, tua munera sentit,
 Tâ uarijs foecunda bonis: sed & æquora ponti
 Fluctibus immensas circumplectentia terras,
 Tam laxo spatiosa sinu: tot millia gentis
 Squamigeræ tremula per stagna liquentia cau-
 da

Exultant: tot monstra ingentia & horrida uisu
 Veliferas circum nant puppes: grandia cete
 Effingunt molles uitreo sub marmore lusus.
 Atq; adeò quæ terra aruis, quæ fluctibus equor
 Educat à te uno pendent, pater optime, teq;
 Quæq; suo propriū poscunt in tempore uictū.

Te

Te magnam pādente manū, saturantur abūdē
 Omnia: te rursus uultum condente fatiscunt.
 Te tollente animam, subitō exanimata recur-
 runt

In cinerem: inspirāte animam te denuō, surgit
 Illico fœcundæ sobolis generosa propago,
 Et desolatæ gens incolit aurea terras.
 Sic eat, ô nullo regnet cum fine per æuum
 Maiestas diuina: suūmq; in sæcula lætus
 Seruet opus Deus, ille Deus quo territa tellus
 Concutiente tremit, mōtes tangente uaporāt,
 Fumifera trepidum nebula testante pauorem.
 Hunc ego, dum uiuam, dum spiritus hos reget
 artus,

Vsq; colam: tātū ille meas facilisq; bonusq;
 Accipiat uoces: nempe illo oblector in uno.
 At uerō impietas planē extirpetur ab ima
 Radice, & scelerum stirps nulla repullulet: ac
 nos

Tererū De^o alme patrē Dominūmq; canem^o.

PSAL. CV. *Confitemini Domino, & inuo.*
etc.

Carm. gen. 24.

CAnite Dominum, & inuocate
 Nomen eius: exteris
 Facta gentibus per orbem
 Predicate illustra.
 Ille sermo, carmen ille,
 Illius miracula,

Nomen eius, numen eius,
Vna nobis gloria.
Hunc amantem & hunc petentem
Palpiter cor gaudio.
Robur eius, pignus eius
Sacrosanctum roboris
Petite: uultum eius beatum
Continenter quaerite.
Subeat animum quanta nostris
Edidit maioribus
Signa, quæ portenta legum
Scita quæ reliquerit.
Vos Abrami, uos Iacobi
Posterius, serui Dei
Separati, sorte lecta
Natio, uos alloquor.
Ille rerum rector unus,
Orbis unus arbiter,
Fasta nostris firma seruat
Pacta cum parentibus.
Verba meministi: mille sancta in
Sæcla necessest fœdera,
Ista primitus cum Abramo,
Deinde iurata Isaco:
Isaci sancita nato,
Legem non mutabili:
Posterisque sempiterno
Roborata uinculo:
Quum tibi Chananæa (dixit)
Arua forte diuidam.
Turba numero parua quamuis

Adnena

Aduena illic degeret,
Aucta nondum stirpe longis
Temporum decursibus,
Regna quanquam & nationes
Exul errans uerteret,
Hostamen Dei benigna
Fouit indulgentia:
Vimq; duram præpotenti
Dextra ab illis arcuit:
Et minis reges molestos
Tetricis compescuit.
Ne mihi (inquit) consecratos,
Ne mihi unctos tangite:
A meis, moneo, prophetis
Abstinetè iniuriam.
Quum famem uoracem in orbem
Contumacem induceret,
Gentibusq; alimenta latè
Noxijs subduceret,
Præuium misit ministrum
Nili ad arua fertilis.
Filiu pulchræ Rachelis
Mango turpis uendidit:
Carceris latuit tenebris,
Crura uinctus compede,
Scamij donec soluti
Nota regi ueritas,
Crura ferro liberauit,
Solut animu crimine:
Et noua sortis benignæ

Iam

Iam uicissitudine,
Regiorum seruulorum
Seruus antè ignobilis,
Frena rerum tractat unus:
Nuper è custodia
Missus, aulæ purpuratos
Nunc coercet uinculis:
Et senum iuuenis seueræ
Præsidet prudentiæ.
Isaci tandem propago
Arua linquens patria,
Pinguis ad fluenta Nili
Castra fixit aduena.
Ac Deo fauente, læta
Stirpe sic refluuit,
Viribus breui ut præiret
Inquilinus incolas.
Tum Phari rector superbæ
Mente uersa Abramidas
Fraude molitus nefanda
Stirpitis reuellere:
Circulo donec uoluto
Destinati temporis,
Legifer cum fratre Moses
Missus est diuinitus,
Ac Pharon Phariq; regem
Terruit miraculis.
Ergo natura, imperantis
Non rebellis iussibus,
Vestijt polum tenebris,
Et solum caligine

Condi-

Condidit, ceu nocte cæca
Sole iusso cedere:
Vnda decolor cruoris
Taberiuos polluit,
Squameæq; strage turbæ
Inquinavit littora.
Terra felix ante frugum,
More nunc præpostero,
Turpibus fœcunda ranis
Squalet: ipsa regia
Fœta ranis, ipsa regum
Fœta erant cubilia:
Musca deinde nube densa
Fusa Memphim occulit:
Cyniphôn cruenta passim
Obuolabant agmina.
Iustarimbrium ruebat
Mista flamma grandini,
Arbores nudans comantes
Flore, fronde, fructibus.
Quod reliquit atra grando,
Mox locusta perdidit:
Bruchus abstulit, locustas
Quod uoraces fugerat.
Tet malis subinde sæuis
Ista Nili regia,
Quum ferox non mitigaret
Contumaces spiritus,
Dira populum mox in ipsum
Versa pœna sæuijt.
Prima pignorum repente

Per

Per penates omnium
Occidere: cuncta planctu
Cuncta luctu personant.
Rege tandem pertinace
Cladibus perterrita,
Sancta Memphim gens reliquit,
Iam tyranno libera,
Diues auro argenteisq;
Barbarorum poculis.
Nec tot inter millia ullum
Languor attentauerat.
Ergo Nili iam pauore
Exoluta regia,
Voce, uultu, plausibusq;
Præferebat gaudium.
At parens memor benignus
Gentis electæ sibi,
Per siticulosæ arenæ
Aequor æstu imperuium
Castra nubis texit umbra,
Luce: noctem luridam
Ignium latè corusco
Temperauit lumine.
Arua, uictum quum rogarent,
Texit imber alitum:
Panis impluit per auras
More densæ grandinis:
Petra iussa fudit undas:
Deq; rupis uiscere
Antè sicca solitudo
Flumen hausit. Scilicet

Fœderis

Fœderis parens benignus
 Immemor nunquam sui,
 Quod sibi charo cum Abramo
 Omne in æuum fecerat.
 Sic parentum stirps piorum,
 Tuta ductu numinis,
 Area liquit fraudulenta
 Perhidi Pelusij:
 Et ferarum nationum
 Occupatis oppidis,
 Tradidit Deus impiorum
 Ijs labores carpere:
 Sanctiones ut tenerent
 Sacrosancti fœderis.
 Et piarum ad iussa legum
 Facta cuncta fingerent.
 Laus, honor decusq; Regi
 Sempiterno cœlitum.

PSAL. CVI. *Confitemini Domino, quoni-*
am bonus, &c. *Carm gen. 14.*

Laudate Regem cœlitum, regem bonum,
 Suisq; nullo non benignum tempore.
 Quis facta uerbis æquet eloquentiæ
 Quis assequetur illius potentiam?
 O ter beatos æqui amantes, & tuæ
 Præscripta legis qui tuentur iugiter!
 Memento nostri facilis & fauens, tuum
 Prospicere populum qua soles clementia:
 Et me reuiviscens ac salutifer,

Vt

Vt separati tibi bonis populi fruar,
 Carpatq; lætus quo fruuntur gaudio,
 Hereditatē q; comes applaudam tuæ.
 Scelestā proles cum scelestis patribus
 In te rebelles multa iniqua fecimus:
 Abominanda, dira perpetrauimus.
 Nam nec tyranni Aegyptij ex ergastulo
 Nostri parentes liberi per te, tua
 Ostenta grauit̃ ponderarunt, nec tuæ
 Meminere gratis mentibus clementiæ:
 Sed propter undas æquoris rubri, duces
 Aduersus animis turba contumacibus
 Obmurmurauit. At parens malis bonus
 Pœnas remittis, ut tuam clementiam
 Agnoscat orbis, & tremat potentiam.
 Nam comminanti cessit unda fluctuum:
 Suspensā moles hinc & inde per salī
 Tranquilli arenas aridam dedit uiam,
 Ceu solida campis figerent uestigia:
 Donec tyranno liberati & hostium
 Crudelitate, tuta tuti littora
 Tenuere. at hostes uorticoſo gurgite
 Absorpsit unda, cladis ut nec nuntius
 Superesset. Illic tum salutis compotes
 Fidemq; uerbis præbuere, & cantibus
 Cecinere festis nūminis potentiam.
 Metu repulso, protinus lasciuia
 Animos rebelles perculit: nec amplius
 Meminere signa nec pericla pristina:
 Repentē praua perciti libidine
 Arſere, uerbis & Deum procacibus

Iræ

Ira impulerunt frena iustæ soluere:
Ac flagitatos impiè dedit cibos,
Iustusq; pœnis impios coërcuit.
Nec pœna mentes nec benignitas feras
Mollire potuit, quin procaciter ducem
Ducisq; fratrem peteret æmulatio,
Et freta studijs semper ambitio malis.
Sed factiosos terra uasto condidit
Sinu dehiscens, flammeiq; gurgitis
Torrens uorago deuorauit impios.
Nec noxiorum monita tot pœnis modum
Gens praua sceleri fecit. Horebi in iugo
(Proh facinus!) ante imaginem bouis dei
Imago sese strauit, & fronde saturi
Simulacra tauri coluit instar numinis.
Partæ salutis nuper ingrata, immemor
Miraculorum in urbibus Niloticis,
Et fluctu eodem sospites se, subritos
Hostes superbos uorticosis ætibus.
Ergo scelestos ira iusta perdere
Ibat, furenti ni Deo charum caput
Pro gente Moses obtulisset, & prece
Frenasset iras. Nec tamen turbæ furor
Illic quieuit. expetitum tam diu
Vber feracis spreuit agri: nec fidem
Mos docenti, pollicenti nec Deo
Habit: tumultu castra complens respuit
Imperia: donec ille munificus parens,
Delere promptus inter inuia montium
Toties rebelles, extulit dextram, & genus

Per nationes impias disperdere
Iam destinarat: ante sculpta numina
Iterum proterui procidere, & mortuis
Dijs tura, lectasq; immolarunt hostias:
Deum sceleribus prouocauerunt nouis,
Iramq; rursum exasperarunt uindicem:
Iusta incitatus donec ira Phineas
Ferro scelestam punijt licentiam,
Et saeuientem dexteram compefcuit
Domini, sibiq; peperit æternum decus,
Quod nulla fíleant posterorum sæcula.

Nec contumaces supplicia tot spiritus
Coércuerunt, Meribæ ad undas quin Dei
Rursus furorem accenderent: nec publico
Moses furore liber etiam incredula
Oratione uertit iram numinis
In se. Potiti deinde pactis finibus,
Nec impiarum semen omnegentium
Disperdiderunt funditus, nec iussibus
Rectè monentis paruerunt numinis:
Sed se profanis miscuere gentibus,
Didicere ritus, seruire ludicris
Dijs: ac eorum mancipati cultibus,
Tenuere puras à scelere nullo manus.
Quippe immolarunt filios ac filias
Ad dæmonum aras: & suæ propaginis
Tinxere sculptos sanguine innocuo deos,
Terramq; sanctam polluerunt cædibus.
In scelera proni abominanda, dum suæ
Manus adorant opera, patrum Deum
Iustas

Iustas ad iras prouocarunt, ut suam
Hæreditatem abominatus impijs.
In seruitutem manciparet hostibus:
Quorum seuerò penè contriti iugo,
Posuere sæuam spiritus ferociam:
Ac liberati sæpe Domino uindice,
Rursus rebelles spiritus in uindictam
Sumpserunt: rursus ob scelera pœnas sua
Dedere. mitis nec Dei bonitas tamen
In rebus arctis innocentium à prece
Avertit aurem: fœderis memor sui
Pœnas remisit lenis & placabilis.
Quin & superba corda gentis barbarę
Cui seruiebant diruta iam patria,
Leniuit animos omnium ut perstringeret
Imago sortis flebilis uel hostibus.

Tu nos tuere Domine noster & Deus,
Et è profanis gentibus recollige:
Vt te canamus, nomen ut sanctum tuum
Celebremus unum: populus omnis ut simul
Dicat, Deo quem posteri Abrami colunt,
Sit laus, honôrque in sæculorum sæcula.
Amen, amen.

GEORGII BV
CHANANI PARAPHRASIS, IN
quintum librum Psalmorum.

PSAL. CVII. *Cantate Domino, quoniam
bonus, &c. Carm. gen. 1.*

C Antemus Dominumq3 bonum, facilemq3
parentem,

Cuius habet nullas larga indulgentia metas.
Hunc grato simul ore canāt quos dira tyrānis
Quū premeret, seu o incolumes ex hoste rece-
Et iuga captiuo excussit seruilis collo. (pit,
Pēr q3 feras gentes sparfos, quā surgit ab undis
Et quā diuersas abiens se condit in undas
Phœbus, ab arctœ campis glacialibus ursæ
Collegit, tepidōq3 domū reuocauit ab Austro.
Per steriles saltus & inhospita saxa uagantes,
Quā nulla ad cultas ducunt uestigia terras,
Fracti animos mærore, inopes undæq3 cibsq3,
Auxilium miseris implorauere querelis:
Audiit orantes, & opis miseratus egenos,
Omnibus exsoluit mærentia pectora curis,
Monstrauitq3 uiam cultas quæ ferret ad urbes.
Ergo canant Dominumq3 bonum, facilemq3
parentem,

Et latè ignotis pandant facta inclyta terris:
Quippe sitim uictuq3 famem compescuit egrā,
Reddidit & membris uires animoq3 uigorem:
Quique

Quique Dei monitis ingrata mente relictis,
 Carceris in tenebris & cæca nocte iacebant,
 Quæ tremere gelide exanimis formidine mor
 Afflictiq; malis humiles fractiq; iacerent, (tis
 Auxilium miseris implorauere querelis:
 Audijs orantes, & opis miseratus egenos,
 Omnibus exsoluit mærentia pectora curis.
 Vincula manu ualida rupit, mortisq; timorem
 Reppulit, & terris pauidos eduxit ab umbris.
 Ergo canant Dominumq; bonum facilemq;
 parentem,

Et latè ignotis pandant facta inclyta terris;
 Luminâq; & portæ qui claustra refregit ahenæ.

Deficijs animi uires quum stulta libido
 Affligit, corpusq; graui languore solutum
 Stultitiæ pendit pœnas, & morte propinqua
 Reijciunt omnem fastidia marcida uictum,
 Auxilium miseris qui implorauere querelis,
 Aspicit orantes, & opis miseratus egenos,
 Omnibus exsoluit mærentia pectora curis.
 Ereptisq; suo leti de limine uerbo,
 Restituit letumq; nouat per membra uigorem
 Ergo canant Dominumq; bonum facilemq;
 parentem,

Et latè ignotis pandant facta inclyta terris:
 Et meritis cumulent memores altaria donis,
 Et grata acceptam testentur uoce salutem.

Qui mare fluctisonum sulcat, curuisq; ca-
 rinis

Admouet externas uaga per commercia gêtes
 Non ignota illi diuina potentia, nec quæ

Monstrat in immenso miracula sepe profundo.
 Quum iubet, irrumpunt uenti stridete procella:
 Et mare nunc spumis candentibus astra lacellit,
 Et nunc Tartarei subsidit ad ima barathri:
 Pallent ora, metus trepidantia pectora pulsat,
 Et uelut oppressis uino uestigia mutant:
 Callida nec cani iuuat ars aut cura magistri:
 At Dominum ut mœstis implorauere querelis,
 Exaudit trepidos, & opis miseratur egenos.
 Iam uenti ponunt, strataq; æqualiter unda,
 Arrident taciti tranquilla silentia ponti.
 Iam posita leti gaudent formidine nautæ.
 Ergo canant Dominumq; bonum facilemq;
 parentem,
 Et latè ignotis pandant facta incluta terris.
 Hunc populi cœtus laudat, sanctiq; senatus
 Cœcilium super astra ferat, qui flumina siccat,
 Et riuos passim riuis bullantibus agros,
 Fontibus occlusis sitienti damnat arena:
 Et fecunda, sui facta ob scelerata coloni,
 Arua iubet falsis subito sterile scere glebis.
 At contra in sterili campo malè pinguis arena
 Stare lacus, pinguesq; facit stagnare paludes:
 Et fluuijs siccos riuusq; fugacibus agros
 Irrigat, atq; inopi transmittit habere colono:
 Quiq; nouas sanctis moderetur legibus urbes,
 Et scrobibus credat uites, & semina sulcis,
 Vnde legat dulces maturo in tempore fructus,
 Quos pater omnipotès alit, & prouetib⁹ auget,
 Assiduus pecorum fœtus. Vbi nescia rursus
 Commoda fortunæ modicè mès ferre secunda,
 Frena

Frena dedit uitijis, retrahit sua munera iustus
 Arbitrindomitos animos & corda superba
 Cladibus affligit: sæuis punire tyrannis
 Tradit, & ignauo petulans sub principe uulg.
 Contemptu, populis prædam iubet esse propin
 quis.

Perq; inopes uictus terras traducit, ubi antè
 Nulla hominū tritam mōstrant uestigia callē.
 Auerit mala pauperibusq; animiq; modestis,
 Atq; hilares multa fœcundat prole penates.
 Hæc spectāt gaudētq; boni: malè cōscia mustat
 Turba metu. Ast animi quibus est solertia, cura
 Assidua uoluūt, memoriq; hæc mēte recondūt,
 Luceat ut cunctis Domini clementia terris.

PSAL. CVIII. *Paratum cor meum, Deus,*
paratum cor meum, &c. Carm. gen. 2.

Mens infracta malis, animi uigor integer, or
 Te uoce, rector, te celebrabit lyra. (bis
 Eia age, depositis mens expergiscere curis:
 Et tu canora barbitos cum nablijs.
 Ocyus auroræ quàm Lucifer excitet ignes,
 Aurora cantus quàm uolucrum exsuscitet,
 Tepateralme canā: populos tua facta per o-
 Quacunq; tellus pādatur, uates ferā. (mnes
 Nam tua fiderei bonitas fastigia cæli,
 Fidesq; tractus nubium superuolat.
 O Deus angustum nitido caput exere cælo:
 Ostende terris gloriæ iubar tuæ.
 Eripiasq; tuos gelidi formidine leti
 Præ lens, & opifer inuocantes audias.

O iij

Audijt ex adytoq; Deus flammantis Olympi,
 Vocem rependit gaudij, prænunciam.
 En tibi frugiferos Sichimæ dispertiar agros:
 Vallem Sucothi metiar decempeda.
 Nonne mihi parent Iacobi pignora, quisquis
 Vel pecore tondet arua, uel uomere secat?
 Oppida sub pedibus Syriæ calcabo superbæ,
 Moabum, Idumen, & Palæstinas domos.
 Quis mihi pādet iter munitas ductor ad arces?
 Muros Idumes diuitis quis diruet?
 Quis nisi tu nostræ gentis Deus unice tutor?
 Qui nos premendos hostibus reliqueras,
 Offensus uitijs prauis: nec in arma ruentes,
 Nostros præibas dux, ut antè, exercitus.
 Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in ar
 Etis.
 Humana fallax credulos spes decipit:
 Te duce, uirici decorati tempora lauro,
 Pedibus prememus hostis arrogantiam.

PSAL. CIX. Deus laudem meam ne ta=
 cueris, quia, &c. Carm. gen. 2.

NE fileas, ne dissimula mea gloria, néue
 Sine ueritate supprimi mendacio.
 Me scelerati oris fraus, & crudele uenenum,
 Proterua fictis lingua me premit dolis.
 In me odia occultis acunt sermonibus iras,
 Et immerenti fabricant molestiam.
 Qui mihi debebant fidum solamen amici,
 Probra ingerebant clanculum & conuitia.
 Ast

Ast ego secreta, tibi, qui penetrabilia mentis
Cernis, dolente corde fundebam preces.
Omnibus officijs culti mihi damna rependūt,
Remunerantur odio amorem simplicem.
Tu pater hūc sēuo uastandum trade tyranno:
Vastator illi ad dexteram astet Angelus.
Iudicis astiterit quum sordidus ante tribunal,
Damnatus aspris exeat sententijs.
Quum uolet iratos animos inflectere fando,
Oratione iudices exasperet.
Ante diem fato pereat præreptus acerbo:
Locumq; uacuum dominus occupet nouus.
Orba fleat soboles: uidua gemat uxor in aula:
Eiecta proles patrio exulet solo:
Instabilis, mendica, uagis erroribus orbem
Lustret: quietum reperiat nusquam locum.
Conturbetq; domum miseram, inscribatq; pe-
nates,
Scrutatus omnes foenerator arculas.
Ignotusq; hæres longo congesta labore
Rapiat, opemq; nemo poscenti ferat:
Nullaq; progeniem misratio subleuet orbem
Mors falce totam demetat semel domum:
Proxima gentē omnē cū nomine delet ætas,
Apudq; Dominum, patris erratum, ut reces
Ante oculos interq; manus uersetur & erret:
Nec uitia matris tollat ulla obliuio.
Vtq; erat oblitus miserandi, obliuio gentem
Eius perenni supprimat silentio: (grum
Qui deiectū, inopem, & curis mordacibus æ-

Pertrahere mortis nixus est in retia.
Semper ei ueluti fuerat maledictio cordi,
Maledicta in illum & execratio cadent.
Ac ueluti studio fugit benedicere prauo,
Sic nullus illi cupiat aut dicat bene.
Nam uelut obtegitur talari corpus amictu,
Maledictione totus ille est oblitus.
Sic illi in cunctis affunditur intestinis
Ut oleum in ossa penetrat, unda in uiscera.
Hoc ergo incedat semper uestitus amictu:
Hæc zona lumbos cingat illi & ilia.
Ante Deum tales pendat detractio pœnas,
Et clam salutem quisquis oppugnat meam
Alme pater, pater alme, tua me protege dextra
Et inuidorum libera calumnijs:
Ut nomen latus omne tuum telluris honoret,
Et suauitatem sentiat clementiæ.
Eripe me inuidi: sum pauper, egenus & expes:
Animumq; curæ turbidum urunt anxie.
Non aliter pereo, species quàm futilis umbræ,
Pascunt tenebris fera quum crepuscula.
Aut ubi decussis solerti indagine ramis,
Locusta testis pulsa frondeis cadit.
Genua labant infirma: artus ieiunia soluunt:
Exangue siccis corpus aret ossibus,
Me tumidi probis hostes petière superbis:
Me conspicati capita quassarunt sua.
Adfer opem, seruumq; tuum, pater optime, serua
Pro lenitate semper assueta tibi.
Agnoscantq; tuam, rerum pater optime, dextram:
Tuaq;

Tuaq; saluum me sciant clementia.
 Dū maledicta uomēt hostes, dū probra loquē-
 Bonusq; placidusq; benedices tu mihi. (tur
 Dum confusa illis turpis pudor ora notabit,
 Lætita serui pectus hilarabit tui.
 Hos pudor. ut talos à uertice uestis ad imos
 Effusa latè corpus omne contegit,
 Hos pudor, & mærens turbato infamia nultu,
 Qui me maligno dente rodunt, obruat,
 Ast ego tū Domino grates memor ore sonabo,
 Cætuq; laudes in celebri concinam,
 Qui stetit auxilio dexter cum paupere, uitāq;
 Er puit eius hostium ludibrio.

PSAL. CX. Dixit Dominus Domino meo,
 Sede à dextris meis, &c. Carm. gen. 3.

Sic alloquutus Dominus est Dominum meū,
 Asside dexteram ad meam,
 Dum proterendos, ceu scabellum, sub pedes
 Hostes tibi prouolucro.
 Ad orbis oras ultimas fasces tuos
 Alta ab Sione proferam:
 Vt iuris æqui uinculis coërceas
 Fastus rebelles hostium.
 Te pompa lætis quum reducet plausibus
 Ad templa uoti compotem,
 Sancto decorus apparatu exercitus
 Lætum celebrabit diem.
 Non roris imber ante lucem argenteus
 Sic uestit arua gemmeo

Decore,

Decore, ut omnes gentium fines tui
 Beabit ortus nuntius.
 Iurauit & se adstrinxit immutabili
 Dominus sacramento tibi,
 Tere futurum Melchisedecis sibi
 Ritu sacrorum antistitem,
 Sol inquieto lucis orbe dum diem,
 Dum luna noctem illuminet.
 Ad dexteram ille semper assistet tuam:
 Ferro tyrannos uindice
 Compescet: iram commodans suam tibi
 Gentes rebelles comprimet.
 Ducemq; regnis imperantem ditibus
 Sternet solo: torrentibus
 Latè per arua sanguinis riuus sitim
 Victor leuabit igneam.
 Ergo subactis hostibus, cælo caput
 Toller decorum gloria.

PSAL. CXI. Confitebor tibi Domine in
 toto corde meo, &c. Carm. gen. 4.

Sive inter fidos traitem secreta sodales,
 Seu sancti stipante caterua
 Me populi loquar, alme parès, te pectore toto
 Vsq; caham: tua munera grato
 Ore feram. magna æternæ miracula dextræ:
 Magna quidem, sed & inclita certè,
 Et manifesta bonis, studio scrutante fideli.
 Quicquid enim gerit, omnia splendor,
 Omnia diuina maiestas luce refulgens
 Illustrat

Illustrat. dum sidera terras
Ignea lustrabunt, hunc iustum semper & equū
Sera agnoscent sæcla nepotum.
Nec quæ primæui quondam stupuere parêtes
Attoniti, mirandaq; natis,
Inuida debent obliuia. parcere largus
Nempe parens, facilisq; querelis
Flectere cor miseris: spolijs ex hoste superbo
Direptis decorauit amicos.
Nec cum gente sua percussit fœderis illum
Immemorem ulla redarguet ætas.
Ostenditq; suas per facta illustria vires,
Quum populatus regna superba,
Dimensusq; nouis hostilia rura colonis,
Dilectæ dedit oppida genti.
Quicquid agit loquiturq; fides immobilis a-
Aequi & regula dirigit omnes. (Aus
Quæ iubet, æquæ iubet, nulloq; interlita fucō,
Aut tacitam cælantia fraudem,
Quæq; nec æterno uoluentia sæcula lapsu
Interimant, aut tempore carpant,
Quippe astans fidei infractæ cōstantia & equū
Perpetuò rata iussa tuentur.
Quū premeret Pharij imperiū crudele tyranni
Selecta de gente nepotes,
Excussitq; iugum, & regis fera iussa superbi
Exiit: æternaq; beatīs
Libertate frui donarat, pignora sera
Si iurata parentibus olim
Intemerata piæ seruassent fœdera Legis:
Fœdera nullis irrita sæclis.

Quippe

Quippe Dei sanctum est & formidabile nomē,
 Ac sanctē sua pacta tuetur:
 Exigit & duras uiolato tœdere pœnas.
 Hunc colere ex animoq; uereri
 Viuendi rectē fons & sapientia prima est.
 Hanc cunctos qui dirigit actus
 Ad metam, uerē sapit: hunc uentura nepotum
 Semper dicent sæcla beatum.

PSAL. CXII. *Beatus uir qui timet Domi-
 num: in mandatis eius, &c. Carm. gen. 3.*

Beatus ille qui Deum rerum patrem
 Pietate non ficta colit:
 Deiq; gaudet legibus: mores suos
 Formare ad illas nititur.
 Latē per urbes diuites potentiam
 Eius propago proferet.
 Prolem piorum numinis benignitas
 Larga beabit dextera.
 Res affluenter suppetet semper domi
 Illi: nec ætas longior
 Obliterabit æquitatis gloriam
 Fructumq;. Quum premet malos
 Fortuna, sæuo gestiens ludibrio
 Mutare summis infima,
 Benignitatis tum suæ iustus Deus
 Lucem in tenebris offeret.
 Clemens bonusq; in omnibus periculis
 Stirpem piorum muniet.
 Misertus inopis uir bonus, larga manu
 Succur-

Succurret indigentiae:
Sic cuncta iusto temperans examine,
Nec uerba temere ut excidant.
Non turbo sortis cuncta quatientis, loco
Mouebit illum, nec dies
Suprema famam condet eius inuida
Obliuij silentio.
Non lior illum falsa gaudens spargere
Terrebit, aut calumnia:
Bellus rumor, aut egestas lurida,
Fragorq; leti proximi:
Sed mente firma prouocat discrimina,
Deoq; solo nititur.
Ceu cana rupes murmurantis æquoris
Spernit minaces impetus:
Sic ille certa interritus fiducia
Sortis procillas sustinet:
Ac sustinebit, dum ruinas hostium
Saluus suorum aspexerit.
Opes uolucris instar auræ mobiles
Largitus est egentibus,
Sibi æquitatis gloriam superstitem
Seruauit: orbe gloriam
Viuiorem, nec senectæ dentibus
Aeruginosæ obnoxiam.
Dum laude clarum, req; lautum splendida
Spectabit impius pium,
Curæq; mentem uellicabunt anxie,
Succumq; carpent corporis,
Dentem fatigans dente ringetur, lue
Se macerabit tabida.

Dominus

Dominus malorum uota ridet irrita,
Spes ut modestas promouet.

PSAL. CXIII. Laudate pueri Domi-
num, laudate nomen Domini, &c.

Carm. gen. 25.

P Sallite Dominum pueri, Domini
Nomen festo tollite cantu.
Nomen Domini sit benedictum,
Et sæclorum in sæcula longi
Nulla obliuio sentiat æui.
Primo à carcere solis Eoi
Ad purpureos usq; Occasus,
Omnes Domini nomen adorent,
Qui gentes super arduus omnes
Celsas ætheris incolit arces.
Cuius longè gloria mundi
Trans flammantia mœnia uecta est.
O pietatis nescia ueræ
Pectora ritu sacra uesando
O qui fingitis, anne deorum
Quenquam Domino similem nostro
Nostis: quem super ardua cæli
Culmina positum nil latet imæ
Sub caua clausum uiscera terræ,
Nil humano procul aspectu
Trans multiplices ætheris orbes:
Inopem terræ qui prostratum
Suscitât, & de puluere egenum

Tollit

Tollit, ut alto positus folio
 Populi primos carpat honores.
 Qui maternos sterili fructus
 Exoratus donat, & orbos
 Læta renouat prole penates.

Domi-

gen. 25.

PSAL. CXIII. In exitu Israel de Aegy-
 pto, domus Iacob, &c. Carm. gen. 22.

Q Vum domus Ifacidum patrias remearet
 ad oras,
 Barbaraq; inuisæ linqueret arua Phari,
 Ipse Deus Iudam cælesti numine tutum
 Fecit: erat populi signifer ipse sui.
 Vidit & attonitas trepidum mare diffidit undas:
 Iordanis refugas in caput egit aquas.
 Læta per intonsos salierunt culmina montes,
 Ut saturas gestit dux gregis inter oues:
 Lætâq; frondentes mouere cacumina colles,
 Agnus ut in pratis luxuriare solet.
 Quid mare uidisti solito cur cesseris alueo?
 Cur fugis in fontes fluminis unda tuos?
 Cur ita concusso salistis uertice montes
 Ut satur exultat dux gregis inter oues?
 Cur ita frondenti salistis uertice colles,
 Agnus ut in pratis luxuriare solet?
 Nempe Dei trepidum præsentia terruit orbem,
 Cui cadit in Solymos uictima multa focos.
 Qui lapidum uenas laticum laxauit in usum,
 Cui fluxit largo flumine dura silex.

PSAL. CXV. *Non nobis Domine, non
nobis, sed nomini tuo, &c. Carm. gen. 3.*

TE magne rector orbis, haud uictoriam
Ex hoste sæuo poscimus,
Nos ut per omnes fama gentes differat,
Nec apparatu ut splendido
Per ora uulgi nos triumphus aureo
Curru superbos transferat:
Sed impiorum ut sæcla gentium sciant
Te largum opis cultoribus
Tuis, fideq; semper immutabili
Promissa promptum soluere.
Ne fortè rebus insolentes prosperis,
Vbi nunc Deus uester: rogent.
Deus astra noster incolens, mortalium
Nutu suo res temperat.
At impiarum finxit error gentium
Manu deos inutiles:
Aurum caminis excoquens, aut malleis
Massa è sequaci bracteas
Ducens, figura multiformi ludicra
Affixit aris numina.
Inane uocis os habent: oculos habent,
Orbes inanes luminis.
Naribus odores nec trahunt, nec auribus
Surdus sonores hauriunt:
Palpare manibus non queunt, torpentibus
Nec ingredi uestigijs.

Nec

Nec uox anhelis edita è pulmonibus,
Cauo recurrit gutture.
Quicumq; tales fingit aut colit deos,
Dijs ipse similis fit suis.
At tu Iacobi gens, loca fiduciam
Omnem salutis in Deo,
Qui te potenti subleuabit dextera,
Et in periclis proteget.
Et uos Aronis posteris, spem ponite
Omnem salutis in Deo,
Qui uos potenti subleuabit dextera,
Et in periclis proteget:
Quicumq; cultor es Dei, fiduciam
Loca salutis in Deo,
Qui te potenti subleuabit dextera,
Et in periclis proteget:
Qui nos fauore semper amplexus memor
Fouit fouetq; sedulo:
Cunctos Iacobi qui fouebit posteros,
Aronis & sacrum genus.
Qui se colentes siue iuuenes, seu senes,
Fouebit & custodiet,
Qui nosq; donis semper augebit nouis,
Et liberorum liberos.
Nam nos profanis segregauit gentibus,
Cæli soli q; conditor.
Cælum sibi ipse regiam fecit, solum
Sedem dedit mortalibus.
Remunerantes muneribus illum ut suis
Rerum paentem agnoscerent.
Neq; ora laudes in tuas soluent, pater,

Quos mors teget silentio.
 Nos te parentem agnoscimus, qui spiritu
 Vitalis auræ uescimur.
 Te prosequemur laudibus, dum lucido
 Sol axe terras ambiat.

PSAL. CXVI. Dilexi, quoniam exaudiet
 Dominus uocem orationis meæ, &c.
 Carm. gen. 16.

TOto pectore diligam
 Vnicè & Dominum colam,
 Qui lenis mihi supplici
 Non duram appulit aurem.
 Aurem qui mihi supplici
 Non duram dedit: hunc ego,
 Donec pectora spiritus
 Pulset, semper amabo.
 Iam mors ante oculos erat,
 Iam stabam super aggerem
 Busti. iam dolor anxius
 Omni ex parte premebat:
 Expes tum prece supplice
 Oraui Dominum, Pater,
 Quæso, inquam, miserabili
 Saltè consulere uitæ.
 O iustum Dominum & bonum,
 Et prouum uenîæ auxili
 Is me & consilij indigum
 Sæuo textit ab hoste.

Ergo

Ergo mens tibi reddita
Mærorem cohibe: & Deus
Quæ larga tribuit manu
Donis læta fruarè.
Vitam è faucibus eruit
Mortis, & lacrymas genis
Absterfit, stabili & pede
Firmauit tibi gressum,
Tutus præsidio Dei
Degam: & polliciti fide
Fretus non dubia, canam
Grato pectore laudes.
Lassus, rebus & asperis
Afflictus, trepida fuga
Vitæ prospiciens meæ,
Sic mecum ipse loquebar,
Nulli certa homini fides:
At rerum arbiter optimus,
Vnus polliciti tenax,
Vnus fallere nescit.
Tot liber toties malis,
Tot auctus toties bonis,
Quo tandem officio tibi
Coner soluere grates?
Te festa dape, te prece,
Te libamine prosequar:
Te uitæ columen meæ
Grata uoce fatebor:
Te uitæ columen meæ
In cœtu populi tui
Grata prosequar hostia,

Damnatus tibi uoti.
 Electos, genitor, tuo
 Custos præsidio regis,
 Nec per uim pereuntium
 Manes linquis inultos.
 Tu seruum Dominus tuum,
 Ancillæ sobolem tuæ
 Me, minacibus hostium
 Vinculis eripuisti.
 Te, rerum pater optime,
 Semper laudibus offeram:
 Nomen in dubijs tuum
 Vsurpabo periclis.
 Te uoti reus, erutus
 Morti, prosequar hostia,
 Sacri limen ad atrij,
 Sacre redditus urbi.

PSAL. CXVII. Laudate Dominum om-
 nes gentes, &c. Carm. gen. 10.

Omnes ubiq; gentium
 Quos solis ambit orbita,
 Rerum parentis optimi
 Laudes libenter pangite.
 Agnosceite indulgentiam
 Benignius nos in dies
 Fouentis, & constantiam
 Promissa certam reddere.

PSAL. CXVIII. *Confitemini Domino*
quoniam bonus, &c. Carm. gen. 2.

E la Deum laudate, Deū facilemque bonumque
Larga benignum semper indulgentia.
Eia Dei, soboles Iacobi, dicite laudes,
Larga benigni semper indulgentia.
Eia Deum canat Aronis numerosa propago,
Larga benignum semper indulgentia.
Eia Dei pura cultor pietate, fatere
Larga benignum semper indulgentia,
Audijt orantem Dominus me rebus in arctis,
Ac liberauit illico ex angustijs.
Ille mihi assistat solus, non arma, nec ulla
Humana mi uis adseret formidinem.
Ille mihi auxilio sit solus: lumina damnis
Explebo (nec me decipit spes) hostium.
Tutius à rerum Domino est sperare salutem,
Confidere armis quam uirorum fortium:
Tutius à rerum Domino est sperare salutem,
Confidere opibus quam potentū principū.
In me coniuvent populi omni ex parte propin
Dei fauentis contera cunctos ope: (qui,
Circudent omniq; premant ex parte licebit,
Dei fauentis conteram cunctos ope:
Circudent omniq; premant ex parte licebit
Quam nube densa uere se fundunt apes,
Non secus ac siccas ignis uiolentia spinas,
Dei fauentis conteram cunctos ope.
Improbe quid frustra lahesactum euertere ten
tas?

Dei potentis sustinet me dextera.

Ille meæ uires: illum mea carmina pangent

Vnum: salutis unus auctor est meæ,

Cunctiq; iustorum pariter tentoria plaudent:

Meæ salutis pariter auctorem Deum

Laudabunt: cantuq; ferent ad sidera dextram

Belli potentem, diuitem uictoriæ:

Dextram armis, dextrā præstantē robore, de-

Belli potentem, diuitem uictoriæ. (xtram

Sæua quid insultas mihi mors? tua tela recode:

Frustra minaci terras me spiculo.

Viuo equidem, uiuûsq; feram super æthera cā

Raram benigni numinis clementiam. (tu

Iure parens bonus ærumna me afflixit acerba:

At imminentem repulit mortem tamen.

Pandite pontifices sacri mihi limina templi,

Salute parta ut laude prosequar Deum.

Hæc est illa Deo gratissima ianua, iustis

Votis aperta dehinc futura ianua.

Te merito, pater alme, canā: tu rebus in arctis

Aurem applicasti supplici placabilem:

Sospes & in festo duce te sum tutus ab hoste.

Et molientum testa quem reiecerat

Artificum improbitas lapidē, fastigia summi

Latē refulgens iam coronat anguli.

Scilicet arcano factum est hoc numine, nostra

Attonita factum quod stupefunt lumina.

O lux festa, ô lux iucunda ad gaudia nata,

Cælestis in nos lux fauoris conscia.

Viq; faue, custosq; tui, pater optime, regis

Sis, & secundos cœpta duc ad exitus.

O felix,

O felix, iterum ô felix, quem rector Olympi
 Populo salutis misit auctorem suo.
 Nos, quibus est sacri custodia credita templi
 Vobis precamur cuncta uertant prosperè.
 Vnus enim Dominus rerû moderatur habenas
 Qui gratiæ in nos lumen effundit suæ.
 Lætitia celebrate diem, fœtusq; bidentis
 Tenellus aræ uinctus astet cornibus.
 Te Dominû, te mente colam, te uoce fatebor:
 Tuûmq; semper laude nomen prosequar.
 Eia Deum laudate, Deû facilemq; bonumq;
 Larga benignum semper indulgentia.

PSAL. CXIX. Beati immaculati in uia:

etc.

Carm. gen. 27.

Aleph.

O Beatos, qui sequuntur orbitam legis Dei:
 O beatos qui monenti spòte parèt numini,
 Labe puri nec relinquunt lege iustum tramitè,
 Quem seueritate dura nos tenere præcipis.
 O gradum regas labantem sic, monenti ut
 paream,
 A tuis attèta iussis nusquam ut errent lumina:
 Tum ducem canam æquitatis candido te pe-
 ctore,
 Obsequar tibi: obsequentem tu tibi ne desere.

Beth.

Quid inuentam, ne labasciat, seruat æquè ac
 lex tua?

Hinc ne aberrem, modò laboro: tu laboran-
tem rege.

Ne uacillet pes, meo tua uerba condo pectore.
Rector orbis, æquitatis regulam tuæ doce
Me, tui oris uerba semper ore mediter ut meo:
Illa longè chariora semper auro ut æstimem:
Illa cogitem, illa sester, illa mirer unicè:
Illa nulla è corde nostro dealeant obliuia.

Gmel.

Da tuæ legi obsequenti uiuere: ut propius tui
Conspicer pacti æquitatem, pande mentis lu-
mina.

Inquilinum iussa legis ne tuæ celaueris.
Fœderum leges tuorum ægra mens desiderat.
O, tuæ legis superbum qui premis fastidium,
Me tuæ legis sequacem uindica: cui diuites
Arroganter obloquuntur, iussa quòd seruè tua
E tuo sermone uitæ quòd capessam formulā.

Daleth.

Aeger animus languet: ægrum recrea uerbo
tuo.

Cordis arcanas latebras prodidi tibi: rudem
Tu doce. præferq3 lucem, scita mediter ut tua:
Et cor anxium tui uerbi erigas solatio.
Absq3 fucò fac tuarum scita legū ut diligam.
Recta sector, instituta spectro semper ad tua,
Lex tua animo sculpta inheret: spem meam ne
desere.

Pande iter tuæ æquitatis: te comes læt' sequar.
He.

He.

Legum iter monstra tuarū: fœdus erudi tuum,
 Fœdus ut legemq; totis imbibam præcordijs,
 Cuncta ut instituta recta secter usq; semita.
 Sordidis auerte curis iussa pectus ad tua:
 Fleste lumina, impias ne uanitates hauriant.
 Languidum excita: face ut te timeat animus
 ac amet.

Libera probro à pudèdo me benignus arbiter:
 Et statuta me amātem tua æquitas seruet tua.

Vau.

Me bonus respice opiferq; fœderis memor tui
 Ora claudā ut exprobranti spem tuæ fiduciæ:
 Spes salutis, ueritatem ab ore ne tuam eripe:
 Semper ut tuis statutis audiens, tuto gradu
 Ambulem. tua iussa quæro sola: coram regibus
 Disserā (nec me pudebit) de tuis sermonibus.
 Hos amaui, & hos amabo: & obsequens his,
 brachia

Tollam: ut usq; & usq; uoluam hos ore, men-
 te cogitem.

Zain.

Sis memor pacti, columna quæ meę fiducię est:
 Quod leuat mærentem, & ægrum è fauce mor-
 tis eripit.
 Rideant licet superbi, te sequar: legem tuam
 Vtq; repetam, in rebus arctis hoc erit solatiū.
 Impios quū legis hostes cerno, totus horreo.

Carmen

Carmen hæc erit mihi, orbem donec hospes
hunc colam.

Hanc ut obseruē tenebrę me silentes admonēt:
Illa mentē cura semper unicē exercet meam.

Heth.

Obsequi tibi, mihi una est spes, opes, hereditas.
Vt bonus promissa præstes, unicē unum id am
bio.

Actiones uitæ ut omnes ad tuam componerē
Legem: ad hanc custodiendam quā licet me
comparo.

Impeditus impiorum uinculis hanc cogito.
Huius ergo nocte surgēs prosequor te laudib⁹.
Qui uerentur hanc, amicis utor. hanc parens
bone,

Qui tua benignitate cuncta reples, edoce.

Teth.

Domine ades, pollicita seruo fac benignē ap
pareant.

In tua lege acquiescam: me doce legem tuam.
Vix malo coacta leges mēs sequi didicit tuas.
Scita, fons benignitatis, tua benignē me doce
Me superbi criminantur: corde toto ego te se
quar.

Iussa me iuuant tua, illis mens hebescit pro
speris.

Erudisti me malis, ut legi adhæream tuæ,
Hæream ut legi, auri acruis gratiori ingētibus.

Iod

Iod.

Da manu tua creato nosse uim legis tuæ.
 Me pij læti obsequentem legibus spectant tuis.
 Iusta lex tua est: premis me iure iustus arbiter.
 At libenter audientem iussa me tua recrea.
 Tibi libenter obsequentem præueni clemētia:
 Seruulū tuū prementē comprime arrogantia.
 Me tuæ legi obsequentes obsequentē diligāt.
 Nec ferat tibi obsecundans pura mēs infamia.

Caph.

Deficit mens spe salutis, spes nec illam deficit.
 Lassa languent lumina: utris corpus instar a-
 ridi

Tabuit solare promissi in malis memorē tui.
 Quis ferēdi finis? hostē quando punies meum?
 Mihi tuę legis superbus hostis effodit scrobem.
 Aequa lex, promissa certa sunt tua: hostes con-
 fice,

Qui premunt me quod te in uno collocem fi-
 duciam.

Scita fac ut ad tua omnes actiones dirigam.

Lamed.

Certa eūt promissa, certa stat tuis uerbis fides,
 Dum polo stellę micabūt, herba terras uestiet:
 Sempiterno quæ recurso legibus parent tuis.
 Obruiſſent me dolores ni affuiſſet lex tua,
 Lex salubris: nulla nobis tollet hęc obliuio.

Sum

Sum tuus, tua instituta diligentes diligo.
Cæteris est finis: illa sola semper permanent.

Mem.

O tuam quam legem amavi semper illā cogito.
Hostibus prudentiorem me meis hæc reddidit.
Factus huic tui obsequendo doctior doctorib⁹.
Huic quod audiā, senectā astutior sum callida:
Huic ut obsequar, malorum flecto gressum à se
mitis.

Te docente non recedo paululū à uerbis tuis,
Faucibus meis sisiaui melle suauioribus.
Eruditus his, recedo à semita mendacij.

Num.

Sancta lex, uelut lucerna, dirigit pedes meos.
Obstinaui animū tuis ut obsequar sermonib⁹.
Obrutum malis, tuorū fœderum memor, leua.
Edoce me iussa, & oris hanc bonus cape uicti-
mam.

Iussa nō reiecta, quamuis undiq; instarēt mala:
Hæc nec abieci impiorum penē clausus retib⁹.
Hæc uoluptas, hoc mihi unum gaudium, hæc
hereditas.
Hic scopus mihi manebit unus, aura dū fruar.

Samech.

Diligo legem tuam, sicut malos abominor.
Vnica es spes, una uerbis in tuis fiducia.
Vt Dei mandata seruem, hinc impij facessite.
Metuo sermone fulci, ne sequar spes irritas.
Te

Te regente saluus usq; iussa diligam tua.
 Perfugas calcas tuos, qui uana frustra cogitat.
 Legem amo tuam, quod omnes impios exter-
 mines,
 Corpus horret quum seuerū cogito te iudicē.

Ain.

Aequa ne me diligentē desere opprimentibus.
 Iusta fac amem superbo tutus à ludibrio.
 Dum salutē spero, scita specto dū tua lumina
 Lassa languent: tu benignus edoce seruū tua
 Placita: legum fac tuarū intelligat mysteria.
 Tempus instat puniendi legis aduersarios,
 At tuum fœdus mihi auro est charius charis-
 simo.
 Hoc amo, huc errore misso dirigo uitæ ordinē.

Pe.

Mira rituum tuorum mens colit mysteria.
 Verba pectori imperito luminis sunt ianua.
 Faucib⁹ tua uerba apertis duco, uite ut spiritū:
 Ceu soles te diligentes, intuere me bonns.
 Dirige ad tua uerba gressus: tum scelus non op-
 rimet
 Me. tuæ legi, impiorum liber à calumnia,
 Obsequar. bonus intuere me, tuam ut legē se-
 quar.
 Si quis hanc spernit, fluūt mihi more riuulacry-
 (mæ.

Sade.

Iustus es creator orbis: iusta iussa sunt tua.
 Plena lex est æquitatis: certa uerbis ueritas.

Rumpor

Rumpor ira, quū scelestis impiē contemnitur.
Sermo purus instar ignis: seruus hunc amat
tuus.

Impij spernant licebit me, tuam legē sequar.
Iussa stat tua sempiterna, mota nullo turbine.
Turbidis mihi illa rebus anxium cor recreant.
Scire legem da tuam: uitam mihi donaueris.

Coph.

Corde toto audi uocantem, legi ut obsequar
tuæ.

Inuoco, adiuua inuocantem, fœdus ut colam
tuum:

Inuoco te mane, uerbis in tuis fiducia est.
Noctē uigiles anteuerto, uerba mediter ut tua.
Me benignē audi, ut soles, & fauce mortis eripe.
Impij me persequuntur, legis expertes tuę:
Tu propinqua Domine, iussa cuius omnia iu-
sta sunt.

Iussa firma sine nullo, firma nullo exordio.

Res.

Aspice afflictū: leua me, fœderis memorē tui:
Fœderis memor meam uitam patronus allere.
Impij malē interibunt, iussa qui tua negligūt.
O bonus sine fine, roborā, ut soles, uitā meam.
Me prementū multitudo à lege non flectit tua.
Meret animus intuendo pacta qui spernūt tua.
Tu bonus tua iussa amantem me uicissim re-
crea.

Cūcta promissa tua nullū fixa norūt terminū.

Sin

Sin.

Me premit tyrānis: at cor uerba meditatur tua
 Verba gratiora gazis aureis a nimo meo,
 Diligo legem tuam, ceu uanitatem abominor.
 Septies tuā æquitatem me canentē lux uidet,
 Legem amantibus tuam pax multa, nulla of-
 fensio.
 Spectat à te mens salutem, nixa promissis tuis.
 Mens amat promissiones unicè & seruat tuas.
 Seruo tua pacta, ut uicissim tu uitam obseruas
 meam.

Thau.

Inuocanti da tuarum scire legum abscondita,
 Inuocantem libera me, fœderis memor tui.
 Te docente prædicabit os tuas laudes: tua
 Iussa lingua nunciabit, iussa longè æquissima.
 Dextera tua obsequentem iussibus iuua tuis.
 Abs te opem spero: tuarum scita legum diligo.
 Sospita me, ut prædicem te. lex iuuabit me tua.
 Me uagam ut pecudem, require fœderis me-
 morem tui.

PSAL. CXX. *Ad Dominum, quum tri-
 bularer, &c.* *Carm. gen. 3.*

Hinc me obsidebant bella, & hinc calumniae
 Lior faces admouerat:
 Ad te refugi destitutus omnibus,
 Rerum creator optime.

Te uoce supplexinuocaui, tu meas
 Non lentus audisti preces.
 A fraudulentæ toxico linguæ Deus
 Me protege & mendacijs.
 O lingua fraudis machinatrix impiæ,
 Qua spem cum oppugnas caputi
 Scythæ ferocis lingua pestilentior
 Tinctis ueneno spiculis.
 Ignis uoracis lingua flammis acrior,
 Quum silua flagrat arida.
 Heu uita tristis, uita dura & anxia,
 Per inuios erratica
 Montes, latrones inter, atq; inhospita
 Gentis feræ mapalia.
 Mens ægra uitæ carpitur fastidio,
 Hostes quietis accolens:
 Hostes quietis, blanda quos oratio
 Ferociores efficit:
 Quos innocentis mentio concordia
 Ad bella sæua exasperat.

PSAL. CXXI. Leuaui oculos meos in
 montes, &c.

Carm. gen. 17

DUm ferrox armis inimicus instat,
 Ad montes uaga lumina
 Proximos circumfero, si quid illinc
 Fortè appareat auxili.
 At mihi cæli Dominus soli q̃
 Certam solus opem feret.

Ille

Ille (quid uano trepidans tumultu
 Corpulas mihi pectora?)
 Ille sanctorum (mihi crede) custos
 Noctes excubat & dies:
 Victa nec blandi illecebris soporis
 Vnquam lumina dimouet,
 Leniter passis tibi semper alis
 Vmbrae more superuolat,
 Nec utem solis uiolentioris
 Vrant spicula de die,
 Nocte ne lunæ nebulosioris
 Artus degrauet halitus.
 Seu domi clausus lateas, latentem
 Clausis seruat in ædibus:
 Seu foris pacis obeas amicæ,
 Seu belli fera munera,
 Sospitum è cunctis Dominus periclis
 Semper te bonus eruet.

PSAL. CXXII. *Lætatus sum in his quæ
 dicta sunt, &c.*
Carm. gen. 26.

O Lux candida, lux mihi
 Læti conscia nuncij:
 Iam pleno stata tempora
 Reddit circulus anno:
 Iam festi reuocant dies
 Augustam Domini ad domum:
 Iam sacri pedibus premam
 Lætus limina templi.
 Iam uisam Solymæ edita

Cælo culmina, & ædium
 Moles nobilium, & uo
 Augustam populo urbem:
 Urbem, quam procul ultimis
 Terræ finibus exciti
 Petunt Ifacidæ, ut Deum
 Placent more parentum.
 Iussam cælitus oppidis
 Urbem ius dare cæteris:
 Et sedem fore Daudis
 Cuncta in sæcula proli.
 Mater nobilis urbium,
 Semper te bona pax amet:
 Et te semper amantibus
 Cedant omnia rectè.
 Semper pax tua mœnia
 Colat: semper in ædibus
 Tuis copia dextera
 Larga munera fundat.
 Dulcis Ifacidum domus,
 Te pax incola sospitet:
 Sedes numinis, omnia
 Succedant tibi fauste.

PSALCXXIII. Ad te leuau i oculos meos,
 &c. Carm. gen. 6.

A D te leuau i, rex, pater, & Deus,
 Ad te leuau i lumina, qui procul
 Contagio humano remotus,
 Tempa habitas radiata cæli.

Vt

Vt seruus obseruat domini manus,
 Gestus & omnes lumine mobili,
 Arguta cœu nutus acutis
 Serua oculis dominæ tuetur:
 Te nostra spectant, te Domine & Deus,
 Intenta mentis lumina, dum graues
 Iras remittas, seruulisq;
 Des ueniam bonus atq; pacem.
 Iam lenis in nos respice: seruulis
 Iam parce tandem, parce fidelibus,
 Quos hostis insultans superbo
 Ludificatq; premitq; uultu.
 Contemptus hosti ac opprobrium sumus,
 Vitæq; tædet, ferre animus nequit
 Supercili fastum superbi,
 Ludibriumq; opibus tumentum.

PSAL. CXXIIII. *Nisi quia Dominus*
erat in nobis, &c. Carm. gen. 27.

N I fauentis affuisset numinis præsentia,
 (Dicat Isaci propago) Numinis præsentia
 Ni fauentis affuisset, quum ueniret perditum
 Nos superba multitudo, freta stultis uiribus,
 Fortè uiuos deuorassent: debilesq; & pauculos:
 Ira feruidi furoris auida nostri sanguinis,
 Obruisset instar undæ nos procella cladium:
 More torrentis niuali ab imbre turgidi imper?
 Nos repentè sustulisset: usq; ad animam gurgites,
 Vsq; ad animam transiissent gurgites imperuij

Sempiterna laus Deo sit, qui suos non tradidit
 Dentibus prædam cruentis perfidarum gentiū.
 Cassibus fractis dolosis sospites euasimus:
 Capta ueluti iam uolucris rete fugita ucupis.
 In Deo nostræ salutis spes reposita est unico,
 Qui solum cælumq; fecit ui potentis dexteræ.

PSAL. CXXV. *Qui confidunt in Domino, sicut mons Sion, &c. Carm. gen. 6.*

Saxo sedentem perpetuò quatit,
 Nigrantibus non auster alis
 Imbriferas glomerans procellas.
 Quicumq; uerè spem locat in Deo,
 Non hostis hunc uis, non quatiet dolus,
 Si fractus illabatur orbis,
 Incolumis fugiet ruinam.
 Vt ciuitatem incenia montium
 Sanctam tuentur, sic Dominus suos
 Vi cingit arcana, nec unquam
 Præsidij uiduos relinquet.
 Nec impiorum perpetuò iugo
 Sinet piorum progeniem premi,
 Ne turpibus contaminetur
 Flagitijs labefacta mentem.
 Vt affluenter fac bona sint bonis,
 Vt continenter fac male sit malis,
 De calle quos recti illecebris
 Impietas malè sana flexit.
 Fac sancte rerum conditor, ut domum
 Beata

Beata semper pax colat Ifaci.
 Tranquillitas secura pulchre
 Exhilarēt Solymæ colonos.

PSAL. CXXVI. In conuertendo Domi-
 nus captiuitatem Sion, &c. Carn. gen. 2.

Q Vum pater omnipotēs captā remeare Sio-
 Dulcemq3 iussit patriā requirere, (nem,
 Attoniti stupuere animi, nec opināq3 secum
 Metum librantēs inter & spem gaudia.
 Vixq3 sibi credunt: ueluti qui noctis opacæ,
 Sopore pulso, manē uersat somnia,
 Pro lacrymis redeuntrifus: sua gaudia quisq3
 Sermonē celebrat, patrium laudans Deum.
 Nec minus attonito stetit ad miracula uultu,
 Sic barbarōrum turba secum muslitans,
 En pater ille Deūm quot signa ostēdit amoris
 Huius saluti gentis usq3 ut prospicit!
 Nec falso. nam signa Deus monstrauit amoris
 Præclara, nostræ dum saluti prospicit.
 Ergo alacres læto testamur gaudia plausu.
 At tu benigne fac parens ut cæteri
 Iam redeant, plenisq3 uijs sic agmen inundet,
 Vt æstuosi quum fiat Austri spiritus,
 Indignata suis cohiberi flumina ripis,
 Vaga per agros murmurant licentia.
 Qui malè fœcundæ commisit semina terræ,
 Et corde tristis multa uoluit anxio,
 Si uenit uberior seges imbribus aucta benignis,
 Exultat hilari cor metentis gaudio.

Q iiii

Nos quoq; longa fugæ post tædia pòstq; labo
 Læti arua dulcis patriæ reuifimus. (res,
 Te patrium canimusq; Deum, semperq; caue
 nemus:

Agimúsq; memores atque agemus gratias.

PSAL. CXXVII. *Nisi Dominus ædifica
 uerit domum, &c. Carm gen. 3.*

NI cœpta Dominus iuuerit, frustra struis
 Moles superbas ædium.
 Ni Dominus urbem seruet, incaflum excubat
 Muris uigil custodia.
 Frustra anteuertis mane solem, & uespere
 Sero domum reuerteris:
 Victum labore uix parabis anxio,
 Ni Dominus admorit manum.
 At ille amicis interim suis dabit
 Purum soporem fomnijs:
 Domúm q; dulci prole fœtam liberúm
 Præbebit. Hæc hæreditas,
 Hæc illa merces qua beat charos sibi
 Rerum ille Dominus omnium.
 Non sic timori est dexteram telis grauis
 Bellator hostis hostibus,
 Ut quem parentem masculæ propaginis
 Fauor beabit numinis.
 O ter beatum & amplius qui talibus
 Pharetram sagittis impleat.
 Non ad tribunal erubescet iurgia
 Procacis aduersarij.

PSAL.

PSAL. CXXVIII. Beati omnes qui ti-
ment Dominum, &c. Carm. gen. 26.

Felix ô ter & amplius
Quem timor Domini tenet,
Quem non illius à uia
Flectit deuius error.
Felix & tibi prosperè
Cedent omnia: nam tu
Carpes dulcia fercula
Comparata labore.
Instar palmitis uberi
Prouentu grauidi, & coma
Cingentis uiridi domum,
Te coniunx hilarabit,
Ceu plantaria fertili
Pubescunt oleæ solo,
Lucundo tibi liberi
Cingent agmine mensam.
Quem timor Domini tenet,
Inter talia comoda
Vitæ tempora transiget.
At te ex arce Sionis
Ditabit Domini manus
Larga: & conspicias bonis
Florentem Solymam, tibi
Donec uita manebit.
Prolis aspicias tuæ
Longa stirpe propaginem:
Festa semper & Ifaci
Lætos pace nepotes.

PSAL. CXXIX. *Sape expugnauerunt
me à iuuentute mea, &c. Carm. gen. 34.*

IVre dicat grex bonorum,
Mille me molestijs
Factio pressit malorum:
Vsq; ab incubulis
Factio pressit malorum
Mille me molestijs:
Nec tamen subvertere unquam
Quiuit ullis machinis.
Terga sævis exaravit
Verberum ubicibus:
Terga longis secta sulcis,
Hostis ad fastidium:
Sed parens rerum benignus
Vincla rupit impia,
Meq; neruo liberavit
Seruitutis asperæ.
Qui Sionis non amico
Spectat arces lumine,
Vota semper uana uoluat,
Spes inanes nutriet.
Marceat, ceu sole marcet
Herba languens torrido,
Herba summis nata teclis,
Quæ repente corrui
Ante falcis plagam acutæ,
Aridis radicibus:
Vnde nec sinum repleuit

Qui

Qui maniplos colligit:
 Nec manum messor perustus,
 Prata tondens florea,
 Nec uiator ominatus
 Prospera est metentibus
 Sic precatus, Arua læta,
 Arua laeta & rosida,
 Hunc in annum & usq; in annos
 Hunc sequentes, numinis
 Vos fauor semper benigni
 Seruet, ornet, augeat.

PSAL. CXXX. De profundis clamaui
 ad te Domine, &c. Carm. gen. 3.

C Vrarum rapidis fluctibus obrutus,
 Arcanis animi de penetralibus,
 Audi uerba precantis,
 Clamaui pater optime:
 Audi uerba pater quæ tibi supplices
 Multo cum gemitu fundimus: applica
 Intentam bonus aurem
 Tristes ad querimonias.
 Si uindex tetricus facta nefarie
 Pœnis cuncta uelis plectere, quis sibi
 Tam confidit, acerbum
 Vt non horreat exitum?
 At tu non furijs tristis es asperis,
 Sed largus ueniae, & munificus parens:
 Vt te iure colamus,
 Legum & iussa salubria.

Nam

Nam spes polliciti me recreat tui:
 Promissiſq; fides fallere neſcij,
 Et fiducia certa
 Mentem ſuſtinet anxiam.
 Non ſic præcipiti nocte uigil diem
 Obſeruat roſeum, non roſeum uigil
 Phœbi ſic auet ortum,
 Vt flagrat mea mens Deum,
 Securi in Domino figite ſpem pij
 Non duro ueniam ſupplicibus dare,
 Et prompto dare preſſis
 Duro ſeruitio manum.
 Electi generis progeniem graui
 Preſſam ſeruitio ex hoſtibus aſſeret:
 Et de morte redemptam,
 Noxis eximet omnibus.

PSAL. CXXXI. Domine non eſt exal=
 tatum cor meum, &c, Carm. gen. 28.

SI ſpiritu impotenti,
 Si lumine inſolenti
 Elatus ambulaui,
 Si uicium mearum
 Fiducia ſuperbus
 Deſpexerim minores:
 Si mentis arrogantis
 Sublime uectus alis,
 Maiora quàm liceret
 Sperare, cogitaui:
 Ni uota temperaui

Modestia

Modestia salubri:
 Nil deprecor, rogare,
 Nullam recuso poenam.
 Qualis puer tenellus
 Vix lacte pulsus, unam
 Suspirat in parentem,
 Hanc spectat, hac ab una
 Dependet, ambit unam:
 Aeterne rector orbis,
 Te mens mea intuetur
 Vnum, uni adhæret, unum
 Te uindictam salutis
 Agnoscit. O piorum
 Propago sancta patrum,
 Vnum Deum parentum
 Spectate, spes in uno
 Locare, cuncta ab uno
 Sperate: spem nec unquam
 Fouebitis caducam.

PSAL. CXXXII. Memento Domine
 Dauid, & omnis mansuetudinis eius, &c.
 Carm. gen. 1.

DAuidis esto memor, genitor, memor esto
 laborum
 Quos tulit, in rebus tua iussa sequutus egenis.
 Ille tibi, Hebrææ gentis Deus unice, uotis
 Obstrinxit caput, & promissis ora reclusit,
 Non ædes prius ingrediar, mollisue reponam
 Membra

Membra thoro, aut oculis dulcem indulgebo
soporem, (pli

Quam fanum inueniā, & sacri fundamina tem
Designem, sanctisq; locum dimetiar aris.

Ecce mihi, patrijs subito dum uersor in aruis,

Et iuga dū peragro siluestribus obsita dumis,

Monstrauit Deus ipse locū. Deus ipse perenne

Hic templum, templiq; sacris sedē innuit aris.

Ergo alacres gratam Domino properemus ad
ædem:

Scāna pedū pronis ueneremur uultibus. & tu

Sancte parens, bonus ac placidus cape uota,
tuamque

Lætus adi sedem: neu dedignare penates

Qui memorem æterni seruabunt fœderis arcā.

Templa sacerdotes casti tueātur, & omnes

Qui tua ritē pijs uenerantur numina sacris,

Lætitiā exultent. Si Dauid pectore puro

Te coluit, ne Dauidicæ nunc respue prolis

Dona, tui populi cui frena tenenda dedisti.

Dauidi enim quondam (neq; iam sententia
uertet

Vlla tua mentem) iurasti, E stirpe propago

Nata tua solium & sceptrum retinebit auitum.

Quod si posteritas seruet mea fœdera, pactis

Si steterit, leges si non temerarit auitas,

Nulla dies folio uis nulla extrudet auito,

Et natos natorum, & qui nascentur ab illis.

Ipse mihi sedem elegi sine fine Sionem,

Quam colerem: hic mihi certa quies, hic certa
uoluptas:

Hæc

Hæc mihi grata domus. cæli indulgētia fruges
 Faxo alat. & duros largē saturabo colonos.
 Templā tuebuntur casti iustiꝑ ministri,
 Lætitiaꝑ pijs per fundam pectora certa:
 Dauidicoꝑ nouū producam ē semine germē,
 Quod latē in populos fundet sua brachia: stir-
 Prospiciam seræ soliū qui illustret auitū, (pi
 Claraꝑ per cunctas diffundat lumina terras.
 At pudor & turpes maculas infamia spargens,
 Hostibus inficiet uultus. Iellæa propago
 Florebit, cingetꝑ sacrum diademate crinem,
 Transmittetꝑ suam lōgæua in sæcula famam.

PSAL. CXXXIII. Ecce quā bonum
 & quā iucundum, etc. Carm. gen. 3.

Nil charitate mutua fratrum, nihil
 Iucundius concordia,
 Non aura suauis balsami, quum funditur
 Aronis in sacrum caput,
 Et imbre læto proluens barbā & sinus
 Limbum pererrat aureum:
 Non ros, tenella gemmulis argenteis
 Pingens Sionis gramina,
 Aut uerna dulci inebrians uligine
 Hermonis intonsi iuga.
 Fraterna quam pax incolit domum, iuuat
 Dominus benigna dextera:
 Et opibus auge: filiorum & filios
 Multis propagat sæculis.

PSAL.

PSAL. CXXXIIII. Ecce, nunc benedicite Domino, &c. Carm. gen. 3.

Domini ministri, nocte qui custodite
Sancti excubatis atrij,
Laudate Dominum laudibus, donec sacro
Nox annuit silentio.
Interq; laudes mentibus puris manus
Caelo supinas tollite.
Et uos beabit Dominus inuicem omnibus
Caeli soliꝑ commodis:
Dominus Sionem qui tuetur, unicus
Caeli soliꝑ conditor.

PSAL. CXXXV. Laudate nomen Domini, laudate, &c. Carm. gen. 1.

Vos quibus est sacri custodia credita tēpli,
Eia Deum laudate: Deū celebrate ministri
Qui sacra assidua uigilatis ad atria cura.
Eia Deum laudate bonum, nomenq; beatum
Tollite perpetuo uestro super æthera cantu.
Quippe Iacobum ultro legit, lectumq; dicauit
Hunc sibi, ceu priuam patrimonij in sæcula sortem.

Nota quidē Domini est immēsa potētia, notū
Numen: quippe deos sub se premit altior omnes,
Quos alij stolidi placant ceu numina cura.
Versat enim nutu cælo, terraq; mariq;
Aut

Aut si quod cecis clausū est penetrare tenebris
Naturę, quodcunq; libet de uiscere terrę
Euocat & liquido suspendit in aere nubes:
Fulguribusq; uagis uenientes præuenit imbres
Deq; suis proinit uentorum flamina gazis.
Ille hominū primos fœt⁹ pecudumq; per arua
Diuitis Aegypti strauit: regemq; superbum,
Et quicunq; bibunt septē sua humina Nili,
Terruit ostentis: ualidis ille oppida muris
Turrita euertit: numerofo milite cinctos
Cum stirpe extinxit uiolento funere reges,
Quiq; Amorthæis Seon regnauit in oris,
Quiq; Batan Ogus magna ditione tenebat,
Regnaq; non uni Canaanāia subdita scepro:
Aruaq; deiectis nuper uiduata tyrannis,
Accepere nouos Iacobi ē stirpe colonos.
Sanctę parēs reiū, qui iusto examine nosti
Parcere subiectis & debellare superbos,
Posteritas te sera canet: tua splendida facta
Nulla unquam ex animis tollent obliuia no-
stris.
At sibi quę uarijs finxit simulacra figuris
Vana superstitio, calidis fornacibus aurum
Argentū meliquans, nil sunt nisi ludicra dex-
trę
Humanę commenta: illis os uocis inane:
Lucis egent oculi: surdas sonus aduolat aures:
Et patulas frustra nares iucundus odorum
Halitus incurfat: calidus non pectora pulsat
Spiritus. O quisquis ludibria tali a fingit,
R

Aut colit, ipse suis similis dijs exigit æuum,
Mentis inops, & lucis egēs: non aure nec ore
Accipiat reddatue sonos: nec nare sagaci
Sentiat halantes per prata nitentia flores.

Tu uerò, genus à magno Israele profectum,
Et domus Aronis, genitiq; è sanguine Leui,
Et quicumq; pio rerum uenerare parentem
Obsequio, laudate Deum qui tecta Sionis
Ardua, qui sacram Solymæ bonus incolit ædē.

PSAL. CXXXVI. Confitemini Domi-
no, quoniam bonus, &c. Carm. gen. 2.

E la Deum laudate, Deū facilemq; bonumq;
Larga benignum semper indulgentia.

Eia Deū laudate. Deus namq; ille deorum est.

Larga benignus semper indulgentia.

Cui Domini rerum submittant sceptrā tyrāni.

Larga benigno semper indulgentia.

Qui facit attonito solus miracula mundo,

Larga benignus semper indulgentia,

Qui nitidos mira arte polū conuoluit in orbes,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui liquidis terras emergere iussit ab undis,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui uitreo accendit flammantia lumina cælo,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui solem auricomum iussit dare iura diei,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui lunā & stellas teuebras distinguere noctis

iussit,

Iussit, benigna semper indulgentia.
 Pignora prima Phari qui fato extinxit acerbo,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Ifacidas medio incolumes ex hoste recepit,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Qui rubri Oceani torpentes diffudit undas,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Perq̃ undas filias sobolem traduxit Abrami,
 Larga benignus semper indulgentia.
Pharonem & Pharios submersit gurgite curr̃,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Deduxitq̃ suos deserta per auia tutos,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Et ualidos merita prostrauit clade tyrannos,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Strauit Amorrhæum ualida uirtute Seonem,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Strauit Ogum magno fidentē corpore frustra,
 Larga benignus semper indulgentia:
 Metatusq̃ nouis agrum est utriusq̃ colonis,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Ifacidis habitare suis dedit hostica rura,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Qui nos in rebus mīseros respexit egenis,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Auertitq̃ ferum nostris ceruicibus hostem,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Qui genti nr̃am humanæ uictumq̃ ministrat,
 Larga benignus semper indulgentia.
 Astrigeros laudate Deum qui temperat orbis,
 Larga benignus semper indulgentia.

PSAL. CXXXVII. *Super flumina Bab.*

Ec.

Carm gen. 22.

DVm procul à patria mœsti Babylonis in o-
ris,

Fluminis ad liquidas fortè sedemus aquas,
Illa animum subiit species miseranda Sionis,
Et nunquam patrij recta uidenda soli.

Fleuimus, & gemitus luctantia uerba repressit:

Inq; sinus liquidæ decedit imber aquæ.

Muta super uirides pendeabant nabilia ramos,

Et salices tacitas sustinuere lyras.

Ecce, ferox Domin' Solymę populātor-opime

Exigit in medijs carmina læta malis:

Qui patriam exilio nobis mutauit acerbo,

Nos iubet ad patrios uerba referre modos,

Quale canebamus, steterat dum celsa Sionis

Regia, finitimis inuidiosa locis.

Siccine diuinos Babylon irrideat hymnos?

Audiat & sanctos terra profana modos?

O Solymæ, ò adyta, & sacri penetralia templi,

Vllane uos animo deleat hora meo?

Comprecor, antè meæ capiant obliuia dexte,

Nec memor argutæ sit mea dextra lyra:

Os mihi destituat uox, arescente palato,

Hæreat ad fauces aspera lingua meas:

Prima mihi uestræ nisi sint præconia laudis:

Hinc nisi lætitæ surgat origo meæ.

At tu (quæ nostræ insultauit læta rapinæ)

Gentis Idumæ tu memor esto pater.

Diripite, ex imis euertite fundamentis,

Aequaq;

Aequaq3 (clamabant) reddite tecta solo.
 Tu quoq3 crudeles Babylon dabis impia pœ-
 Errerum instabiles experiere uices: (nas:
 Felix qui nostris accedet cladibus ultor:
 Reddet ad exemplum qui tibi damna tuū.
 Felix qui tenero conspergit saxa cerebro,
 Eripiens gremio pignora chara tuo.

PSAL. CXXXVIII. Confitebor tibi

Domine in toto corde meo, &c.

Carm. gen. 29.

PEstore te grato Dominūq3 Deūq3 fatebor
 Coram superbis regibus,
 Et tua facta canam.

Ad tua templa oculis, animo ad tua numina
 Nomen celebrabo tuum (spectans,
 Perpetuamq3 fidem:

Qui promissa nouis donis cumulata rependis:

Audis uocantem, robora

Das animo trepido,

Te, quacunq3 patet tellus circumflua ponto,

Reges fatebuntur Deum,

Quum sine labe fidem

Audierint: ritueq3 tuos super æthera cantu

Ferent, tuæq3 gloriæ

Ad iubar attoniti,

Nam liquidi quanquā trās ignea mœnia mūdi

Beatus in te permanes:

Attamen haud humiles

Despicias, elatósq; premis. discrimina mille
 Passim mihi circumstrepant,
 Te duce tutus ero.

Tu ualida obstites dextra furialibus ausis
 Qui me lacessunt hostium:
 Incolumiq; dabis.

Quod superest, siquid superest, bonitate peren
 Quo cœperas gradu tuæ (ni,
 Facta tuere manus.

PSAL. CXXXIX. Domine probasti
 me, & cognouisti me, &c. Carm. gen. 3.

Momenta uitæ nulla te latent meæ,
 Rector benigne cœlitum.

Seu sedeo, siue surgo, seu quid cogito,
 Tu cuncta præsens aspicias.

Lux siue curam, seu quietem nox tulit,
 Curam & quietem temperas.

Nec te minutæ uoculæ fugit sonus,
 Quam lingua temere fuderit.

Et os & humeros, totiusq; corporis
 Sic arte mira fabricam

Finxisti, acumen nullum ut humani ingeni
 Ratioue possit assequi.

Quoniam ergo uultum fugero tuum? quibus
 Clausus latebris occular?

Petâmnè cælum: præsto es hic, ad inferos
 Demergari illinc non abes.

Aurora curru me uoluci ut deferat
 Ad Occidentis limitem:

Hic

Hic deprehendes me, nec hic tutus tuæ
Vitabo fulmen dexteræ.
Incanta mens si fortè secum cogitet,
Nox me tenebris occultet,
Obscura tenebris nostra nox luce est tibi
Meridiana clarior:
Tibi nec tenebræ sunt tenebræ, nec tuæ
Nox ulla prouidentia est.
Arcana mentis tu tenes, qui pectoris
Arcana fabricatus es.
Qui me parentis uentre conditum, cutis
Tenello amictu inuolueras.
Compago mira corporis nostri, tuæ
Miraculum est solertia.
Stupenda cuius opera nec nostra assequi
Sed nec negare mens potest.
Nam nulla nostri tam minuta est corporis
Pars, ut tuam scientiam
Fugiat, nec ulla claustra pectoris latent
Te conditorem pectoris.
Massæ recentis rudia adhuc primordia,
Rudisq; massæ semina,
Ceu scripta haberes, corporisq; lineas,
Motum statumq; noueras.
Et membra nondum quæ forèt, quid adderent
Dies sciebas singuli.
Hec mente tacita cogitanti mihi, stupor
Torporq; sensus alligat.
Animus labascit quum tuæ miracula
Perpendo mecum dexteræ.
Citius inibo numerum, arenæ in littore

Quot uoluat æstus corpora:
 Quamuis ocellis peruigil nunquam meis
 Dulcem soporem indulsero.
 O quando perdes impios rerum parens?
 O quando sanguinarios
 Ame repelles qui scelesti nomini
 Et numini illudunt tuo?
 Te quisquis odit, nunquid odi? non tuos
 Hostes habebam pro hostibus?
 Odi profecto: nec tuis ex hostibus
 Amicus est quisquam mihi.
 Reuolue mentis intimos sinus Deus,
 Latebrasq; nostri pectoris,
 Nisi hinc amorem uideris tui, nisi
 Animum obsequi non impigrum.
 Si par scelestis scelere sum, uitæ parem
 Da cum scelestis exitum.

PSAL. CXL. *Eripe me Domine ab homi-
 ne malo, &c.* *Carm. gen. 6.*

A Eterne rerum conditor, à malæ
 Linguae ueneno me bonus asserere,
 Meamq; periuri tuere
 Hostis ab insidijs salutem,
 Qui fraude recta bella nefaria
 Ciet: nec atris mitior anguibz,
 Vibratq; linguam uirulentam, &
 Ore uomit rabido uenenum.
 Auerte fraudem, & me uiolentiæ
 Hostis scelesti subtrahere, qui mea

Vesti.

Vestigia obseruat, serobesq;
Obijciens, laqueosq; tendens.
At tu, salutis præsidium meæ,
Audi precantem: tu Dominus mihi
Deusq;, tu me liberaſti
Incolumem crepero è duello.
Idem impiorum nunc bonus irrita
Fac uota: sæuam frange superbiam.
Virusq; linguæ pestilentis
In Domini exitium refunde.
Deiecta cælo flammea perfidos
Procella fundat præcipiti fuga,
Cæcosq; propellat profundas
Perpetui in barathri tenebras.
Linguæ loquacis perfida uanitas
Nunquam quieto deget in otio:
Sed impiè dignum patris
Exitium Domino parabit.
At impiorum à ui Dominus suos
Et fraude uindex asseret: ut piij
Numen Dei præsens potensq;
Perpetuo celebrent honore.

PSAL. CXLI. Domine clamaui ad te, ex-
audi me, &c.

Carm. gen. 3.

A Vrem uocanti da parens propere, meas
Audi preces salutifer.
Quum uerba fundo tristis, & puras manus
Attollo, sic preces meas

R v

Manusq; puras respice, ac si thureo
Odre mane te colam:
Ac si colam te uictima & libamine
Sero rubente uespere.
Freno coërce linguam: ad oris ianuam
Fac excubet custodia.
Fac mens sequatur recta, fac in lubricam
Ne flectat erroris uiam.
Fac ne scelesto gaudeat coetu, neq;
Mensa fruatur impia.
Me malo iustus increpet, me uerberet,
Quam palpet impius, comam
Quam rore nardi spargat, impij, precor,
Et impiorum præsides,
Derupis altæ quum ruent specula, sui
Supplicia sceleris ut luant.
Tum subeat animum conscium, salubriter
Quod me momentem spreuerint.
Sic mortis horror ossium compagines
Mihî laxat, ut cæ læ iacent
Fagi per arua fissa cuneis fragmina.
Tu sancte rector cælium,
Spes una nobis es salutis, unicum
Agno-scimus te uindicem.
Vitam tuere ab impiorum cassibus,
A fraude quam struunt mihi.
Corpos salutis inpios fac in sua
Cernam ruentes retia.

P S A L.

PSAL. CXLII. Voce mea ad Dominum
clamavi, &c.

Carm. gen. 17.

INuoco supplex Dominum, manusq;
Tendo ad sidera supplices.
Mentis huic pando lacrymas: querelis
Imploro miseris opem.
Pectus afflictum dolor obruebat:
Quamuis rex bone celitum
Puriter uitæ mihi tu peractæ
Esles arbiter optimus.
Quum domo gressum tamen efferebam,
Tendebant mihi retia.
Nec mihi notus, nec amicus usquam,
Quoquo lumina uerteram.
Exitus nusquam, fuga nulla, nemo
Qui me sospite plauderet.
Ergo te, rerum pater, inuocaui,
Vnum præsidium in malis.
Tu meæ uires, mea spes, opesq;
Dum sedes hominum colo.
Danteis aurem facilem querelis
Fracti cladibus ultimis.
Assere à sæui manibus tyranni,
Qui me fortior opprimit.
Carceris uitam rape de tenebris,
Vt te laudibus efferam:
Tèq; conuentus celebret piorum,
Promptum ferre pijs opem.

PSAL.

PSAL. CXLIII. Domine exaudi orationem meam, &c. Carm. gen. 15.

A Vdi uocantem rebus in asperis,
Et lenis aurem da precibus meis,
Rerum creator: quaq; soles fide
Et æquitate. ab hostibus cripe.

Iuris teneri ne trutina meam
Expende uitam: nemo hominum innocens
Sic est. tribunal possit ut ad tuum
Se profiteri crimine liberum.

En hostis atrox imminet, & premit
Stratum: tenebris tristibus additus,
Et lucis exors dego. uelut specu
Quos in sepulcri mors fera condidit.

Mens penè curis obruta uoluere
Priora cœpit tempora, quum patres,
Spes quos fouebat præsidij tui,
De fauce leti sæpe reuelleres.

Hac recreatus rursus imagine,
Imploro supplex auxilium tuum.
Intenta mens te respicit, arida
Tellus ut imbres sub caue torrido.

Non lentus audi. nam mihi spiritus
Vix fessa pulsat pectora: si tui
Auertis oris lumen amabile,
Mors atra siccis faucibus imminet.
Spe mens labores auxilij tui
Fert: spectat unum te, pater optime.
Audi precantem lenis, & exitum
Iamiam obruturis pande periculis.

Ab

Ab hoste sæuo protege me, meæ
Custos salutis: praua repellere
Mentem manumq; & recta capeßere
Doce, unicum te qui ueneror Deum.
Arcana fac uis numinis ut tui
Per plana gressum dirigat, ut tua
Mandata secler: neu malè credulum
Error malorum uertat in orbitam.

Vnnulla nomen non celebret tuum
Et æquitatem natio, recrea
Me destitutum præsidio: & malis
Hostis scelesti libera ab artibus.
Fauoris umbra me solita tege
Et qui me acerbis utiq; doloribus
Affligit, hostem perde nefarium,
Seruumq; serua perpetuo tuum.

PSAL. CXLIIII. Benedictus Domi-
nus Deus, qui &c. Carm. gen. 13.

QVo te rex hominum carmine prosequar?
Qui firmas animum robore, qui manum
Et bellare doces, & dubi regis
Per discrimina prælii.
Quod uiuo & ualeo, tutus & hostium
A fraude, eximia fulgeo gloria:
Quod latè ualidis impero gentibus,
Totum muneris id tui est.
O rerum genitor, quantulus est homo
Hac quem prosequeris munificentia,
Et

Et curas patria sollicitudine
 Figmentum fragilis luti?
 Quo nec bulla leuis uanior est, neq;
 Quæ mentes agitant somnia turbidas,
 Nec ferum fugiens umbra crepusculum,
 Nec fumi uolucris uapor.
 Cæli pande fores rex bone cælitum,
 Ac de fidereis labere sedibus:
 Montes nube operi: per liquidi aeris
 Campos fulgura trañce.
 Turbato trepida sparge fuga impios,
 Et sparsos iaculis perde sequacibus:
 Porrectaq; manu me, pater optime,
 Sæuis eripe fluctibus.
 Hostis pelle malam uim bonus impij:
 Linguae uaniloquæ reprime toxica:
 Assuetæq; dolis pestiferis manus
 Vires conterc uiribus.
 Ut te nostra nouo carmine barbitos
 Dicat, subsidio qui recreas tuo
 Reges: qui grauibus sæpe periculis
 Vitam Davidis eripis.
 Hostis pelle malam uim procul impij.
 Linguae uaniloquæ reprime toxica:
 Assuetæq; dolis pestiferis manus
 Vires conterc uiribus.
 Natorum soboles crescat, ut ubere
 Surgit filua solo laurea: uirgines
 Cultu sic niteant ut laquearibus
 Templorum tholus aureis.
 Stipentur grauidis horrea frugibus:
 Pleno

Pleno cuncta penu copia suggerat:
 Fœcundi pecoris non capiant greges
 Latis pascua saltibus.

Pingues plaustra boues & nitidæ trahant:
 Nec tristi resonent compita classico,
 Nec fletu plateæ: nec furor hosticus
 Clausis affremat oppidis.

Felicem populum, inter bona talia
 Qui uitam in tacito transigit otio.
 Felicem populum ter quater, omnium
 Cui rerum pater est Deus.

PSAL. CXLV. Exaltabo te Deus meus
 rex, &c. Carm. gen. 30.

T Regē Dominumq; canā dū lucida uoluet
 Lucidus astra polus,
 Et unicum colam Deum.

Luce canam te, nocte canam te: nulla carebit
 Laudibus hora tuis,
 Rerum creator & salus.

Magne parēs, nullo cui clausa potētia fine est,
 Sæcula cuncta tuas

Laudes sonabunt: & patres
 Longæui tua facta canent, seræq; nepotum
 Per seriem soboli

Prædent: nec ætas gloriam
 Nesciet ulla tuā: mirandaq; facta decusq;
 Ille memor referet:

Hic magnitudinem canet.
 Ille bonum feret & iustum, & placabilis iræ,
 Et

Et ueniat facilem, &
Larga benignum dextera.
Totq; inter decora & laudum præconia nullo
Emoritura die,
Nil clarius clementia.
Ergo parens rerum, stellantis machina cæli
Cuncta suo gremio
Complexa prædicat tuum
Robur: & intacti scelerum contage nefanda,
Te celebrant alacres,
Tuiq; uires imperi
Per populos late uulgant: ne nescia sceptri
Terra sit ulla tui,
Et gloriæ & potentiæ.
Impertum sine fine tibi: nec legibus æui
Subdita sceptrā tenes,
Aut clausa metis temporum.
Tu lapsos rursus attollis, firmasq; labantes.
Incolumesq; foues
Vitæ beatæ commodis.
Te uolucrū pecudumq; genus, te læua ferarū
Sæcula respiciunt
Vnum, suoq; tempore
Accipiūt uictum. tu dextram pandis, & omne
De locuplete penu
Animal benignè recreas.
Quicquid agis, iusteq; & sancte agis: impiger
Supplicibus facilem (aurem
Præbes: opisq; compotes
Dimittis puro qui pectore cunq; precantur:
Auxilioq; pijs

Præsens

Præfens es, & periculis
 Eruis è cunctis qui te uenerantur amantiq̃:
 Cumq̃ suo scelere
 A stirpe uellis impios.
 Ergo omnes te iure canent, nomenq̃ tacebit
 Natio nulla tuum
 In sæculorum sæcula.

PSAL. CXLVI. *Lauda animamea Do-*
minum, &c. *Carm. gen. 6.*

TE, magne rerum conditor, & tuas
 Sonabo laudes, factaq̃ posteris
 Miranda prodam, dum recurret
 Per calidos mihi sanguis artus.
 Securitatem ne stabilem tibi
 Promitte, regum præsidio: neq̃
 De stirpe mortali & caduca
 Pone tibi columen salutis.
 Vt membra liquit spiritus, in suam
 Terrena moles terram abit: & diu
 Consulta uanescunt, & auras
 Irrita per ua cuas feruntur.
 O ter beatum quem Deus ætheris
 Fido tuetur præsidio, suas
 Qui spes opesq̃ in uno
 Constituit Domino Deoq̃,
 Qui terram & æquor condidit & polum,
 Et quicquid æquor terraq̃ continet
 Polusq̃: qui promissa præstat

Perpetuo stabilis tenore.

Qui nec tyranni ui finit opprimi

Infirmiorem, aut esurie premi:

Qui carcerum ex emptos tenebris

Compeditibus leuat innocentes.

Qui nocte pulsa, luminis aurei

Cæcis refundit luminibus iubar:

Gressusq; firmat claudicantes,

Iustitiamq; amat æquus æquam.

Cura fidei qui fouet aduenam,

Orbæ marito qui uiduæ fauet,

Orbos puellos qui tuetur,

Et scelera labefactat artes.

Rex ergo habenas imperij tuus

Sion tenebit, sidera dum polum

Pingent, & obliquum per orbem

Sol rutilos agitabit axes.

PSAL. CXLVII. *Laudate Dominum,
quoniam, &c. Carm. gen. 2.*

Ela Deum laudate: Deo date carmina digna
Certè erudito dignus ille est carmine:

Qui Solymam instaurat rursus, passimq; per

Sparsos reducit exules Abramidas: orbem

Qui fractos animi leuat, & corda anxia lenit:

Mulcet dolores, mitigatq; uulnera:

Qui numerat tacito labentia sidera mundo,

Suisq; quæq; nuncupat uocabulis.

Magna Dei uirtus, immensa potentia: nulla

Quam

Quam lingua fari possit, aut mens cogitet.
Qui mite ingeniu fouet, alleuat, auger honore
Humiq; sternit impiam superbiam.
Eia Deum cantate, Deo persoluite grates.
Grato benignum canite patrem barbito.
Qui celum obnubit tenebris, terrā rigat imbre
Montesq; læto uestit altos gramine:
Qui pecudum genti larga dat pabula dextra,
Coruoq; uictum se roganti sufficit.
Quem neq; magnanimū delectat robur equo-
Nec uis ferocis aut lacertus militis: (rum,
Sed pietas animi simplex, & in illius una
Quæ spem salutis collocet clementia.
Eia, Dei laudes Solymæ pangite turres:
Benignitatem mons Sionis prædica.
Qui portarū aditus claustris firmavit ahenis,
Ciuesq; cunctis commodis auxit tuos:
Qui te pace beat læta, & defendit ab hoste:
Et messe flaua tritici campos tegit.
Cuius ad imperium fundit sua munera tellus:
Natura cuius prompta paret iussibus:
Qui niuib; celsos operit, ceu uellere, mōtes:
Densas pruinas cineris instar deiecit.
Et glacie lapsus solidarum frenat aquarum:
Cuius rigorem quis feret mortalium?
Quum libuit, molles glacies tabescit in undas,
Aspirat aura mitior, riui fluunt.
Ostenditq; suam per signa illustria mentem:
Legesq; Abrami tradidit nepotibus.
Non ita se populis alijs monstrauit amicū,
Qui scita legum nesciunt cælestium.

PSAL. CXLVIII. Laudate Dominum
de cælis, &c. Carm. gen. 10.

Laudate Dominum celitum
Chori beati, qui procul
Contagio mortalium
Templa ætheris tuemini.
Laudate Dominum, quos sibi
Adesse iussit Angelos:
Laudate Dominum exercitus
Parere prompti iussibus.
Laudate Dominum, qui diem
Sol, luna noctem illuminas.
Laudate Dominum lucidis
Stellæ decoræ flammulis.
Laudate eum rotatiles
Tot orbium compagines,
Et unda longè cellior
Campis nitentis æris.
Huic cuncta laudes dicite,
Numenq; cuncta pangite
Quod cuncta nutu condidit,
Et cuncta nutu sustinet:
Fixitq; firmo cardine,
Ne ui fenestæ corruant:
Certisq; uinxit legibus,
Quas transgredi non audeant.
Laudate Dominum sub specus
Terræ dracones abditi.
Et uasta cete, quæ sinus
Ponti repositos finditis.

Ignes,

Ignes, niues, & grandines,
Vaporq; & auræ spiritus,
Ad iussa Domini mobiles
Circumrotantes turbines.
Colles feraces, & feri
Montes, & omnes arbores,
Seu montibus rigescitis:
Seu cultibus mansuescitis:
Mites feræq; bestiarum,
Humiq; lentè reptiles,
Et quæ liquentes aëris
Campos uolando carpitis:
Reges & orbis præsides,
Et nationes liberæ,
Et pauperi plebeculæ
Qui ius ab alto dicitis:
Et uos iuuenta florea
Latæ puelli & uirgines,
Senesq; uitæ in ultimo
Iamiam exituri limine,
Laudate Dominum: numini
Site eius uni gloria,
Vnumq; noscat omnium
Cælum solumq; principem.
Hunc omne in æuum laudibus
Propago tollat Isaci:
Sibi dicatam qui bonis
Gentem beauit omnibus.

PSAL. CXLIX. Cantate Domino can-
ticum nouum, &c.

Carm. gen. 13.

S iij

Cantate Domino canticum
Nouum: sonet laus illius
Cœtus per omnes, qui sacris
Non se profanis polluant.

Obletetur Isaci genus
Auctore se suo: suo
Regi Sionis arduæ

Congratulentur filiæ:
Nomen celebrent illius

Lætis choris & tympanis:
Eiusq3 laudes accinant
Blandè canoro pectini.

Gentem bonus parens suam
Amore sancto amplectitur,
Mitèmq3 mansuetudinem
Firmat salute immobili.

Cœtus piorum ut gestiant
Foris paratu splendido,
Domiq3 secum clanculum
Lætentur in cubilibus.

In ore, rerum præsidis
Laus continenter personet:
Vtrinq3 acuti in dexteris
Vibrentur enses uindices.

In se ferarum ut gentium
Crudelitatem uindicent:
Et in futurum iras, minas,
Superbiamq3 compriment.

Reges suorum ut hostium
Artus catenis alligent,
Et ferreis coërceant

Vinclis

Vincis feroces principes.
 Poenas secundum cælitus
 Præscripta ab ijs ut exigant,
 Et laus piorum peruolet
 Omnes per orbis cardines.

PSAL. CL. *Laudate Dominum in sanctis
 eius, &c.* Carm. gen. 12.

Laudate Dominum, lucidum
 Templum colentem siderum,
 Qui ui suæ potentia
 Firmavit orbis cardines.
 Laudate Dominum fortiter,
 Vbiq; gestis inclytum.
 Laudate magnitudinem
 Captum supra mortalium.
 Laudate Dominum bellicæ
 Claris tubæ clangoribus:
 Laudate Dominum nablijs,
 Lirisq; blandè garrulis.
 Laudate Dominum tympanis,
 Choriq; festi cantibus:
 Laudate Dominum fidibus, &
 Sonore dulci tibie.
 Laudate eum tinnibus
 Lætis canori cymbali.
 Hunc cuncta laudent quæ trahunt
 Vitalis auræ spiritum.

EIVSDEM GEOR-
GII BVCHANANI HYMNVS
in Christum.

P Roles parentis optimi,
Et par parenti optimo,
De luce vera vera lux,
Verusq; de Deo Deus:
Iam fuscet ignorantiæ
Caligo crassa pectora,
Et nubilis erroribus
Mentes tenebræ contegunt.
Exurge sol purissime,
Mundoq; da diem suum:
Nostramq; noctem illuminans,
Erroris umbram discute.
Dissolue frigus horridum,
Aruumq; nostri pectoris,
Calore lampadis tuæ,
Humore purga noxiæ:
Vt irrigatus cælitus
Roris beati nectare,
Et centuplo cum fœnore
Cæleste semen proferat.

CARMI-

CARMINVM GE=

NERA, QVIBVS IN HOC OPE=
re Poeta usus est. \

I. genus monocolon. Versus heroici hexa-
metri, hoc modo:

— — — vv — — — — — vv — — —

Eo utitur Ps. 1. 18. 45. 78. 85. 89. 104. 107. 132. 135.
II. Dicolon distrophon. Versus prior hexame-
ter heroicus, alter iambicus trimeter, acatale-
cticus ad exemplum Horat. lib. 5. Ode 16. hoc
modo:

— vv — — — — — vv — vv — — —

v — vvv — — — v — v — vv

Eo utitur Psal. 2. 10. 20. 24. 57. 60. 69. 83. 93. 95.
97. 108. 109. 118. 126. 136.

III. Dicolon distrophon. Versus unus iam-
bicus trimeter acatal. alter dimeter acatal. ut
Horat. 5. 1. hoc modo:

— — vvv — — — v — v — vv

— — vvv — — — vv

Eo utitur Psal. 3. 6. 21. 22. 27. 34. 38. 39. 41. 44.
48. 53. 62. 74. 76. 79. 87. 92. 110. 112. 115. 120. 127. 133.
134. 139. 141. 147

III. Dicolon distrophon. Versus 1 heroicus.
2. Alemani dactylicus tetrameter acatal. ut
Horat. 1. 7. hoc modo:

S v

— v v — v v — — — v v — —
 — — — v v — v v — —

Eo utitur Pſal. 4. iii.

v. Dicolon tetraſtrophon. Verſ. i. 2. 3. Sapphicus hendecaſyllabus, 4. Adonius, ut Horat. i. 2. hoc modo:

— v — — — v v — v — v
 — v v — —

Eo utitur Pſal. 5. 17. 51. 55. 65. 67. 72. 90. 101. 103.

vi. Tricolon tetraſtrophon. Verſ. i. 2. daſtylicus, Alcaicus, acatal. 3. Iambicus Archilochius dimeter hypercatal. 4. daſtylicus Alcaicus acateſt. ut Horat. i. 9. hoc modo:

— — — v — — — v v — v v
 — — — v — — — v v — v v
 — — — v — — — v — —
 — v v — v v — v — v

Eo utitur Pſal. 7. 11. 15. 19. 30. 46. 50. 56. 58. 77.

82. 91. 123. 125. 140. 146.

vii. Dicolon diſtrophon. Verſus i. Sapphic. 2. iambicus dimeter, hoc modo:

— v — — — v v — v — v
 — — — v — — — v v

Eo utitur Pſal. 8.

viii. Tricolon triſtrophon. Verſ. i. 2. choriambicus Aſclepiadeus tetrameter. 3. Pherecratius

tius heroicus trimeter acatal. 4. choriambicus
Glyconius trimeter acatal. ut Horat. 1. 5. hoc mo-
do:

— — — vv — — vv — vv

— — — vv — — vv — vv

— — — vv — —

— — — vv — vv

Utitur eo Psal. 9. 64. 84. 130.

ix. Dicolon distrophon. Versus 1. heroicus
2. dactylicus Archilochius dimeter hypercat. ut
Horat. 4. 7. hoc modo.

— vv — — — vv — — — vv — —

— vv — vv —

Eo utitur Psal. 12.

x. Monocolon. Versus iambicus dimeter
acatal. ut Prudent. cathemer. 1. hoc modo:

— — v — — — v —

Eo utitur 13. 31. 37. 47. 52. 54. 59. 86. 95. 98. 117.
148. 149. 150.

xi. Dicolon distrophon. Vers. 1. choriamb-
icus dimeter, Glyconius. 2. choriamb. Asclepi-
adeus, ut Horat. 1. 3. hoc modo:

— — — vv — vv

— — — vv — vv — vv

Eo utitur Psal. 14. 35. 43.

xii. Tricolon distrophon. Ver. 1. choriamb.
trimeter. 2. tetrameter. 3. pentameter, ut Pruden-
tius prologo Cathemer. hoc modo:

— — —

— — — — — *vv* — — — — — *vv*

— — — — — *vv* — — — — — *vv* — — — — — *vv*

— — — — — *vv* — — — — — *vv* — — — — — *vv* — — — — — *vv*

Vtitur eo Psal. 16.

xiii. Dicolon tetrastrophon. Vers. 1. 2. 3. choriambicus tetrameter. 4. choriambicus trimeter, ut Horat. 1. 6. hoc modo:

— — — — — *vv* — — — — — *vv* — — — — — *vv*

— — — — — *vv* — — — — — *vv*

Eo utitur Psal. 23. 42. 75. 99. 102. 144.

xiiii. Monocolon. Vers. iambicus trimeter, ut Horat. 5. 17. hoc modo:

— — — — — *v* — — — — — *v* — — — — — *vv*

Eo utitur Psal. 25. 94. 106.

xv. Monocolon. Versus dactyl. Alcaicus a-catal. hoc modo:

— — — — — *v* — — — — — *vv* — — — — — *vv*

Eo utitur Psal. 26. 49. 32. 49. 61. 71. 73. 143.

xvi. Monocolon. Versus est choriambicus Asclepiadæus tetramet. ut Hor. 1. 1. hoc modo:

— — — — — *vv* — — — — — *vv* — — — — — *vv*

Eo utitur Psal. 28. 40. 42. 80.

xvii. Dicolon distrophon. Versus 1. Sapphicus. 2. choriambicus trimeter, hoc modo:

— — — — — *v* — — — — — *vv* — — — — — *v* — — — — — *v*

— — — — — *vv* — — — — — *vv*

Eo

Eo utitur Psal. 33. 70. 121. 142.

xviii. Dicolon distrophon. Versus 1. iambicus trimeter. 2. pentameter dactylicus, hoc modo:

— v — v — — v v v — — v —
— v v — — — — v v — v v —

Eo utitur Psal. 36. 63.

xix. Dicolon tristrophon. Versus 1. 2. trochaicus dimeter, acatalecticus. 3. trochaicus catalecticus, hoc modo:

— v — — — v — v
— v — v — v — v
— v v v — — v —

Eo utitur Psal. 66.

xx. Dicolon distrophon. Versus 1. heroicus dactylicus. 2. anapaesticus dimeter catalecticus, hoc modo.

— — — v v — — — v v — v v — —
v v — v v — v v — —

Vsus est eo Psal. 68. 88.

xxi. Dicolon distrophon. Versus prior heroicus hexameter, posterior iambicus dimeter ut Horat. 5. 14. hoc modo:

— — — v v — — — v v — v v — —
— — v — — — v —

Eo utitur Psal. 81.

xxi. Dicolon distrophon. Versus prior dactylicus

Gylicus hexameter, alter pentameter, hoc modo omnibus noto:

— vv — — vv — — vv —
— vv — — vv — vv —

Vtitur eo Psal. 88. 114. 137

xxiii. Dicolon distrophon. Vers. 1. trochaicus dimeter catal. 2. iambicus dimeter acatalectic. hoc modo:

— v — — — v —
— — v — v — vv

Vtitur eo Psal. 100.

xxiiii. Dicolon distrophon. Vers. 1. trochaicus dimeter acatal. alter trochaicus dimeter catalectic, hoc modo:

vv vv vv — v — v
— v — v — v —

Vtitur eo Psal. 105. 129.

xxv. Monocolon. Vers. anapestic. Pindari-
cus dimeter acatal. ut Boëth. 1. 5. hoc modo:

— vv — vv vv — vv —

Vtitur eo Psal. 113.

xxvi. Dicolon tetraastrophon. Vers. 1. 2. 3. cho-
riamb. trimeter. 4. dactyl. Pherecratius, hoc
modo:

— — — vv — vv
— — — vv —

Vtitur eo Psal. 116. 122. 128.

xxvii. Monocolon. Vers. trochaicus octo-
narius

narius catalect. qualis est Prudent. Cathem. 9.
hoc modo:

— v — — — v — v — v — v — v —

Vtitur eo toto Psal. 119. 124.

xxviii. Monocolon Vers. iambicus Anacre-
ontius dimeter catal. ut Boëth. 3. 7. hoc modo:

— — v — v — —

v — v — v — —

Eo utitur Psal. 131.

xxix. Tricolon tristrophon. Vers. 1. heroic⁹,
2. iambicus dimeter, 3. dactylicus Archilochius,
dimeter, hypercatal. hoc modo:

— vv — — — vv — vv — vv — —

— — v — — — v — —

— vv — vv — —

Vtitur eo Psal. 138.

xxx. Tricolon tristrophon. Vers. ijdem, qui
modò, nisi quòd secundus in locum tertij mi-
grarit, hoc modo:

— — — vv — vv — — — vv — —

— vv — vv — —

v — v — v — v — —

Vtitureo Psal. 145.

FINIS.

St. a. a. l. 10. 1699

Jacobus Neiman
Anna Domine

1591

Jeremias Neiman

ΨΑΛΜΟΙ ΤΙΝΕΣ

ΥΠΟ ΔΙΑΦΟΡΩΝ, ΕΙΣ ΕΛ-

*ληνικὰ μέτρα νεωστὶ μετα-**φρασθέντες.*

PSALMI ALIQVOT

IN VERSVS GRAECOS NV.

per à diuersis trans-
lati.

T

ΨΑΛΜΟΣ ΠΡΩ-

ΤΟΣ, ΤΗΡΟ ΦΕΔΕΡΙΧΟΥ ΙΑ-
ΜΩΤΙΟΥ μετ' ἑρμηνείας.

ὍΣ ποτε διανοεῖσθον ἐν ἄφρονι δύναιτο βολὴν,
οὐ σφαλερὴν ἐπάτησεν ἀταρτυτὸν, ἵδρι βοῶ-
νοις

οὐλομοῖοις ἐκέλιτε θεοσυγῶν ἀνθρώπων,
οὐδέ ποτ' ἀρχομοῖοισιν ἐφωμίλησεν αἰλίταις,
ἀλλὰ θεόσδοτον ἄρ' ἐφ' ἡμῶν ἡδ' ἐπὶ νυκτὶ
θεσμοσύβην ἐφύλαξεν, ἕω τ' οὐ μὰτ' θεο θυμῷ
βελῆς ἀναγέσσι μέλαρ μάλαρ ὅτ' αἶψαι.

Ὅϊον δ' ἀνύδρουσι παρ' ἡννεοσι ρέεθρων
Δουδρεα τυλιθάνοντα φέρει πολυανθέας ἔσος
φύλλοις σύγχορφοῖσι βεβρυθῆτας, ἡδὲ καὶ ἡδ' ὡ
καρπῶν ἀγαλδαίνει, πετάλων χαρὴν ἕδ' ἐ τι ρί-
πῃ.

Τοῖον ἄρ' ἀνσεβῶν γούτ' ἔσεται, ὅσας δὲ ρέξαι,
Αἰεὶ τ' ἀνθάλλοντα καὶ ὀλβια πάντα τελέσαι.

Οὐχ ὅτω μύρόπων ἀσεβὲς βάλλ', ἀμμορον
ὄργων

Θεοπεσίωρ, ἀθέμιστον, ἀτακταλὴν ἀγαπάζον.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἀελλήντι νομισάτω ἐστὶν ὁμοῖον,
 Τὸν λαὸν αὖ ἐπέδρασε βαρυνέοντ' αἰήτω.
 Εὐτε μὲν ἔν κύνδις αἰῶς πάντεσιν ἀνέσσω
 σωμ

ἰξῆται ὀψιμέλουσθ', ἀγάνιφον αἰθόρᾳ λείπων,
 Κόσμον ἵνα κήνη, καὶ ἀμαρτάδ' αὐτὸν ἐλέγ-
 χῃ,

Οὐδ' ἐν τὸν ἰθυόεντασι μεμίζεται ἑσμός ἀλιτρῶν,
 Οὐδ' ἐν συσεβέων ἐταρίσεται σὺφρονι βελῇ.
 Βελὺν γὰρ δειδάτην ἀμεμφέα νοῖραν' ἐσ-
 θλῶν,

Καὶ τῷ τω δειδάτην ἀταρτυτόν, οἷσι δέ μόνον
 Σχέτλη δ' ὄργα μέμνηε καὶ ἀσσεβίῳ παποδρ-
 γός,

Τοῖσι κακῶς ἀπόλοιτο κακὸν καὶ ἀτάσθαλος ὄρμη.

Ο αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ ΦΑΩΡΕΝ-
 ΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεταφραδῆς.

Ο λβὶος ἐστὶν ἐπείνθ' ὃς ἔσπελιόιο κελύβει
 ἰχθυα μασέυσται, καὶ ἐν ἄβυσσῳ φρονέοντων
 Μίμνην ἐν ἀτραπίῳ πῶς ἀλῆμονι ὀλβιος αὐθὺς
 ὃς μὴ ἐφελδρύσων ὀλοῶν χλυσώδε' ἐδρῆς
 Ἀρχεὶ ἐντιλανοῖς παρέχωρ ἀρτίνοον ἑας,
 Ἀλλ' ὅστις θείης τε νόμος καὶ θέσπελον ὁμφλὺν

Ἡ κραδίη νύκτας τε καὶ ἡμέκτα μερμηρίζει.
οὐτ' αὖ καλλιμόμω μὲν ἀνὴρ εἰς θάνατον δού-
δρω.

Καλὰ φυττομοσὴν πυκινὰς ποταμοῖο παρ'
ὄχθας,

Ὅρρα πεπαινομένη καὶ ὠθίω αἰεὶν ὁπώρῃ
Βρίθεται, δὲ ἄπο φύλλα χεῖι θαλερῶν ὁροδᾶ-
μων.

Τῷ δὲ γὰρ αὐτῷ εἰ θεὸς πρῆκνεν αἰεὶ τέλει ὄργων.
οὐτ' αὖ δ' ἀθεσμοβόλοισιν ἐτοίμασται μερόπες-
σιν,

Τοιοὶ δ' ἐξοσνται οἷοι βορεύλατ' ἄχνη,
Υψὲ ἀειρομένη σινὺ κυκλοφρεῖ πονιρτῷ,
Τόρρα φόβωσιν παύγνιον ἐφύωντες αὐταί.

Τῷ ὁπόταν θεινὴ ἦξει κρῖσις ἀνθρώποισι,
Υψιμέδωρ τε θεὸς φθισήνορα μύθον οὐτέφη,
οὐ μὰν διανοεβέες συγχεῖας κεν ἀφίρην ὁπωπᾶς
οὐδέ διηκιστόβρων ποτ' ἐνηθύνοντο ὁμίλῳ
οὐνεκην ἀθάνατ' ὅς πάντ' ἐφορεῖ κ' ἐπαπείει,
Ἰθυσόων οἶμον καὶ σπύθει καὶ νόον ἐγίω,
Τῷ δ' ἀλγερῶν ὀλέσει σπυλὰ φιλέδσαν ἀταρ-
πόρ.

Ο αὐτὸς

Ο ΑΥΤΟΣ ΨΑΛΜΟΣ ΥΨΕΡΙΚΟΥ

Στεφάνου ἐρμηνευθείς.

ΤΡΙΣ ΜΑΚΑΡ ἔστιν ἀνὴρ καὶ τετράκις, ὅστις ἀλλή-
τῶν

Δυσσεβέων τ' αἰεὶ πᾶσαν ἀνθρώπων ἀλεείνει,
Οὐδὲ θέλει κρυφίῳ ποτ' ἐν κρυπτοῖσι οὐκ ἔλπει
Ὅς μεγαλοῖο θεῷ γελῶν ὑπὲρ ἐξουσιάζει.

Αλλ' ἐστὼν κείνῳ μελεδαιῶν θεσμοσιυάων,
Τῶν σὺ θεοσιν εἰς χαρίεσσαν ἀμφοτέρωθεν
Εγγράπτως κραδίη νύκτας τε καὶ ἡμέρας πάντα
Νωλεμέως τηρεῖ, ἵνα ὄργῳ τάςδε τελέσῃ.

Φῶτα δ' ἐγὼ τοιῶτον ἐοικῶτα πᾶσιν οἷον
Δένδρεϊ ἀγνώων πεφυτισμένῳ ἄγχι ρέεθρων,
Καρποῖς σὺν πρεπέεσι βεβριβότι αἰὲν ἐν ὥρῃ,
Οὐ φύλλ' ἐν ἀνέμῳ ριπτεῖ, ὅς σείρει ἄξει.
Ὡς αὐτὸς γὰρ ἀνὴρ ὣς δὴ νόῳ ἐστὶ θεοδής,
Οὐκ ἀπρηγία ποτ' ἀν' ἑαυτὸν ἀτέλεστα μογίσσαι,
Ὅτι θεὸς κορυφῇ ὄργῳ ἐπιτίθεται αὐτῷ.

Οὐκ ἄρα δυσσεβέες τῶν δ' ἐμμοροι, ἀλλ' ἀπο-
βλήτω

Οἷε καὶ ἀχρεῖω πανομοιοῖ ἀχνη ἕασιν,
Ἡ πόρ' ἄθυρμα πέλει λίγα πνεύοντες οὐκ αἰσάντες.
Τῶν ἐν ἀμφοτέροις διπλάσιος ὥσποταν
ἔλθῃ.

Τ ιη

Υψιμέδων, ἀδινύων διακρινεῖ ἐδδα νοσύνται,
 Οὐδ' ἀγαθοῖσι κακῶν μεταβιβμιον ἔτιν' ἐόσα.
 Καί γαρ ὄγ' ὀρθούων ἀγαπάσει ἡθεα φωτῶν.
 Ος δ' ὄργα βέων ἀνὴρ ἀθεύισια χαίρει,
 Τῷ δὴ τοι γε θεὸς νεμισσέται, εἰς δὲ τέλει τῶν
 Ἀντίβις μωσαρῶ κρυέαςαν ἐπὶ γαγ' ἀμοιβίῳ.

ΨΑΛΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ, *ὑπό*
 ΦΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ
 μεθόρμινυθείς.

Τῇ αὐτοκίδῃ τίς ὁ ὕψις ἀνδρῶν,
 Αἰσῶς καὶ πασὺν ἐν ἀγαρθείς.
 Τῇ τῆ συμφράξονται ἀνὴνυθ' αὐτῶς
 Μυθεα λαοί.

Ἀμυγ' οἱ γαίας βασιλῆες ἦνθον,
 Καὶ ὅσοι ἀνδρῶν κρατερῶν αἰνάντες,
 Κατθεῶ βυλάς καὶ ἐοῖο χριστῷ
 Μυτιώωντες.

Εἰ δ' ἀγε σούλαν κρατερῶν λεπιδίων,
 Φαντὶ ρήξαντες γ' ἀποθῶμες αὐτῶν,
 Καὶ λίλυ δεσμὸς βαρυοσύντας ἐξά-
 θωμες ἀφ' ἀμείων.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ὁ ναίων βασιλεὺς Ὀλυμπον
Τοῖς δ' ἐπὶ πρῶτον θεὸς ἐγγελάσσει,
Μειδίαων αἰθανάτω προσώπῳ.

Ες δὲ τελευτὰν

Χώσεται. φριτῶ κρατὶ δρῶ τε μύθῳ
Σφαῖ ἐλέγχῳ. σὺν τρώμῳ αἰνὸς αὐτῆς
Γῆα αἰρήσει, ὅποταν βαρεῖαν

Μῆνιν ἐφίσει

Ὡ δέ πως. τῷ μὲν βασιλῆϊ δῶναι
Κῦδ' ἀφρήντω βασιλῆϊοι ἀρχᾶς.
Καὶ τόδ' ἐξ αὐδασεν ἀναξέω μοι,

Εοσί μοι υἱός,

Σοί τ' ἐγὼ πατήρ. σέ μιν εἶδεν αἶψα
Ἀδελφὸν ἀβούτα. τύ δ' ὦ με τέκνον
Πάντα αἴτει ὅς' ἐθέλεις, καὶ ὧν σε

Ἰμερ' αἰρεῖ.

Τοὶ γὰρ ἀνδρῶν ἀπειτα φύλα δώσω,
Ἀντὶ δὲ κλέρω δῦο πείρατ' αἰῆς,
Ὀφρα νοιρανῖϊον ἔχων γε κάρτ'

Ἀγεμονσίης.

Ἦν δὲ τῶν ἀρχᾶν τινὲς ὥς' ἀπειθεῖς,
Τῆς δ' ἀπὸ ράβδῳ ρέα κεν σιδυρᾶ
Ἦν τε τραύσειας νόρα μῆνιον ἄγγ',

Τέντον' ὄργου.

Τ ιιη

Νυν γε σναπῆσχοι βασιλῆες, ἰδὲ
 Ἀρχοὶ ἀνθρώπων, καὶ ὅσοι διπασαί,
 Ταῦτ' ἐνὶ σφόδρῳ σφετόβοισι πάντες
 Ἐγναταθέδε.

Δέχθε παυλείαν πινυτῶν, θεὸν δὲ
 Ἐξοχ' αἰδέεσθε, κραδίεν δ' ἐπ' αὐτῶ
 Τόρρωτε φέροντες, ὁμῶς τρομέετε
 Καυχᾶλῶντες.

Παῖδα δὲ προσπύξετε φιλέοντες,
 Μὴ γ' ἀποσπᾶντας ὁσίων κελύβω
 Τὰς φρονίας νεῖω βαρύμυλων ἐν ποταμῷ
 Ὅτι ἡμετεράσση.

Καὶ δὲ τεθναῖναι ὀλίγοι δέοντες,
 Ἀωνοὶ πέλονται σαφῶς δὲ τῆμεν
 Γνώσεθ' ὡς μάκρ' ἐτελέθει πεποιθὼς
 Αἰὶν ἐνείνω.

Ο αὐτὸς Ψαλμὸς ὑφ' Ἐρρικοῦ
 ΣΤΕΦΑΝΟΥ μεταφραδῆς.

Τίπτε τοι εὐδ' ἀπιοὶ τε καὶ ἀλλοδαποὶ ἀγέρονται
 Ἀβρομοὶ, ἀνίαχοι, καὶ ἐτάσια μηχανώσιν·
 Καὶ γὰρ ἰδὲ, ἀρχοὶ, καὶ ὀριζήντες βασιλῆες
 Πάντες ὁμῶς βολὰς σιωτεχνύσαντο θρασείας,
 Ὑψιμέα·

Υψιμέδοντι θεῷ ὄριθ' αἶνειν, ἡδὲ καὶ ἡ
 Ὀν ῥά πατὴρ χεῖρεσιν, δώσω βασιλῆϊ δα τιμὴν.
 Μὴ λοιπὸν βοῶσι, τὸ δ' ἕλιον ἡμεῖς ὀρώμεν,
 Ἀνχρῶνα μνηῖτις τις συγχεροῖς ἐν θέτο λεπαδνοῖς.
 Ἀλλ' ὅς ἐν ὑλύνω δόμοιοι νειπάμφο κνώοντα,
 Τῶν δ' ἐπισκῶτος ἐὼν, [α] πρῶτα μὲν ἐξεγάλασεν.
 Ἀλλ' ὅταν οἱ δειμῆα χολή ποτὶ ρίσιν ἀναφθῇ,
 Πτήξεσιν, θυμὸς δ' ἀπαρὰ ποσσὶ καππεσῇ αὐτοῖς.
 Καὶ τότε φέρτοντας τοῖω σφᾶς μύθω ἐνίψει,
 Ἀνταρ' ἐγὼν ἐμῷ ἡ πόρον βασιλῆϊον ἀρχλὴν,
 Υψιστορ σιῶν ἐμῆς κρήδεμνον ἔχοντι.
 Καὶ νερό καὶς εἴποι. Τοῖς θεοῖς μὲ ἀνάξ' προσέει-
 περ,

Υἱὸς ἐμὸς πέλεαι, γούνησά σ' οὐ ἡματι τῷδε.
 Σοὶ λάχ' αὐτῆντι, χθονὸς ἀσπετων σύρου δ' εἰς
 Κοιρανίην δώσω, σὺ δὲ παῖ τὸν ἀπειθέα λαόν,
 Σὺν κρᾶτ' ἐν ἀλέγοντα βίη κρατερῇ φη διαμάσ-
 σεις,

Καὶ μὴ ἀποθραύσεις, νοβραμῆα κῦτε ὄργα,
 Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλεῖς, ὅσοι τε θέμις
 γας

Κρίνετε, νηπιέη τάδε μνηῖτις μνητιάσδε.
 Ἀδόμενοι δὲ θεόν, καὶ ὅσων τρομέοντες ἐπείνυ,

ΥΙΘ' γηθόντων χόρα νυθ' ὄρχεσθε πύσσοντες,
 Μή ποτ' ἐδυοσάμενΘ' σπολιόφρονα θυμὸν ἔχον·
 Εξαίφνης πότμον καὶ λογὸν ὕλεθρον ἐφείη. (σιγ,
 Ολβιοὶ οἱ κείνῳ γε πεποιθότες αἶψα ἀρωγῇ,
 Ελπίδες οἷς πάσαι κείνῳ ἐπὶ γένηται κείνται.

ΨΑΛΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ὑφ' Ερρι-
 νης Στεφάνου μετ' Ἑρμηνυθείς.

Ποσοὶ πόσοι με, ὦ νῆξ,
 Πόρξιν κινῶσιν ἐχθροί!
 Πόσας ἐμοὶ ἀνωμαίᾳς
 Αντήραν αἰ φάλαγγες!
 Λέγεις ταυθ' ὀρώντες,
 Οὐδὲν θεῷ μέλει σός,
 ΕνεῖνΘ' διὰ κρίσεις.
 Αλλ' ὀδύει, ὦ θεός μου
 Αρωγὸν ὄντα σ' αἰεί.
 Τοῖς Ἀθίοις σωτῶν
 Αντ' αἰατῖΘ' προβάλλει.
 ΚινῶΘ' δέ μοι ὁπλοῦσαις
 Εόντι νυθ' ἀτίμῳ.
 Αχὺς νέφΘ' τε θυγνὸν
 Σινεδίων ἀπ' ὀμματίων μου,
 Φαιδρωπὸν ἐν κατηφύς

Θόος
 Εὐτ
 Πρό
 Εμ
 Σοῖ
 Τρα
 Καὶ
 Σαν
 Οὐδ
 Δισμ
 Κατ
 Αἰ
 Ος π
 Γνάθ
 Εχθ
 Οδόν
 Σώ
 Ολβ
 Τῷ σ
 ΨΑΛ
 Πα
 Μή μ' αἰ

Θήσεις ἐμὸν πρὸσωπον.
 Εὐτ' ἂν σ' ἐγὼ βοήσω,
 Πρόθυμ' ἐν σιῶν.
 Εμὲν ἔση πρὸς σὺν χλὺν.
 Σοὶ ἔν μόνῳ πεποιθὸς,
 Τραπήσομαι πρὸς ὕψινον,
 Καὶ αἰτρεμῶν ὑπνώσω.
 Σανερφόρ' γὰρ εἰς μοι.
 Οὐδ' αὖ πρόσξ' ὀρώμαι
 Δισμύχους ὀπίτας,
 Κατὰ φρεσὶν τρομήσω.
 Ἀρχει θεὸς προσδρχε,
 ὅς περὶν χορὶν κραταῖν
 Γνάθους μέγα πνεύσας
 Εχθρῶν ἐμῶν παταίσων,
 Οδόντας ἐξέθρασας.
 Σώσεν δυνάμει σὺν μῶν
 Ὀλβον δυνάμει σὺν μῶν
 Τῷ σὺν λεῶν παρέξαι.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΤΟΣ ὑπὸ φεδε-
 ρίχου Ιαμωτίου ἐρμηνευθείς.

Παμμέδων ὑψίστῳ κτίσασαί σε,
 Μὴ μὲν αὐτὸς δὴ σὺν βαρύνθῃς ὄργαι,

Μή

Μὴ με σὺν δριμύτιᾳ χολῆς διαμάσθῃ
τλάμονα θυμῷ.

Αλλ' ἐμὴν μάλ' ἀδρανέοντι πρόφρων
Ἰλαθ' ὧ ποιμαίν. τό τε γὰρ δεδύνηι
Σῶμα δειλαῖον, χαλεπὰ τε νῶστος
τῶστέα τένα,

καὶ ποταπὴν χειρὰ δίδω. τὴ δ' ὧ νῶξ
ἀχει τοῦ λειψέῃς ἀνίας διαμόνται·
Εὐθέ μοι, καὶ νυὺ νευραὺν ἀφ' ἀδλαι
ρίπῃ τε πυνδαίω.

Αἱ γὰρ εἰς ἄδωρ λελαθόντα βάλω,
πῶς ἤν ἀμνάμων ποταείσομαί τοι·
πῶς τὴ ταῦν νυκτὸς διαδύς ὁμήχλαν
τῶνομα μελψῶ·

στορνὰ παῖνυχ· βαρυσύντα νόπῳ,
καὶ δ' ὕδωρ βορμὸν χέεται βραχούτῳ
οὐμάτωρ μου, διακρυόεντι δ' ὄμβρῳ
νήχεται σὺνά.

Ὅσος δ' ἀμβλώττοντί μοι ἐν μορμινῶν,
καὶ γέλως ἐχθρῶν ἀλάπαξεν ἱνάς,
σάρκα τ' ἀνιμαίαν, καὶ ἐς ὄσσεόρ με
ἀχρεῖς ἰαψῆν.

Ἐἰδ' οὐ τοῦθ' ἐν παρόχαρτ' ἰλα.

Τὰς

Τὰς ἐμὰς αὐτῶς θεὸς εἰσαύνησεν,
 Εἰσαύνησεν ἀθάνατ' ὁ σπινθηρῶν,
 Εὐγμασε νότον.
 Ὅφρα δυσμενὲς ἔλοι αἶχ', ὅσοι
 Τὰν ἐμὴν ψυχὴν μεμύησ' ὀλέσσαι,
 Αἰψὰ δ' ἐξήκουντο φυγόντες αἰδοῖ
 Τηλόθεν ἀμῶν.

Ο αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝ-
 ΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεθρ.
 μινυσεῖς.

Μηλνγαῖς μοι δέασοτα, λίσσομαί σε,
 Μὴ λνγαῖς μοι ἀμπλακίως χάλειπτε.
 Μὴ μ' ἄχει μηδ' ἀφγαλέασι δάμνα
 Θυμὸν ἀνάγκαις.
 Ἀλλ' ἄγ' ὁ δυσάλβες ἀναξ ἀλαλθεῖν.
 Τοιγαρ' ἄταις νοσάλευσι ἐγώνη
 Κάππεσον, δεινῶς πελάτας ὀλέθρῳ,
 Αἰδινόντων.
 Εξ ἐμῶς δ' ἄλιτροσύνης ἄνιπυ
 Επλόμενι, παράγορ' ἰσύνειρα
 Γῆα, βυκτάων τε ποταῖς ματάυροις
 Εἴμελ' ὀρμαίν.

Αἰθρ' ὁ

Αὐτὸς ὁ νύκτωρ πλάγους ἀφ' αὐτοῖς
 Ψυχὰ ἔρρει, ἃ ἔ' ἐπεμβατῆρες
 Ἐσπερον πότμοι, τὸ δὲ προστροπαίω

Μέγ' χαλέπεις.

Δύο, καὶ ψυχὰν αἰδοῖ προνοπῇ
 Ρῦσον, ἐλπίδων προπετές τε πλῶμα,
 Καὶ χαμαὶ βλάω φρονὸς ὑπὸ πλάσμα

Στάσων ἐγείρας.

Τὶς κεν αὐδ' ἀξίει τὸν μέγιστε
 Ὀνυμ', ἐξέμισυ σάμην' ὁ κελσύνθω
 Τόρμα νεκροδέγμων' ἄλλω τε

Ασπίδες ὑδάσι;

Ψεδνὸς ἔρρει μνημοσύνας ἄωτ',
 Καὶ σέο μνάμας τύπ' ἐξίτηλ',
 Ὡς ἀπαξ ὀλέθρῳ ἀνήχητόν τις

Υπὸν ἰαύει.

Οὐκ ἐλινυῖσσι παρὰ τυτθὸν ἄμμι,
 Καί ρ' ἐπιοσύτοις ροάδων ὄρωαῖς
 Δεμνίων ὀρημοπεχῆς χλιαίνω

Κοιτάδα κλίναν.

Πᾶς σκαγὼν πιπρᾷ λιβάδων ἀπέσβη,
 Ηγχιώθην δ' ὀμμασιν ὀφινώτοις,
 Πηνθάδας κλυοιδιῶν παρέρδροις

Κλαύμασιν αὐγᾶς,

Αἰ

Αἰδοὶ ἀντίων ἀπὸ μού μυσσυχθεῖς
καὶ παλαμναῖοι ὕβρεως ἄκτος
Εσμός ηδ' ἀμαρτινοῖς μεμηλώς
Αφροσύναισιν.

Ὅτι μού θεός κλέν ἀπ' ὠρανῶδε
Τῆλε κρατῶνις ἐοσυμῶνι ιαχαῖς
Φθεγμάτωρ, διαπευσίω τε πόρρω
Αἶν ἀδολῶς.

Πάντας ἀφ' ὅρων παλινροσ' ὅρμα
Πλάζοι ἐχθρῶς, πασυνδία θ' ἀλκυτάς
Αἰχμύαις παλιντροπῶν φέβεσθαι
Πρηνέας εἶν.

ΨΑΛΜΟΣ ΟΓΔΩΟΣ, ὑπὸ Φλω
ργυτίς Χριστιανῶ μεταφρασεῖς.

Αφθίτ' ἀναξ καὶ ἀγνῆτέ, σσύ ὄνομα ὡς πέλει
μέγιστον

Θαύμα βροτοῖσιν, ὃ τὸ μύριον κλέσθ'

Διῆκε παρὰ νύκτα καὶ πρὸς αὔω.

Σὸν δὲ μεταρσίον σὺ χ' ἀθέσφατον ἵνα τ' ἔρα=
νόνδε,

Αἶγλιν ὀρήμας αὐθέρως διῆνον.

Τὸ σὸν διὰ παρτός καὶ τελὺ σοφίην

Γαπ παῖσιν βρέφιν νεοθυλέα, νήπια φρονέοντα,

Τιμω

Τιμωρὸς ὡς ἡν καὶ τῶν ἀμύντωρ
Δίνας παρ' ἐχθρῶν ποιήμας αἰρίους.

Ἀλλὰ θεοδουλοῦτοιο σελασφόρου αὐτοῦ ἡρανοῖο,
Ἰρᾶς τε μίνυς ποικίλου μέτωπον,

Καὶ τένωα νυκτὸς ἄστρα νυκτελαμπῶν

Ὅππόθεν νύγασάμην, σφέζων πάτερ ἔργα παν
τα χειρῶν,

Ὅπποῖός ἐστι, θαμβέων ἑσπια,

Ἀνθρωπῶ, ὅς διή σοι μέμλες τόσους:

Ἡρά γε τηλίκου εἰσὶν ἐφάμεροι, ὅς ἴσον σὺ τίης

Σχεδὸν τεοῖσιν ἀγγέλοις πῆρωτοῖς:

Οὐς καὶ γεραίρας νύδ' εἰσυνάβων:

Σὼν γὰρ οἱ ὄργα χειρῶν ὑποχέρι αὐμπέπην ἔδω

Υπαὶ πόδεσιν δόξα πάντα φαρθείς (νας,

Ἐπὶ μελαινὰς ὅσα βόσκειτ' αἶας:

Κυόδαλα, θυρία πάντα καὶ ἐρωπετά, ἡνέων τε

Καὶ φιλοπρήμων ὀρέων φάλαγγας, (φύλα,

Τένων τε τυτθῶν μυθίος γυνέθλας

Ἡέρις ἐρέτας, νεπέδων θ' ὅσα νύχετ' οἰκόντα

Πολυασορήν' ἐν πορτίξ ἀταρπῆς,

Ἐκπαλακίτια, ἰχθύας τε μινύς.

Ἀφθὶ ἀνὰ καὶ ἀγῆ, σὺ ὄνομα ὡς πέλει μέγι-

Θαύμα βροτοῖσιν, ὃ τὸ μυσίον κλέει (συν

Διήμι καὶ πὶ νύκτα καὶ περὶ αἶω.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ, ^{ᾠδὴ}
 φλωρεντίας Χριστιανῶ μεθοβριμυσυθείς.

ΕΜΑΣ ὁράσω εἰς θεὸν ἐλπίσας.

Πῶς ἔν ἁπηνῶς ὑμέτερό ὥρεα

Ψυφὰν τάχις ἐμὰν λιποῖσαν,

Στροβίον ὡς, φυγῆεν κέλεσσε:

Ιδὲ γὰρ, ἀνδρες τόξ ἐπὶ μὲν βέλῃ

Θάμνι θούτες, τείναν ἀνάρσιοι,

Λάθρα δ' οἷς σῦσαι δικαίως

Ιοβόλω μεμάασιν ἰῶ.

Ἡ μὰν ταυνὸς ἐν δίντυον ἐρράγῃ,

Καὶ λῦσεν ἀμφίβληστρα τανύπλοια

Θῶς παναλκίς. ὃ γὰρ ἀνὴρ

Θείῃ αἰσὺλ' ἐκὼν γε ῥέξαι.

Ἀλλ' ὅς γε ναίει ναὸς ἀρηρότα,

Εἰδὲ τ' ὀλύμπω χυρόβρονον μέγα,

ὅς πάντ' ἐσσυγάζωμιν βόρνῃ,

ὁ πρύτανις μακάρων ἀνέων,

Τηλαυγέσιν παῖτ' ἀτρύζεται.

Ἀνδρῶν ὅπωπαῖς πράγματ' ἐφαιμόρων,

Οἷς ἦτορ ἐδδλόν, καρτὰ φιλῶν,

Οἷς δ' ὀλοὸν διυσεβὲς τε, μισῶν.

Ηξει ἡ πλεντων ὑμῶν ὕψωματων
 Κανείν αλιτρὺς ὑρανόβην θεός
 Φι-ψαλόβλητον θέον ὕσα,
 Κραιπνοφόρος φορέων ἀέλας.
 Τοῖος γε μῦθος, ταῦτ' ἐπιτίμια
 Τοῖς τοῖσι νέται καὶ γὰρ αἰεὶ θεός
 Διγκαῖ οὐδὲν βέμισας
 Ομμασιν σύμμενοιςιν ἀβρεῖ.

Ο αὐτὸς ψαλμὸς ὑφ' ΕΡΡΙΚΟΥ
 ΣΤΕΦΑΝΟΥ ἐρμηνεύσθαι.

Εἰ θεῷ αἰὲν ἐγὼν ἀτρέμοις στήθεσι πέποιθα,
 Τίπτε μὲ ἀποπηλάμονον φυγέην τάχα ἡν τε ὄρνι
 Κένδεοδ' ὑμῖσιν ὄρεων πολυπόντα παρμένα;
 Οὐχ ὀρέαισι δὲ τῷ παναίμαδαλοι αἰνότες
 Ριγέλαιεν πέλασαν ναυρίν ἀπρόσπῃ βαλδύτης
 Φῶτ' ἀγαθόν, κρυφίη τὴν καὶ λοχῶσιρ οὐ ὄρνι
 Ἀλλ' ὁ θεὸς τῶν μῆχαρ ναπὸρ ἐξανκτρέφει,
 Καὶ ηραδὴν ηρὴν ἐκείνος ἐποιήσας αἰετ' ἀμειψορ.
 Κέν ὁ δὲ δρᾶνις ναίων ὑπὲρ αὐτῶν αὐλῶν,
 Ομμα καὶ ἐχατὶς βάνει ἐπὶ πέραιτα γαίης,
 Παπᾶντων ἐς φῶτας ὁμῶς ἀγαθὸς τε καὶ δός τε.
 Τὸς μὲν ἀποσρέφῃσι, τῶν δ' αἰεὶ ὄργα δίνουσι.

Τῇ καὶ χωμοσόιο κηταρράξῃσι θύελλαι,
 Ανθρώποισι πάγας ὁλοὰς ὁλοῖσι φόβουσαι.
 Καὶ νῦν ἐπομβρήσει λαῖλαψ θεία τε πυρός τε.
 Οὐνεργὴν ὑψιμέδωρον οἷαυς ὑποβήσεται ἀνδρῶν,
 Αὐτὸς ἐὼν ὅσι, καὶ τοῖς οἰοῖσιν ἀρήγει.

ΨΑΛΜΟΣ ΔΥΟΚΑΙΔΕΚΑ-
 Τ' ὑπὸ Φεδερίχου Ιακωβίτι μεταφραδῆς.

ΕΝΘΕ μᾶλαρ, μᾶλαρ οὐθέ, καὶ ὡς τάχ' ἄμ-
 μιν ὀπίσσει.

Πίστις ἐπεὶ θνατῶν λειψαμένα δάπεδον
 Ωχετο, χ' ἂν χέρωι μδρωπνίδ' ἄψατο βωλά.
 Τὰς φρενὶς, ἀλλήλοισι λυγρὰ νοσύντι βροτοί,
 Αἰμύλα κωτίλλοντες ἐὼ ἀπαταήροι μύθῳ.
 Ολλύδω γλωσσῶν σμαῦν' ἀμετροεπές.
 Χ' ὡ θούς ἰερόλορ καὶ ἀγαύορα λαυμὸν ἀμείτω,
 Οσοι τ' ἀλλήλοισι ὥδε λέγοντι κακῶι,
 Δῶτε, κ' ἐβεισδῶμεθ' αὖ δολοπλέων ὄρνον ὁμῶς
 σεν.

Μύσανης ἀμείων τίς γὰρ ἔχει πιέσται;
 Αὐτὰρ ὁ παμμεδέων νεχολωμονός ἀφρονι βωλά.
 Ἔστα, καὶ φωναῦ ἐκλυε τειρομονών.
 Κῆφα, ρύσ' σὺ μοι τὸν ἀμύμονα, δῶμον ἀμέριπτον

Καὶ τίνως ὁλοῶν ἐξελάσω παλαμαῖν.
 Ὡς φάμεν· καὶ πατοῦσιν· τὸ δ' οὐ τέλες οὐκ ἐπι-
 ὠναξ, καὶ χρυσὸ πνυλ φαεννὸν ὄφρα. (νύνη
 Χρυσὸ παμφανών)· ὃν ἐπ' αἶμας ἐψαμύνα
 Τένης μέτφ' ἀτρύξ ἐς σποδὸν ἐτράπετο (φλώξ
 Οὐκὼν ἀμείωρ, πνευπισποτε, δλωτορ ἐάωρ,
 Κάδου, καὶ ἀδλινων κλάωρ ἀπαντα σάω.
 Δὲ γὰρ μνεία λυχα καὶ ἀνθρώπως ἀλάλονται,
 Πάντα τ' ἀναιδέως ἐαπλεα καὶ παύεις.
 Ὡς αἰνομοὶ σπολιῶσι δληκς κέροντι θέμιστας,
 Δείδεις δ' ἀργάσων χρεῖς· ἐφάμοσι δ' αὖν.

Ο αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ Φλωρεντίς Χρι-
 στιανῶ ἐρμηνευθεῖς.

Νῦν μὲν ἀοοκτὴρ πρατόρος, πάτορ, αἰμι,
 πέλοιο

Οὐ γὰρ ἐτ' ἀνθρώποι ἐλεῦμονές εἰσι· ἔω αἶμας.
 Παῦροι δ' ἐν πιστοί, πωαῦροι δ' ἀγαθοί τε πέλειοι.
 Οὐδέ τις ἀνθρώπων βράει νημόρτεα μῦθον,
 Πᾶς γὰρ ἀλήθειαν φύγει, καὶ ἀλλ· ἔω· ἀλλω
 Ὑσδ' εα βυοδομοί, καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι
 Γλωσσά οἱ ἐμπεπνησται, ἀτάδαλον ἦτορ ἔχον
 τι,

Εἶδε

Εἶθε θεὸς δολίων ἡδίστα λαλήματα χειλῶν
 καὶ γλώσσαν ῥήξιν ὑπόρφικα φρονέσαν,
 καὶ ἡν ἀποβράσεν ὅλως τὸς τοιαύτους λέγοντας,
 εἰ δ' ἄγε τὰν κρατῶν πάντα πρὸς ψύδεια
 γλώσσαν

Αἰὲν ἀταρβήτως ἡμῶν φορέοιεν ἔκαστος.
 Τίς γὰρ ἡμετέροισι χεῖλεσιν ἡ ἄμμος ἀνείσται;
 ἀλλὰ βροτῶν ὁδοῦς κλαυθμοῖο τε λακρυόεντος.
 Αὐτὸς οἰστροῦν αἰῶν θεὸς ἡδὲ ἀλεγίστων,
 νῦν μὲν ὄρω φησὶν καὶ τοῖς δ' ἐπιτάρροθος ἦνω
 οἷς ὁλοῦς παγίδας καὶ πότμον ἀνέρστοι ἀνδρες
 μηχανώμενται, ἐγὼ δ' αὐτοῖς κηλὰ νόσφιν ὀρέξω.
 Ὡς ποτε νέινος ὄρεϊ καὶ μὲν θεὸς ὁ, τίς ἡν αὐδ' αἰ
 οὐρανὸς χρυσὸν καθαρόν καθαρώτερά εἰσι,
 τὸν περὶ πρυμνοῦ σοφὸς ἐπ' ἅνις ἀργυραῖμοι
 βῶς

Ἐξελθῆρε Τρύγας ἡ δέχα περὸς ἤλασε λιγνύς.
 ἀλλὰ σὺ νωλεμέως καὶ τὸς διε καὶ ἄμμε σώωσον,
 καὶ ἀνδρῶν ὁλοῦν αἰὲν, πᾶσι δ' ἄλκιμε, ῥῦσον.
 καὶ γὰρ δυσεβέων πᾶσαν νῦν γαῖαν ὀμιλῶ
 θαρσαλέως ἀγαθὸς λοχῶν μόνος ἀμφιπολύς
 οὐνεκ ἐντιδανῶν περὶ πρυμνοῦ εἰς μέγιστον
 ἦτε διη, πάντι δ' ἀδίκων τὰ χερσέονα νικᾷ.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑ-
ΤΘ, ὑπὸ Φεδερίνου Ιαμωτίν μεταφραδῆς.

ΤΙς ἐστίν, ὦ θεός μου,
Σηλυλὺ ὁ σὺν πατοπῶρ,
Ορθὸν κλυτὸν τε ναίων,
Ανὴρ βίον δ' ἡγεύς,
Ανὴρ φρεσὶν τ' ἀρχαυτός,
Τάληθε ὃς δίδωκε,
Τὸ ψαυδὲς ὃς μεγαίρει,
ὃς μίδεται μὲν αἰχμή
οὐδ' ἐν φίλοις ἐταίροις,
ὃς μίδεται δ' ἔννευστος
οὐδ' ἐν φίλοις θυραίοις.
Μισεὶ δ' ἀλετρὸν ἀνδρα,
Δολορράφῃ θ' ὄμιλον,
καὶ τὸν θεὸν γεραίρει,
Φύγων ἀπιστῶν ὄμιρον,
Τόνη τε πόρροισι αἰχρὸν.
Βλάπτει δ' ἀβώου ὕδην,
Διόροις δινὺν δ' ἡμάζον.
ὃς τις τὰ δ' ἐπιτελέσει,
οὐκ αὖ ποτ' αἰσθήσοι.

ο αὐ,

Ο αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝ-
ΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεθόρμηνυσθεῖς.

Ἀναξ ἀπάντων ὦ πανυπόρτατε,
Τίς ναίει ἄσσει ἀσφρόντα δῶ;
Τιν' ὦ πάτορ φόρις ὑπὲρ σσῶ
Ἀφρον ὄρσος σωθῶ καθίσσεις;
Ὅς οἰμορ ἰθείων ἐπατήσαστο
Ἀπλῶ διπαύω, ὦ κατὰ κράν μέλας
Δίνας θεμισαῖν, ἀτρέπειαν
Ἡ κραδίη φιλέοντι βάψει.
Ὡ μὴ δὲ γν' ἐτλη γλώσσα λέγειν κακόν,
Ὁ μὴ δὲ ρέσειν αὐτὸς ἐτλη κακόν,
Καθ' ὧν ἐταύρων, ἔδ' ἐ τέχνας
Οὐδ' ὄνοτόν το λύνσυσσε νῆιν.
Ὅς ἔδ' ἐ φωτὸς ἐκθόβεται κακῶ,
Τία ἢ πολλὸν ὃς τρομέει θεόν.
Οὐς δ' ὦ μοσ', ἔ πῆμινε πιστὸς
Οὐ ποθ' ὑπόρβασίσιρ ὄρκες.
Τόκω πένυτας ἔδ' ἐ ποτ' ἤναχον,
Οὐδ' αὐδρα δάροις ἔ ποτ' ἀνάτιον
Πρὸς δ' οὐκ ἐπειθεῖς. ταυτ' ὁ πράξας
Ἀθανάτορ βίοτον διαΐξει.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΝΝΕΑΚΑΙΔΕΚΑ

κατ', ὑπό τιν' ἀγνώμης μεταφραδῆς.

Οὐρανοὶ αἰγλήσαντες ἀθέσφατον ὑψιμέδουσ' ὅ
 γυνέισι υἱέσ', διὰ τ' αἰθέρος ὁ, τ' ἡ ὀρήμης,
 Μεσσηγὺς χθονὸς ἐψέταται, μεγαλοῖο δ' οὐμπε,
 Αθανάτο χερσὶν ὄργ' ἐνέπει ἀνθρώποισι.
 Ημεῖς ἐπ' ἡματι, καὶ νῦν ἀμβροσίῃ ἐπὶ νυκτὶ
 ἀλλήλοισι ἐσσημοῖτον δρόμοι ἀμφὶς ἔχοντε,
 Θεσπέσιον δοῶσι λόγον σφίλι τε βροτοῖσι.
 Εἰ δ' ὅστις φωνὴ μετὰ χεῖλεσι τοῖσι ἐτύχθη,
 Ἀλλὰ καὶ ὡς νέων τάξις καὶ θέσπελ' ἀνθρώπων
 Γαῖαν ὅλυν ἀσχεῖς ἐπύλινθε παῖσι δέσσαι,
 Μέσφ' ἐπὶ καὶ τῆς πνευματικῆς χθονὶ καὶ αἰώνως
 οὐδέ τις ἑρηνὴς ὁμῆς βροτὸς ἐστὶν ἀπσυνής.
 Ἐν τοῖς δ' ἡλίῳ τεκτὴνατο δάμα φανόν,
 Ἐνθ' ὁ νυμφίος ὡς, μύρτος θαλάμῳ
 Ὡρρε γαυρώων, θνητοῖς ὄρεω φάος ἰδύ.
 Ὡς ὅπ' ἀθλοφόρος τε ποδωμένησι πεποιθὸς
 Ὁρῆσαι ἐν νύκτι δολιχὸν δρόμον, ὅφρα τελείωσῃ,
 Ἀρχεὶ τὸν γ' ἐν τῷ ματος ἑρηνῶς, εἰς ἐτόρον ἢ
 Σπύδιον λήγει τῶμα διαμωρῆς. ὅδε τι νέων
 Ἀμμορον ἐν γαίῃ φυσίῳ φλογὸς ἐστὶν.
 Ἀρχαῖος ἢ θεὸς πᾶσι πάντων ἐπλετο θεσμός,

Ιαίνωρ

Ιαίνωρ ψυχὰς μόρόπων νόμῳ ἀθανάτοιο
 Νημόρτης αἰεὶ, καὶ νηπιάχοισιν ὁπάσει
 Παντοῖον σοφίην. θεὸς ὁ ψίτοιο θέμιστες
 ἰθεῖαι, καὶ γηθοσύλῳ κραδίησι φέρσσαι.
 Λαμπρὸν παμφαίνουσι ἐφημοσύναι βασιλῆῳ,
 Ομμάσι τε τσυχῶσι φῶς μέγα, θάμβος αὐαῆς
 Ἡματα πάνθ' ὅσιος μενέτω, πάνθ' ὅσα νε κείνος
 Κρήσιρ, μάλα νητρεκέος καὶ ἀστεμφείβη
 Κρίνει. ταῦτα ἢ πολλὸν ὑπὸρ ἴε χυσοῖν ἀπεφθορ
 Πολλὸν ὑπὸρ τε λίθας τιμέσας ὄρατεινὰ
 Επλετο καὶ μέλιτος γε θεὸς γλυκίων ῥέει αὐδὴ.
 Ταῦτα τεῷ θέρνουντ' ὡ' νὰξ ὁδὸν ἥτις ἀρίστη
 Φαίνει. ταῦθ' ὅς τις κραδίη βροῖος ἀμφαγαπᾷσιν
 Εἰρύσατο, πλείστ' ἀέροι εὐθὺν μωδὸς ὅπηδεῖ.
 Ἡ κείνων γὰρ αἰδρις ἐὼν πῶς τί κε δαείν
 Ἀμπλακίας λῦσόν μ' ἀνὰ πάντων ὅσα μὲν εἰ-
 Πλάγχθην, δὸς δέ μοι ἔποτ' ἀπίσυν ἐπὶ (δὸς
 τι γε θυμῷ
 Ρέξαι. αὐτὰρ ἐγὼ καβαρός ἔσομαι καὶ αἰμύμων.
 Ως ὀφελόν σοι ἀδελφ, κῦδισε πάτερ, σόματός μεν
 Μῦθοι ξύμπαντες καὶ ὅσα φρεσὶ μόρμηξω,
 Ταῦτα, ὡ ἐλπωρῆς πέτρῃ ἐμῷ ἀστυφέλιμτ',
 Ω σῶτῆρ, φίλα προσμενέῃ καὶ ἡδέα θεός.

ΨΑΛΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟ-
τος τρίτῳ ὑψ' Ερμού Στεφάνου μεταφραδείς.

Διὸ ἐν ἐμὸν δὴ παρῆ
Ἀναξ. ἐμὸν ἐμὸν τε
Υαθρμαίχει διπλοῦν.
Μὴ δαίς ὑπ' ἀνδρὸς
Δολοῖρά φυντῶ αἰεὶ
Εα μ' αἴτου ἐρρεῖν.
Σὺ μου ὄπλον, σὺ πάσα
Ἐλπίς τοσπερὶ νυκτέρας.
Τίνυ ἔμῃ σὸν ὄμμα
Ἀποσρέφῃ χαλεκῶς
Τίνυ ἐγὼν ἀλώμαι
Σύνος τε καὶ πατρίδας,
Παλαιόματι κραταῖω
Ἀναρσίω πεδισθεῖς
Πάλιν πάλιν πρόσφινε
Φάτ' σπυδνὺς ἀπ' ὄρφνης.
Ευφρόν τε φέγγῳ ἦς
Βοηθὸς πολλῶν τε,
Ὅπως ὁ σὸς γέ μιν
Πανκτρίως γυντάι.

Καὶ δι' τὸτ' εἰμι χαίρων
 Πρὸς σύγγες σου ἐρε^ω,
 Σεβάσμιόν τε νῆον,
 Πρὸς οὐμνῇ τε βωμόν,
 Σὺν ὄνομα προσευδῶν
 Πολυτρόθοις οὐ ὕμνοις.
 Εἰς γὰρ ἔχομεν αἰεὶ
 Γῆθ^ω καὶ ἡλέ^ω τε μένν.
 Ψυχὴ φίλη τί τίσομεν
 Αἰμονόσα πῆρσαις
 Βάλλουσα μ' εἰς ἀλυσμόν,
 Ὁρρεῖ τε, καὶ πρὶ θεῶν
 Εὐέλπεις ἐὰν ἀρωγῇ.
 Οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ αὐτῷ
 Βωμοῖς ἐγώ γε θύσω
 Σωτήρια πρὸς ἀγνοίς.

ΨΑΛΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟ-
 σὺν πέμπτῳ ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙ-
 ΣΤΙΑΝΟΥ μεθρμηνυσθείς.

Εὐφρανέιν ὕμνω βασιλῆα μέλλον,
 Ορνεύμι τηλαυγές ὁππὸς πρόσωπον

καὶ

Καὶ βοᾷς ἡρωϊδὰ θέμεν θεατὸν

Ἀγλαοκόμω.

Εὐθετορ γὰρ μοι τόμα τὼς λιγάνωρ

Ωνωθινά τοις ἀνέμοι ἀμύχαναις

Καὶ πνεαὺν ῥιπαῖσι σινδωνῶν ἀχῶ

Υμνοῖ φαῖνον,

Ὡς οἱ ἐγρέουσι γράφοντες ἀνδρὸς

Ἀπὸ ῥῶν γλαυμάς τροχῶν πορείας

Εὐγλυφὺς θόναξ σελιδῶν ἀρούα

Νῶτα χαράσσει.

Καλὸς εἶ, ἡ ἀλλωρ πόριώσιον τοι

Μυθῶν φλέγει χάριτων ἀγαλλμα.

Τὴν δὲ φροῖμὶ ἀγαθοῖς θέορτι

Βάξις ὁπασδεῖ.

Μαρὸν ὁπλίσαιω τεὸν ηἰράτισε,

Καὶ περισφιγξὼρ τανυῖμες ἄορ.

Τοι γὰρ ἐν παγλῶ χάρις, ἀγλαῶ τε

Αὐθῶ ὁπώρας.

Δουρεὶ ὠδὶ οὐδένω θεῶν ἀλκῶν,

Σαῦν δινκῶν καὶ τρισσοῦδας ἐνατι.

Καὶ γὰρ οὐδυνον γούρας ἄδε χεῖς τιν

Εγγυαλῖξει.

Εντί τοι ὄξεις ἀνίδες βελέμνωρ,

Ρεῖα καὶ τοι δυσμενέας δολεῖσιρ

Εὐγός

Εὐτόχοις νύτροπαδέων ἀτράντων

Πάντας οὐαίροις.

Καὶ τὸ μὲν παροῖσιν ἀπειρήτοις

Συγγένως αἰῶσιν ἔδρας οὐνοῖς

Καὶ δίκην πεισύνουσι χόρσι σπαπῶν

Οἰανὰ νομάς.

Καὶ δίκην εἰλόν, ἀλιτρώδ' ἀπέστρας,

Τῷ θεῷ τε δεικνύοντο μισθῷ,

Τῷ σε καὶ λίπ' ἐν φροσύνῃς ἀλοιφῇ

Μῶνον ἀπὸ ἄλλων.

Παῦν γὰρ ὁ σμύρνας θυῶν, μύρω τε

Πλῆτ' ὀρσίης ἀπὸ σπῆν προσαίνει,

Καὶ δόμον σπῆν νιοσομένη μεθύσει

Εὐθεὶ δδμά.

Καὶ τεαῖς ἀγαλλόμενοι χιλιαῖσιν

Αἰνυοὶ ἀβραῖ, βασιλῆιον αἶμα,

Κάρτα τοι ἐπιβελέεσιν αὐγαῖς

Ἡρα φέροντι.

Ἦνα τοι λάθρα βάλῃς διέξυμον

Νοῦμα, νυνέμω χαρίτων γαλαῖα,

Νύμφα χρυσεῖσιν ἀρετῆς τῆς πολ-

μοῖσιν ἰδέσθαι.

Κλυθεῖ μιν νύμφα ὃ, τι χεῖρ τιμ εἰπῶν.

Οἰεταὺν ὅπα δὲν ὁμάγειν τὴν

Εὐλα

Ενλάβον, καὶ ἀσπρά πεινορήσω καὶ
μήλιχ πατρός.

Σάμερον γὰρ σὺ βασιλεὺς δέδμησας

Ἡτορ ἡμῶν μαλακίῃς βελέμνοις,

Σάμβορον τὸ τοιοῦτόν ποιεῖ

Δεσποσύνασις.

Εν τήρῳ δ' ὄχλοι γόβας ὠπάσονται

Εμπόρῳ μέτοιμον ἀγαλλμα πλῆτῳ,

Τῷ σέβῳ δὴ γονοπετῇ σε τιμῶν

Δεικνύοντες.

Εμπρεπὴς χλιδαῖς βασιλίσσης πέπλῳ

Καὶ βαθύρηνι θυσαίων ἀσώτῳ

Δέκτρον ἥξει μελλογάμοι ἀνὰ κτε

Αντιώσα.

Αδελφὸς γαμβρῷ βασιλῆϊν δῶ

Ἡξεῖ, ἐσείτα δ' ἀλαλητὸς ὁδοῦ αὐ,

Καὶ νορᾶν ἄλλῃσ', ὁπαδῶν τε

Θήλυς ὀμιλῇ.

Πᾶ δόμοις; πᾶ φίλτρα γοᾶς τοιήων;

Παῖδες ἰσόπρεσβα χαρὶς τοιήων

Εἶν' αὐτὸν πέμοι βασιλῆες, αἶας

Κοιρανέοντες.

Τῷ σὺν ἀεισύνῃ σέβας καὶ ἄτις,

Σωδὶ.

Σιωδίαν μέλποντε λύρας αοιδῶν

Υψόρον μέγ' ἐδομύοισιν ὕμνων

Χρῆμα πυθέσθαι.

ΨΑΛΜΟΣ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΣ

τέταρτος, ὑπό τινος ἀνώνυμου ἐρμηνευθείς.

Ὡς γλυκεραί κλισίαι σέθεν, ὡς ὄραται αἱ μέλαθρα,

Ἡχι σέω χειτῶν ἀγορή· καὶ σὺν λιγαίνει

Ὡ αἶψα νοσητορ πονηρῶν φοβήσῃτε φαλάγγων.

Ἡδ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσι φίλη μεμαῖα τέτυπε

Ψυχὴ, ἐξελδομένη μετ' ὁμήγεριν ἐλθέμεν ἀνδρῶν

Εὐσεβέων, καὶ θεασέσθων ποτίβηλὸν αὐαντῶ.

Σπαίρειτε κραδίη, καὶ ὅλον δέμας αἰνὸς ἱκανῶς

Ἰμερῶ ὄφρα παρ' ὧ σέω θεῶ αἰγὴν εὐντῶ.

Δὴ σέθεν ὡ βασιλεὺς νηνοσιγνύτας πόρτι βωμῶς

Εἰαρινὴ πηλόδηκτορ δόμου εἴσε χειρὶ δῶρ,

Καὶ νυ στρατὸς ἐν πύλαις δέμας το καὶ δι καλὴν

Μήτηρ, ἐν βῆλ' ἐπειτα φίλος κλίνει νεοσσός.

Αὐτὰρ ἔγων ἱερὸ νόσφιν δαίλαι καλῶμαι,

Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι θεὸν τοίγ' ὅτι σέβονται.

Τεὶς μάκαρες καὶ τετράνις οἱ νύπερ ἄφθιτε

κρείον

Σοῖσι δ' ἰκευένως ἐνὶ ναυεταῖσι μελάρθοις,

Ὀλβιοι

Ολβιοὶ οὐκ ἐν τῇ πίστει· μέγα βάρος αἰωνῶν
 Ἐν φρεσὶν ἡσιν ἐβόητο· τοῦ ποτὶ δῶμα νέεσθαι.
 Οἱ δέμας ἀδραχνέες καὶ ὀτιδανοὶ πόρ' ἔοντες.
 Ἀλλ' ἐμπὴς δολιχὴν τε διαπρήσασσι κέλαιον,
 Καὶ χώρον τρηχέον τε καὶ ἀβροχον ἐκπρόσωτες.
 Υδατος ὕδατες· τότ' ἀπλετορὴν πεδῆσαι
 Εὐδορίαν, ἢ καὶ ἰσχυρότερον μέγας ὄμβρος ἀΐξει.
 Οὐδ' ἔπειν ἀμπαυσί' σφίσι· ἱλαδὸν ἐοσυμοίοισιν
 Εἰσεται, αὐπενῆς περὶ γ' ἐς σιών· ἱεδοῦναι
 Ἡγαθέας πλοσίας, καὶ σήμερον αὐτὰ θεοῖο.
 Κλυθί μιν ὡς πυνύων ἀνὰ παγκρατὲς ὁσμάνων
 Ὡς θεὸς ὅρ' τίς· ἀτρενέως ἰάναβ' αἰνύμων·
 Ὡς αἶνος ἀρρηκτορ, πτόβολος πανότῃς ἀπάσας,
 Μὴ μ' ἀθόρῃς πάσας, τοῦ ἄλλ' ἐπιδόρνεο χει-
 ρόν,
 Τὸ σὺ γε καμπεφαλῆς ἀχραντον ἔλαιον ἔχουσας,
 Δώσας θ' οἱ σπυγερὸν βασιλῆϊον αἶν' ὑπέστης.
 Ἡ πολὺ λώϊον ἐστὶ τῷ οὐδ' δώματι μέμειναι
 Ἡμαρ ἐν, ἢ ἄλλη πολέως ζῶειν οὐκ αὐτῆς.
 Βέλγε ἐγὼ πύμακ'· θέας παρὰ δώματος ἔδω
 Εσάμην, ἢ αὐδρεοσιν ὁμαρέφ'· κακοσργοῖς,
 Τιμὴς καὶ ἀφρόνῳ βεβριθὴ δώματ' αὐταῖν.
 Λέγει· τινά.

ΨΑΛ.

ΨΑΛΜΟΣ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΣ

οἰνωτῷ, ὑψ. Ερέμης Στεφάνος μεθόρυμ
λυσθείς.

Ω Ναξ ὑψιμέδων, ὃς αἰεὶ σπένδεις ἡδὲ καὶ ἔρμος
καὶ ἡμῶν τελέθεις καὶ τοῖς προγόνοισιν ἐποδα.
Ἡς μὲν πρὶν γαίην καὶ ἔρεα ἐρρίψωδαι,
καὶ πᾶνες αἰεὶ θεὸς, καὶ ἔσσει ἡμᾶτα πάντα.
Τὸς ἡ μινυθαλίς ἀγαγὼν ἐπὶ τὸρματα σοῦς
ἀνθρώπων, εἰς γλῶ πωφλὺν καὶ ἀναιδέα λύεις.
Τοῖς γὰρ ἐν ἡμαρ ὅσον σοὶ χιλιάς ἐστὶ οἰνωτῶν.
Ρίμφα δὲ ἀνυρεῖψω, μέγας ὡς χειμᾶρρος, αὐτῆς.
Εξαίφνης ἡ αἰετοὶ ἀπέπλασαν, ἡντ' ὄνειρ,
ὡς χλόν, ἡν ἡὸς προσεδόρνετο τηλεθόωσαν,
καρφεται ἡελίοιο ἐπὶ νύμφας ὄρχομύοιο.
Ὡδ' ἀν' αἶταδαλίς προσφέρεις νρυπλᾶς πόρ ἐς
σας,

καὶ τ' ὀλιγωτελέων, καὶ μιν τρόμῳ ἔλλαβε γῆα.
Σὲ τε ποτεοσαμύοιο, παραιντῖνα θυμὸν ὄλεοςεν.
Επὶ αἱ ἐτῶν δεινὰδας μῶνον μόρόπεισιν ἐλειπας,
Ἡ ὀντῶ σιύολορ, βιότῃ πόρας ἐμμεναι αὐτοῖς.
Οὐ μὲν δὲ ἀνὴρ τῆτωρ κακότητ' αἰμοιρῷ.
Τὶς ἡ σὸν ἀνθρώπῳ δυνάτῃαι χέλον ἐξαλέαδαι

Οὐκ ἔστιν ἡμῶν ἡ φιλία πλεονεξίας φοβέται,
 Τόσων τοι δολοίται μετὰ τὸν ἡμέτερον.
 Τῷ καὶ ἡμετέρῳ ἐτέρῳ γόνον ἄμμι δόξαση,
 Οφρά κεν φρασάμενοι ἴστω, πεπνυμένοι ὄμω.

Αλλὰ σὺ ἐς πότε ἄμμι ὁ νόστος αὐτῶν
 ἰλήνους θεὸς ἄμμι, πρέφωρ θεὸς ἄμμι γέναιο.

Σὺν ἀγαθοφροσύνῃ καὶ ἀσφάλειᾳ φέρεις.
 Ἡμῶν μὲν ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ ἀσφάλεια
 ἡμῶν παμπασι τοῖς ἀσφάλειαι καὶ ἡ ἀσφάλεια
 καὶ ἡ ἀσφάλεια

καὶ ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ ἀσφάλεια
 ἡμῶν τοῖς ἀσφάλειαι καὶ ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ ἀσφάλεια
 Δέξον προφρονέως ἀρμενίαν καὶ πάντοτε ἔργα,
 Πρῆξεν δ' ἡμετέραις αἰεὶ τέλ' ἐδδὼν ὅπως.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΠΡΩ
 ΤΟ, ὅφ' Ἐρέμην Στεφανὸν ἐρμήνυσθεις.

Εἰνὸν καὶ ψυχῆς ἀγαθῶν ὅπως,
 Εἰνὸν καὶ ψυχῆς κατὰ μισέσεως
 Βόλομαι ἄσπιν, μέλεσιν τε σ' ὡ' νάξ
 Τοῖς δὲ προσεπείν.

Οὐκ ἔστιν ἡμῶν ἡ φιλία πλεονεξίας φοβέται,
 Τόσων τοι δολοίται μετὰ τὸν ἡμέτερον.

Καὶ

Καὶ τὸν οἶκόν μου σκελιανὲς οἶμοι
οὐδὲν ἀπέφευγον.

Καὶ βίον δ' ἔτιω καθεαρόν διαξω,
Εργασίωμαι παρὰ καθέμιστα,
Ὡς τ' ἐμῷ θυμῷ τάδε μὴ φρονῆσαι
Μυθὲρ ἐν ἐνέροις.

Τὴς ἀποσάντας θεϊκῶν νομαίων
Δυσσεβέες ἐγὼν ἀπ' ἐμῶ ἀπέρξω,
Οἳ τ' ἐνὶ ψυχῇ ὑγίης ποτ' ἔσθλην
Εμμελετῶσι.

οὐδ' ὁμώσπινον ποτὲ νεῖνορ ἔξω
Ὅς κατηγόρῳ βλαβερὰ τε γλώσση
Λυγρὰ λαθραίως πατά τῶν ἀμέμπτων
Μηχανάαται.

Ὡφρυμένον μέγας ὄγνησ' ἀνδρὸς
Τοῖς ἐμοῖς ἔσται συγδορὸν θέαμα
Ὁμμασ' ἔδ' ἀνδρα γνάθορ ὅς τε φασαί,
Μήποτε τλαίλω.

Οἷς ἀπλᾶ δὲ ἦθη, ἀδολὸν τε σῆθερ,
Οἷς βάθερ φρενῶν κακὸν ἔτι κρύβει,
Ἦρά τιμίσω, ἐπαρῶ, φιλήσω
Τὴς δὲ τοσαῦτα,

Ὅς ἀτιμίσω, καθελῶ, συγῆσω

Τὸς δολοπλόκους, κρυφίαισιν αἰεὶ
 Ὑποδῶν τέχναις σῶμαθ' οἷς κένεσται
 Βυσοδολομοῖσι.

Καὶ πόλιν δ' ἐμὲν ἀμίαντον ὄφρα
 Εἰσαίῃ σόφῳ, καὶ ἀνδρὸς ὅτις
 Βασεταὶ φειδῶ, ὅλους δ' ἢ πάντας
 Εξαπολέσω.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΤΕ
 ταρτθ, ὑπὸ Φελερίνης Ιαμωτίς μεταφραδῆς.

Σὺ, μάκαρ, αἰέδω σοφίης ἐριφειγγέα δέξαν.
 Πόσον ἐπ' ἀνθρώποισι, πόσον κλέος, ὦ ἀνὰ, σείοι
 Ἡ ρὰ νύ τοι τε πόριζεν σύνηρθθ· ἐς σε φετιμῇ
 Καὶ φάθθ· ἀμφοχύθους πολυδαίδαλον κῦτε πέν
 πλον.

Σοὶ μὲν ἀποϊώρην το κατήρθθ ἀντὶ καλὴν ἥρην
 Εντάδοις κλισίαι πολυδιδραδέθθ ἐλύντωσι,
 Καὶ καμαρὴν πεπύναστο καίαν νάλω χυλὸν ὕδωρ.
 Σοὶ δ' καὶ ἐμβεβαῶτι βοῶν πηρύγεασιρ αἰτεωρ
 Πυρσοὶ δμῶές ἐπωνται ὅμς καὶ δμῶδες ἀνραι,
 Οφρα τεῆς ὁσίμσιρ ἐφημοσιύησι πίθωνται.
 Γαῖα δ' ἀνιάντοισιν ἐπεμβεβαῖα θεμέλοις
 Αἰλιν' ἐς σὺδινάτοισιν ὀρήρεται παλάμῃσι,
 Γαῖα πάλαι χαροποῖσι κατανυδάσσα ρέεθροις,

Οἱα

Οἳά τε φαρέϊ γλαυκῷ ὄρεϊν ὑπὲρ αἰμφिताβούτι.
 Αὐταῖ ἐπεὶ σέο δεινὸν ἀνέβρόντησιν ἰών,
 Αὔρη τ' ἐσμαράγησε βαρυπνέοντι νόραινῷ,
 Ἡρεμέες τ' ἀνέβησαν ὀρειάδες ἀηρώρηται,
 Ἡρεμέες κατέβησαν ἀμωρβαῖοί τε χαρῆδραι,
 Καὶ γλαφυρὸς αὐλῶνας ἐδύσατο δειμαλέῃ ρῶς.
 Οὐδ' ἦεν, ὡς τοπαροῖβην, εὐσταθέοσι πιεθεῖς
 Τόρμασιν, ἐγχευμθούτα παρὰίξειν ὄρισμόν,
 Ταρβήσας μὴ πᾶσι τοδούτορον διδματ' αἶα
 Χειμῶρην νήχοιτο κατακυρθεῖσα θυέλλη.

Ναὶ μὲν καὶ πόσαις δοναπύοδεας αἰκατὰ
 πέτρης

Πίδαυες ἐμπλήθησι, καὶ ἀρδύσισιν ἀρῆρας,
 Ενθρὺν ὅπως παύσειν αἰολέας πώοεα δίψαν
 Οὐσας νομόν λάσιον καταβόσνεται, οἳ τε νάσιν
 Ἡλιδαῖοις πῆτρησι διυσέμβατορ ἄλλος ὄναχος.
 Ενθα καὶ ἠερόεσαν ἐπισείβοντες ἀταρπὸν
 Οἶωνοὶ πῆδρόντες ἀνὰ χλοεροῖσιν ὀράμνοισι
 Φωνῇ θελξινόω σφετόρας κλείβσι καλιάς,
 Καὶ λιγυροῖς θελγῶσι γόοις ἐπιήρατορ ὕλλιν.
 Αἰδορίων νῦνδιγε, σύ τ' ὄρεα μακρὰ νορείεις
 Νένταρ' ὄθρανίοιο, καὶ εἰν ἐνὶ παρπὸρ ἀέξεις
 Καρπῶν ἐπιχθονίοισι φέρεσβιον αὐτίνα χόρτορ

Ημῖνοις, λάχωνον ἢ καὶ ἀνδράσιμ αἰλουσῆσι,
 Σιὸν τε, μόνος θάληποντα βροτῆτον ὁμπνιον αὐτῶν
 Σιὸν τε, φρένας θέλγοντα κατμήφας αἰθοπα οἶνον,
 Σιὸν τε, θέαν τέρποντα, μελίφρονα καρπὸν ἐλαίης.

Πᾶσι δέ τοι γόνιμον νοτῶν ἐμφράξας δούδοις
 Καὶ λίθανον θυόντα κατέσφεες στρεῖ νόσφω
 Νύδωμαι ὀρνίθεσι διωδύοισι καλλιῦ. (γαῖς
 Θήκας δὲ ἀκροπόλες ἐλάτας δολιχῆσι πελαρ-
 Οἰούσης, ἀπὸ πλείους ἵνα θρέψωσι νεοσσός,
 Δειμαλέας νεμάρδεσσιν αὖν ἔρεα ναυῖάσσομαι
 Αἰγυλᾶ, καὶ τρήχεσσιν ἀτερέα πέτρον ἐχέουσ.
 Νυῦ ἢ καὶ ἀσάφω εἰδὼ ἀειγνήτοιο σελήνης
 Καινίσεις κατὰ καρπὸν, ἀπὸ αὐτολῆς τ' ἐπὶ δυσ-
 μῆς

Ἡελίω φάεθοντες, ἀγας τὸρ ψυβροτορ αἰγυλῶν.
 Καὶ πάλιν ἀνθρώποισι χέων μελανόπλορον ὄρ-
 φνῶν,

Ἡονχίλιν ἐνέδασσας ἐπὶ χθονὸς δυνήτερων.
 Τῶν μὲν ἐκὼν λίπῃσι μετ' ὃν νομὸν ὠμοφάγος θῆε,
 Λέπει χαρμαὶ καὶ λα λέων ἢ ποδὶλεύει μὲν ὕλης
 Εὐβορέων πεδίοισιν ὀρμηαίοισιν ἀλάται,
 Αἰτίζετε σὲ δέσπονν ἔη βραγχιώδει φωνῇ.
 Αἶν' ὅτε νύκτορ ἀχλὺ καὶ θρονὸς ἤλασεν καὶ
 Εἰλνὸς ὄρεσι μινώπεται, καὶ ταλασργῶν

Εργα

Εργαβοῶν νόησε, παλυσσέων τ' ἀνθρώπων,
 Εἰσόντην αὐτέλλουσι βαθύσμιος ἕσπερ· ὁ δὲ σῆρ.
 Τόσα μὲν ἰθύνει παγεπίστωπε, πρὸ φρονι βαλῆ
 Οὐδ' ἄρα γαῖα μόνον τὸ τέον δένος, ἀλλὰ καὶ ἄλλ.
 Ἡδετο χειμῶνι, τότε χίλιοι ἐρπυστῆρες (μη
 ἰχθύες ἀσπαίρουσι, καὶ ὀλκιάδας ἀμφὶ μελαίνας.
 Ολκιάδας νύχονται ἀγαλλόμενοι τρομορῆσιν.
 Ἀλλὰ ἢ μύρια πολλὰ δυσχεῖος οὐδοθεν ἄλλης
 Παίγνια τεύχουσιν καὶ ἔσων γένος ὑχομελεύθω.
 Ὅσα ἢ γαῖα φέρει φυσίους, ὅσα ἢ πόντος,
 Εἰς σέ, μάκαιρ, λένουσι καὶ ἡ χεῖρ καὶ ἡ δαρ
 Ἀρμυνοῦ αὐτίστει σὺ δὲ ἀφθίῃ, χεῖρα τεύχουσιν
 Ἐμπλήθεις ἀφρόνιο σὺ δὲ ἐμπλήθου καὶ χαλέπεις
 Ὀλβοφόρον σέθεν ὁμμα ἴσων ἀπο πᾶμπαν ὄρν
 Σὺ μὲν ἄρα μερόνιο βίος ὅσον αἰῶμα, νοῖν (νω
 Καρπαλίμως μινύθουσιν ἐσπότη καρπαλίμως ἢ
 Αἰῶμα χαρίζομεν οἱ βίος ὅσον, ἐθνεα πολλὰ
 Πρόσωπα δὲ ἐπὶ γαῖαν ἀνέχετο πυλυβοθήρην.
 Ὡς ἔχοι ἀλλυκτὴν τε δυνάσασθαι· ὑρανίδου
 Αἰνεῖδω, καὶ χειρὸς ἐκείνης ὄργισι γανύδω.
 Οὐ ποτε παπταίνονται ὅλη τ' ὠρχήσατο γαῖα,
 Καὶ τρομορῆν θίγεται ἀνήρυγαν ἔρεα λιγυῖν.
 Οὐτ' ἐμὲν ἰωὴς καὶ ἐπὶ χθονὶ δόρνομοῖο

Εὐπελάδοις μολπήσιμ αἶ μεμελημένον ἔην.
 Μῆνορ ὅγ' ὁμιλῶντες καὶ ἱλαῶ. σὺν ἀνδράσιν
 ἡμετέρους δέξαιτο βολῶν παλινάρετον σὺν χῆρ'
 Τῶν δ' ἅλ' ἐγκαίμην, τῶν δὲ φρονέω τέρπομαι οἶον.
 Ἡ δ' ἄρα δυνάμεων γυνεὴ προβέβηκεν ὅλοιον,
 καὶ γαίης ἀφείλωτο κηκῶν ὑποφύτοις ὄργων.
 Ἡμεῖς δ' ὀδυρόμεθα ἀτάρμονα ποιμένα νόστων
 Πρόφρονες αὐτὸν ἀσπασσάμεν αἶ κλέιντες αἰδοῦντες.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΔΕ

κατ' ὑπό τιν' ἀνώνυμος ἐρμηνευθείς.

Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐκράτησεν ἡμῶν ὡς ἐπεσύνδα
 Δαυὶδ ἰδοὺ διεξήλθον φιλῶν τέκνον ἡμεῶν,
 Ὁ φρεὶ καὶ ἀντιπάλλον σὺ μόνον ἐξαλαπάξεις
 ὁρῶντων ὡς, θέω χθαμαλὸς ὑπὸ ποσσὶ πατῆσαι.
 Σοῖο δ' ἄρα κρατεῖς ὄντων σὺν ἡπέρῃ θεὸς ἄξιος
 Ἀρξάμενόν σῶν, ὅλος ἐπὶ πείρατα γαίης.
 Τῶν καὶ ἀγερομένων δυνάων μεσάτω ἀνὰ πλῆθος
 θυῶν
 Δυνάσεις μέγα ποικιλιῶν, καὶ σφί βασιλίσσας.
 Δακρυῶν ἢ πολλὰς ἅμα τοὶ ὄρινοι ἐταῖροι
 Πρόφρονες ἐβόησαν, σὺν' αὐτῶν σὺν ῥῶν ἀγέει
 ρης.

Οὕτως

Οὐνεκην σύπεριπν γορραῖη καὶ κῦδ' ἀγκυτὸν
 Καὶ σέδας ἐπλετό τοι πόριώσιον, ἐξέτι κείνῃ
 Εξέτε δὲ τὰ πρῶτά σε γέναιτο πότνια μήτηρ,
 Ὡς ὅπότε εἰαρινῇ πόρ' ἀγάλλεται ἡμᾶρ ἐόρσῃ.
 Σοὶ θεὸς ἐξέρει, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρηον οὐεῖται,
 Ἀμφότορον βασιλὺς τ' ἀρκτὴρ τ' ἔσσεαι οἷ'
 Ἡμᾶς πάνθ' ἱερὸν καὶ τάξι μὲλ' ἰσθύνει.
 Ὡς θεὸς ἐξέρει, τὸ ἦ καὶ τετελεσμένου ἔσται.
 Τοιοῦ γὰρ ἔδ' ἐν ἔπος παλινάχρετον ἔδ' ἀπαμύλον.
 Θάρσει αἰεὶ γὰρ σε παῖτερ θεὸς ἀμφιβέβηκον.
 Ὡς καὶ διαρραΐσει ἰφθίμα καρήνατ' ἀνάκτων,
 Καὶ σφῶν ὕτιδανὸν θύσει πρῶτ' ἡματι κείνῳ
 Ὅππότε χωσάμεν' ὁ μῦθ' ἑνὸς εἰσαν ὀφείλη.
 Χειρὸς νῦν πάντεσσι μετ' ἔθνεσιν ἐνδιμος ἔσται.
 Τοῖσι θεμιστῶν νενύεαςιν δ' εὐρεῖα χθῶν
 Στενομένη πλησεί, ὅτ' ἀγαλλεῖται βασιλῆας
 Τὸς πετότορον πολέεσιν ἀνάδοσοντας νοραΐξαι.
 Εὐθ' ὅγε νικίσας φύγοντά θ' ὁμιλον ὀπαίξων
 Δαίμων, χεῖμαρρ' ἡ καὶ ὁδὸν πίε τ' ἐμβροτόρυσος
 Τόσον ἀφ' ἑσεται αἷμα λαϊκταμένην ἀπὸ λα
 ὦν.

Τένεια καὶ νεφαλλὶν ὑψώσει κύνει γαίωρ.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΕΝ

νεαγγελιστάτῳ, ὑπὸ Φελεμνῆ Ιαμωτῆς
μετ' αφραδείς.

ΟΤΕ δυσμενῶν φάλαγγες
Επιπόρτοισι γλώσσαις,
Δακνέθυσαι μοι λέγουσαι,
Τότ' ἐγὼ θεοῦ βοῶμαι,
Ὅς ἐμὸς πρόφρων ἀνίστα,
Ὅς ἐμοὶ πρόφρων βοηθεῖ.
Βιοτῆς ἐμὲν ἄπαργε,
Βιοτῆν, αἶψα, ἀφελνε
Στομάτων βαρυπνέοντων,
Φιλοπόρτόμων τε λαιμόν.
Τί κακηγόρῳ σ' ὀνήσει
Φιλολοιδόρος τε γλώσσα,
Κρατορωτόρῳ μὲν ἰς,
Μαλορωτόρῳ δὲ πυρρῷ;
Αἶψα, ὦ τάλας, σιωποῦ
Πολεμοτροφῶσι ἐχθροῖς.
Στυγέω μάχην φιλοντῶν,
Φιλέω μάχην συγδντῶν.
Μικρῶτάτοι δὲ αὐδρες,
Φιλέω ὅταν λαλήσω,

Πολέ.

ΨΑΛΜΟΣ ρκζ.

34830

Πολέμων, φόνων πνέσει,
Προκαλεσμένοι μ' ὀλέθρῳ.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΕΙ-
κοστός ἑβδομος, ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙ-
ΣΤΙΑΝΟΥ ἐρμηνευθείς.

Στροφή.

Μεγάρων θεμέθλοις ὅς τις ἀγλαὸν
Ελατταίνεσσι πῆκτοις
Θεοῖο γε κορυφαὶ ἀτρυθέμεν,
Οὐ πώποτ' ὄργοι παύονται,
Ατὰρ ἐλπίδων ἀλάττει, καὶ ἀπραντ'
Κρητὶς ματᾶ, ὅτ' ἀχρυντ' οὐκ ἐπὶ πλάγῃ
Φρεσὶν αὐτὸς πόλεως
Αμφέπει, θείας ἀμελῶν
Παλάμας. ἔδχ' ὅτ' ὄφελος
Καὶν σὺ γε πρῶτον ματὸς
Εὐφρόνης ἱναὶ ἐπ' ὅρ-

Αντιστροφή.

θρον, ἀπρέσσος ἢ πεισῆς λεχῶν
Κοιτάδων μικρὰ νηόσους.
Τί δ' ἐμπεδοπόνορ ἀντλήων βίον
Εἶδες λυγροῖσιν ἄρτορ ἐν δύναις;
Ρέα γὰρ θεὸς νύτοι δῶτορ ἑάων

X V

Πάντ' ἔλβον, κύν' ἢ ἑβέλυσιν, παιδὶ φίλῳ
 Εἰμ' ὀνείροις χάρισε-
 ται, τόγ' ἔδλ' ἡλπισες ὄναρ.
 Τί γὰρ ἄλλο χεῖμα βροτοῖς
 Φίλτορον ἢ τέκνων φίλων;
 Τῷ το τέλθ' ἄ γαρὶ μόν'.

Εἰπωδός.

Εὐναρ πορ' ἐδωκε θεός.
 Οἶα ἥ καρτ' ὀρύγῃ χεῖρ βελέμοις
 Εὐσέχοις ὑπλίσεται, ὥς νέστις
 Εὐσεβὲς παίδων, πατ' ὄρας
 Τόρ' παῖδ' ἄ γὰρ φίλτορόν τι
 Πατρὶ παλῶν ἐγγόνων.
 Ὡς τρεῖς σὺ δαΐμων, φαρ' ἐτρίλῳ
 Ἰοδόπου φρέων
 Βελέω τῶνδε τοῖσ' δ' ὄλβι'
 Οὐ ποτ' οὐ δυνάστωλ-
 ας καταιχυνθῆσεται γε.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΕΙ-
 κοςτός ὕμνος, ὑπὸ Φεδερίου Ἰαμωντίου
 μεθόρμηνυθεῖς.

Ναί μάναρ ὅστις ἀνάντος ἐφ' αὐμοσυναῖν ὁδὸν ἔρ-
 Δαμάνεθ' ἄμα ἦνον, ὑπερβασίας τ' ἀλεάνεθ' (πρ-
 Ὡς θανάτων μακαρίστε, τεαὺν ἐπεὶ εἰδατα χερῶν

Δαΐσαι. ὡς σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθην ἀλωά,
 ὧς τὸ γυνὰ πολύτενος εὐφρονα θυμὸν ἰαίνοι.
 Τέννα δ' ἐλαιοφόροις ἐοικότα φυταλιαῖσι,
 Ἰλαδὸν ἀμφιχυθούτα τεὰν σέψαι τράπεζαν.
 Ὁς τρεμεῖ βασιλῆα, καὶ ἄφθονα τοῖα πεπόνθοι.
 Τὴν δ' ὡ' νὰξ σιῶν ὅτι ὥρεος ὄλβον ὁπάσδωρ,
 Δωσέι πάντ' ἐπίμετα, καὶ ἅδ' ὁμόν συνποδαῖω
 αἷς.

Ὁφράνην ἀνθάλλουσιν ἰδὴς πόλιν ἰσοσολύμων,
 καὶ παῖδας παίδων ἐσσεῖς, καὶ τὴν Ἰσραὴλ
 Εἰράνη χαίροντας, ἀγαλλομένους θ' ὁμοιοῖα.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΤΡΙ
 κησὸς ὑπὸ φλωρεντίας Χριστιανῶ μεθ' ὁ
 μίλυσυβίς.

Ὡς ἰδὺν καὶ ποσειδῶν
 Ὁρᾶν φίλος ἀδελφὸς
 Ὁμοφρονέοντας αἰεὶ
 Ὁμοσέγους τε ναίειν.
 Τοῖον πέλει μύροις
 Λίβ' ὅτι πόρ' γέγηθον
 Ἀρων ὅτι ἱερῶν
 Ὁν πόλιν πρόσωπον.

Θεός σου δι' ὑπάλειψιν
 Καταβέβηται μεθύσιον,
 Εἰς τράπεζαν σου θαλάσσης.
 Αλκυρίδι θ' ἑλκυσσάμενος.
 Ὡς πόντος δι' ἐξόρσαι
 Δρόσοι τε, ποταμοὶ ὕδατος,
 Ἀπ' ὀρέων σιτῶν θ'
 Ερμυνίων τε πτόνων
 Λέβονται, ἀνὰ δ' αὖτις αὐτῶν
 Γαῖν θ' λιπώδες ἀργύρων
 Ὀλκὸς βαθεῖς ἀέξει.
 Ὡς ἀνδρῶν δυνάμις
 Οὐρανὸς ὀψοῦται θ'
 Αφειδένον δότις θ'
 Θεὸς χεῖρόν ἐπαυρά.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΤΡΙ

ἀκοστός ἐβδόμη θ', ὑπὸ Φελεζμῆς Ιαμωτὶς
 ἐρμηνεύσεις.

Στροφή.

Ὡς τῆλε πατήρ σου, βαρβαρῶν
 Εἰς πέτρην ἀφινώμεθα,
 Καὶ βαθυλῶν θ' ἐφήμεθα ἀρνέοις

Υδατιν,

Υλασιρ, ἐν βλεφαρῶν ἀμῶν ῥέοντες
 Πομφόλυξαν δακρύων
 Ομβροί, σολύμας τ' ὄρατεινᾶς
 Μεμναμένων κωκυτὸν ἔχουσιν σόμα.
 Αἰ δὲ ἀμείων φόρμιγγες ὀρπάκων ὑπόφ
 Χλωρῶν ἰτεαὺν ἐπρέμαντο
 Ασυχοί, οἳ ἢ πάτραν φέρῃσι πυρεῖ
 Πλαγαῖς τε λάμποντες σιδαίῃ
 Ἀντιστροφῇ.
 Σταῖσαντες ἀμῶν ἐς βαθυῖν
 Ατὰς ὀχετὸν, καὶ ἔσλους
 Ἀμμι φυγὰν πεδαμείψαντες πατρίᾳ,
 Ἡ τεὸν ἀδελμελὴ σιῶν ὦ λαὸν.
 Πῶς δὲ τὰς ἀλλοτριᾶς
 Γὰς οὐναέται, μελαδῆσαι
 Τλαίνῃμεν ὕμνος θεασείων τε μέλῃ·
 Ἀλλ' ἐμπα μολπαὺν ἐπλαθέδω χεῖρ ἐμὰ,
 Λαιμοῖσί τε γλῶσς ἐπεχέδω,
 Περὶ σέβην, ὦ σολύμα, λαοδήμην, ἢ
 Σοῦ ἄλλο κρέσσορ γαργύεσαι.
 Ἐπωδός.
 Ἀλλὰ σὺ καὶ μέλαρ, ἔσλων ἀστραβῆς
 Κίων, ὀλετήρ τε παιῶν,

Τὰς ἰδεμαίας ἐγείρε μνημοσύνην
 Ἀδὴν ἡ γυνάς,
 Ἀτ' ὀλλυμένας πατέρειά γαῖν
 Μνητὴρίσαςτο,
 Εἰποῖσα, Σεῖο δὴ πόλις
 Εὐθεμέθλων ἐχάτων,
 Ἰσχυρομένα δ' ἀπέθλω.
 Οὐδέ σύ γ' ὦ Βαβυλῶν
 Πιψῆς μέγαν ὄλβον· ὁ δὲ
 Ὀλβιῶν ὅστις ἀμειβαν
 Τὴν ἐπιθεῖς βρέφ' ἐξ ἀγκυλῶν
 Μαρτὸς ἀρπάξων, λίθων κενύει χαλαίρας.

Ο αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ τίνος αἰωνύμῳ
 μεταφραδεῖς.

Ημεθα παρ' πόλεμους βαβυλῶνος δοκρυχέοντες
 Σε γλυκορρῇ σιῶν ποθέοντες· καὶ δὲ νηχόρην
 Μας ἔλιν, πλῆσαι ὅθι ἰταὶ ἰωλεσίμαρτοι
 Τηλεθῶν, ἐν τῶν πόρειαλλείας ἐντυρεμάσαντες
 Φόρμιγγας λίπομεν, λίλιν ἀναχήμενοι ἥτορ.
 Δυσμενέες δ' ἄρα οἱ δοριλήπτες οὐθαδε ἡμέας
 Ηγαγον, ἡμετέρην τὴν πόρσαντες πατέρειά γαῖαν
 Ἀτ' ἐπιθροῶσιν, ἀγλίνορα μῦθον ἔειπαν,
 Εἰ δ' ἄγε τι ληγυράς σιῶν· αἰεῖδετε μολπῆς.

Πῶς

Πὼς χ' ἡμεῖς τλαίμεν ἀεργνέταο ἄνθρωποι
 Θείας ἀλλοδαπῇ ἐνὶ γαίῃ ἀειδέμεν ὕμνος·
 Αφίλον ἡγάθεν ἰσχυράλη πολίεθρον,
 Δεξιτέρῃ μου ἀφάρκισθαι ἔκλεισθαιτο,
 Εἰ δέ τις μὴ σέο φρεσὶν αἰὲν ἐμῇσι φυλάξω
 Μνημοσύνην, αἱ νε πρὶν ἐγὼ πόρῃ κήρι γεγέθω
 Πρὶν γε πυνθεῖν ὃ σὺ αὖτις ἐλσύνθερον ἐλλαβες ἡ-
 μαρ.

Αὐτὴν ἐμοὶ λαίμῳ γλῶσσ' ἐμπεφυῖα παγαῖν
 Ἀλλὰ σὺ, ὦ βασιλεῦ, ἀγεράχης ἤχρ' ἐδύωμε
 Μνώεο, πόρτομῖς πῶς μύθος ἡγορόωντο,
 Ηματι τῷ ὅτε δεινὸν χόρσιν κατ' ἱερὸν ἄστυ
 Ηριπε μνώεο δὲ πῶς αὐτῶν κέκλεθ' ἔκαστος,
 Πέρθεξέ μιν γ' ἄνδρες προβελύμων ἄρχι θεμέθλωρ
 Μηδέ τι τάνυς σῶον ὁππῆς το λείψανον ἔσσω.
 Ἀλλὰ σε, ὦ κήρυ βαβυλῶν, ἀεικέα λυγρὰ
 Αλγεα τέροιρν τὸν σὸν παναπηνέα θυμόν.
 Αδειλὴ, κείνός γε πανόλβι ἐσεται αὐτῆς,
 Ὅς κέ σε τόσσα κἀκὰ ρέξει ἡμέας ὅσ' ἔοργας.
 Ὀλβι ἐκείνῳ, λαθινηδ' ὅς κ' ἀπὸ μακρῶ
 Αρπάξας σέο τέμνα λίθῳ ποτὸ τρυχεὶ νόψαι.

Τέλ.

ARGENTORATI,
Excudebat Iosias Ribelius.
M. D. LXVIII.

Quem Spiritus fouebit, vel hoc regat artus
v. donec vitam carnisq. labu.

Jacobus Necrom.
Anno Domini
1563

Legationibus suis d. 1983
Ioh. m. signatur allegat. d. 1983

2. a. d. 90 p. 99 y. 3. k. d. a.
m. n. o. z. s. r. p. t. u. v. x. y. z.
p. o. z. m. a. t. u. m. d. o. m. i. n. i. m. a. m. s. g.
Ioh. m. h. s. n. a. h. m. a. l. l. o. g. i. c. o. d. i. a. l. l. o. g. i. c. o.

Ioh. Neander

I

I. e. v. e. n. i. a. s. N. e. a. n. d. e. r.
I. o. h. a. n. n. e. s. N. e. a. n. d. e. r.
J. o. h. a. n. n. e. s. N. e. a. n. d. e. r.

BIBLIOTEKA KÓRNICKA

13884

